Volumul - 1 –

Traducere: Nicolae Constantinescu
Editura Lucman, 2003

Pelot, Pierre
Delirium circus
J'ai lu; No. 773, 1977

Versiune ebook: [0.9] hunyade

logo editură *(opţional)*
adresa web editura 1.ro *(opţional)*
adresa web 2.ro *(opţional)*

Pelot, Pierre
Delirium circus

© 1977 by Pierre Pelot, J'ai lu (No. 773) (ptr. ediţia originală)
© Editura Lucman, 2003 (ptr. ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
ISBN 973-8465-26-5

PIERRE PELOT

DELIRIUM CIRCUS

Editor: Lucian Borleanu
Redactor şi tehnoredactor: Constantin Dumitru
Coperta: Flory Preda

Copyright © ÉDITIONS J'AI LU
Translation Copyright © 2003 Editura Lucman

TITLUL ORIGINAL:
DELIRIUM CIRCUS par PIERRE PELOT
Toate drepturile pentru ediţia de faţă sunt rezervate Editurii Lucman.
Reproducerea integrală sau parţială a textului fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Editura ***Lucman*** - Bucureşti

Bd. Al. I. Cuza nr. 91, sectorul 1

Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii sau la
telefon/fax: 021.223.77.55
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

ISBN 973-8465-26-5

PIERRE PELOT

DELIRIUM CIRCUS

Traducere de
Nicolae Constantinescu

LUCMAN

fed print sa
O societate Rotan Gaz
B-dul Tudor Vladimirescu nr. 31
sector 5, Bucuresti, ROMANIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

1

S. 236. Int.

Totul mergea bine pentru Zorro Nap.

O integrare perfectă. Ştia asta, chiar dacă nu era cu adevărat conştient.

Totul merge bine, Zorro Nap... Depozitul de muniţii...

La un moment dat, fusese cuprins de o uşoară somnolenţă, după ce se tolănise în fotoliul de piele jerpelit, cu picioarele, unul peste altul, urcate pe tăblia biroului. Un timp, ascultase zgomotele diferite de afară, şi emanaţiile sonore ale acelei reţele vibrânde îl făcuseră să moţăie. Firul timpului fusese secţionat. Trezire.

Zorro Nap se îndreptă în fotoliu şi coborî picioarele pe podea. Avea o gură cleioasă şi simţea dureri de şale. Toate astea erau foarte normale. Oboseala.

Totul merge bine, Zorro Nap.

Fireşte, oboseala... Nu putea să spere o prospeţime fizică intactă, după cincisprezece zile de asediu şi de încăierări spasmodice, unele dintre ele dezlănţuind o violenţă inimaginabilă.

Fortul Wateralamo rezista.

De mai bine de cincisprezece zile şi în pofida pierderilor suferite în urma asalturilor trupelor austricare, fortul

Wateralamo rezista. Cât timp? „Până la capăt, îşi zise Zorro Nap. Până la victorie.”

Căci francanii vor învinge. Trebuia să învingă: aşa era scris...

Cum o duc ofiţerii, Zorro Nap? Moralul şi restul... Nu uita de depozitul de muniţii...

Aruncă o privire spre fereastră. Ochiurile de geam erau murdare, mânjite de funingine şi de praf; într-un colţ se vedea o crăpătură; praf era şi pe marginea ferestrei, şi pe

podea ca un covor adevărat, care acoperea podeaua din lemn brut şi unde urmele de paşi se îmbinau ca să formeze motive complicate.

Afară domnea o tăcere relativă. Din când în când, se auzea zvon de glasuri îndepărtate: un apel greu de înţeles, urmat de un răspuns la fel de vag. Se lăsa seara, lumina era blândă, discretă.

Penumbra se instala treptat în interiorul încăperii, O lampă de petrol aprinsă, aşezată pe birou, încerca să respingă asaltul întunericului. Zorro Nap se lăsă o clipă distras de fascinantele tremurături ale flăcării scurte bătând în portocaliu, care ardea în tubul bulbos de sticlă. Nu-şi amintea să fi aprins lampa şi probabil că nici nu o făcuse.

Se ridică. O vigoare nouă se strecurase iar în el, în timp ce somnul se abătuse asupra creierului. Ştia că acest supliment de energie îl va susţine fără probleme cât era necesar. Avea impresia că mintea îi trosneşte, străbătută de valuri accelerate de furnicături.

Încăperea era mică şi joasă. Un perete întreg era construit din pietre rotunde, ceilalţi fiind din lemn: butuci ciopliţi grosolan, aşezaţi unul peste altul. Zidul din piatră era un perete interior, iar cele din butuci dădeau spre exterior. De moloni se sprijinea un cămin mare, a cărei vatră era plină de cenuşă rece. În mijlocul tavanului, ochiul verde- albăstrui şi rotund al unui hublou electric, din sticlă lustruită, supraveghea scena. Dar era un ochi mort. Blocul energetic al fortului se arsese demult, în cursul primelor bombardamente ale armatei austricane. Din acelaşi motiv, radiatoarele de perete cu baie de ulei erau acum reci.

Zorro Nap făcu un pas într-o parte, oarecum la întâmplare, doar ca să se depărteze de birou. O scândurică din parchet trosni, şi asta fu de ajuns ca să trezească cele două personaje, trântite unul lângă altul pe patul de lemn rabatabil de lângă cămin.

— Odihniţi? întrebă Zorro Nap.

Îi lăsă pe cei doi ofiţeri să revină la realitate - patru- cinci secunde fură de ajuns -, îi privi cum se ridicau şi se aşezau pe patul care scârţâi. Aveau uniformele mototolite, rupte şi pline de noroi uscat.

— Parcă aş fi dormit secole la rând, zise cel mai înalt dintre ei.

Era locotenent în forţele de rezistenţă francane, se numea Calacan şi constituia un model de slăbănog rar întâlnit. Celălalt era un căpitan de voluntari, mai solid, deşi nu era nici el prea gras. Numele lui era Jossip.

— Toate trezirile noastre sunt identice, zise Zorro Nap, scoţând dopul sticlei de alcool aşezată pe marginea căminului. Închidem ochii pentru câteva minute şi îi deschidem cu senzaţia că am pierdut foarte mult tip.

Suflă praful, care plutea în aer şi se aşeza peste tot, turnă alcoolul în pahare şi adăugă:

— Asta, din cauza oboselii. Oboseala...

Nu termină fraza. Puse dopul la sticlă. Îi lăsă pe cei doi ofiţeri să se servească, apoi îşi luă şi el paharul. Băură o gură de alcool în tăcere. Jossip se ridică şi făcu câţiva paşi, care îl duseră în faţa ferestrei cu ochiuri de geam crăpate.

— Totul pare calm, zise Zorro Nap.

— Probabil că vor încerca o lovitură perfidă în cursul nopţii. Ne-au lăsat prea mult timp în pace, răspunse Calacan.

— Asta e şi părerea mea, zise Zorro Nap, după ce goli paharul pe nerăsuflate şi îl aşeză alături de sticlă. Nu m-aş mira dacă ar repeta figura în sectorul depozitului de muniţii. Nu sunt proşti şi ştiu foarte bine că o lovitură dată acolo le-ar aduce victoria.

— Dar ei ştiu că ştim asta, spuse Jossip de la fereastră, întorcându-se ca să susţină privirea lui Zorro Nap. Dacă iau depozitul de muniţii drept ţintă, o vor face, după părerea mea, având grijă să aibă toate şansele de partea lor. O acţiune de comando mi s-ar părea mai riscantă.

Zorro Nap nu răspunse imediat. Preţ de câteva secunde, interminabile, se înfruntă din priviri cu Jossip, care cedă primul, dând încetişor din cap. Goli paharul şi îl puse pe marginea ferestrei.

— Mă duc să văd ce se petrece afară, până nu se face noapte de-a binelea, zise el.

Ieşi şi, poate, trânti prea tare uşa în urma lui.

— Toţi suntem nervoşi, remarcă Calacan, făcând un mic gest cu mâna, care voia să destindă atmosfera. Toţi suntem nervoşi după cincisprezece zile de teroare, fără să ştim dacă vom scăpa...

— Vom scăpa, răspunse Zorrp Nap. Eu ştiu asta. Vom scăpa, îţi garantez, Calacan. Dacă întăririle, care aşteaptă la câteva leghe de aici, ar putea cunoaşte situaţia noastră! Dumnezeule, Calacan! Sunt sigur că generalul Amiez nu are deloc habar de încurcătura lamentabilă în care ne aflăm... sau, în cel mai rău caz, îşi închipuie că suntem toţi morţi de mult timp!

Calacan dădu din cap. Îşi frecă nervos obrajii năpădiţi de barba aspră cu vârful degetelor.

— Nu avem nici posibilitatea să-l anunţăm pe generalul Amiez. Circuitele noastre sunt bruiate în mod regulat de austricani. Cât priveşte trimiterea unui mesager prin liniile duşmane... Toate tentativele noastre s-au dovedit absurde.

— Ştiu, bombăni Zorro Nap. Ştiu foarte bine, Calacan... E atât de... atât de idiot! Mi-am petrecut viaţa cucerind şi pacificând popoarele de pe această planetă, propagând şi răspândind binefacerile civilizaţiei francane, şi a trebuit să o dau în bară aici, în văgăuna asta, sub laserele invadatorilor austricani de pe blestemata aia de planetă Goz! Poţi să fii sigur, Calacan, că n-am să accept asta!

— Am putea conta pe...

— Putem conta pe noi, atât! Şi să mai trimitem un mesager, care va ajunge până la liniile lui Amiez! Asta trebuie să facem!

— Ar fi al zecelea... nu, al doisprezecelea. Şi, la fel ca şi ceilalţi unsprezece, nu se va mai întoarce... doar, poate, sub forma unui cadavru mutilat.

— Nu, răspunse Zorro Nap. Nu şi dacă acest al doisprezecelea mesager aş fi eu.

Calacan amuţi cu gura deschisă. Zorro Nap îl lăsă cu uluiala lui şi se aşeză şi el la fereastră. Privi prin geamul murdar seara care se aşternea peste curtea fortului. Se uită la meterezele crăpate, la soldaţii supravieţuitori îngrămădiţi sub creneluri. Privi cerul albicios. Apoi oftă şi se întoarse iar cu faţa la Calacan.

Totul merge bine, Zorro Nap.

— Nici să nu te gândeşti, generale! şopti Calacan. Avem neapărat nevoie de dumneata aici! Dacă pleci...

— Nu veţi avea deloc nevoie de mine, îi tăie vorba Zorro Nap, dacă voi fi masacrat în mijlocul vostru...

— Ştii foarte bine că asta e *imposibil*!

Zorro Nap schiţă un zâmbet şi se uită o clipă în altă parte. Apoi privi faţa palidă a lui Calacan.

— Îţi mulţumesc pentru încredere, locotenente. Dar eu cred altceva. De ce se încăpăţânează atât de tare austricanii să ne înfunde aici, în această văgăună ridicolă care este fortul Wateralamo? Pentru că eu mă aflu aici. Pentru că generalul Zorro Nap se află aici, împreună cu câţiva oameni bravi. Pe mine mă vor...

— Şi vor putea să te prindă, dacă treci prin liniile lor. Atunci, totul se va sfârşi.

Zorro Nap zâmbi iar şi continuă:

— În primul rând, nu vor pune mâna pe mine. Apoi, dacă ar reuşi să facă asta, atunci se va pune capăt acestui război şi aş salva fortul Wateralamo. În sfârşit, dacă trec - şi voi trece! - va fi de ajuns să le transmiţi că nu mă mai aflu aici, ca să oprească imediat asalturile.

— Chiar te gândeşti să faci o tentativă?

— Mă gândesc, răspunse Zorro Nap. Ceilalţi mesageri erau toţi voluntari, sub ordinele acestui afurisit de Jossip.

— Jossip nu-i un om rău, generale, şopti Calacan. Te asigur.

— Jossip e un voluntar, răspunse Zorro Nap. Un om din această ţară recent cucerită de trupele francane... un barbar prea puţin civilizat.

— Dar de aici până la a-l bănui de înţelegere cu acei austricani...

— Prefer să bănuiesc pe nedrept, Calacan, şi să fac în acest domeniu erori pozitive... Acum mă voi duce la trupe, pe metereze. Ieşi.

Calacan rămase un moment încremenit, apoi oftă adânc, trecându-şi degetele, de sus în jos, prin barba aspră. Se aşeză pe patul de lemn.

Invizibile, patru priviri precise îl menţineau în centrul câmpurilor lor vizuale încrucişate. O a cincea privire îl fixa din globul tern al plafonierei.

S. 237. Ext-Noc.

Wilkes tremura. Cu siguranţă că nu de frig, şi cu atât mai puţin de frică. Tremura, pur şi simplu, de excitare şi dorea un singur lucru: să se arate la înălţimea sarcinii încredinţate, să răspundă, la întreaga capacitate a posibilităţilor sale, aşa cum se aştepta de la el. Şi se aştepta mult de la el, ca şi de la vreo douăzeci de alţi soldaţi, plasaţi cu această ocazie sub ordinele sale.

Se aştepta să-şi joace rolurile la perfecţie, cea mai mică greşeală fiind exclusă.

Wilkes se întrebă câţi, dintre cei douăzeci de catastrofalii care îl însoţeau, simţeau aceleaşi vibraţii ca el. Le aruncă o privire şi constată că toţi păreau perfect calmi, ba chiar destinşi. „Natural, îşi zise Wilkes, ei n-au nimic de pierdut.”

Nimic decât viaţa.

„Evident, bătrâne Wilkes, şi tu poţi foarte bine să înghiţi găluşca. Numai că nu vrei deloc să ţi se întâmple asta. Ratarea acestei operaţiuni ar însemna şi anularea dmtr-o dată a drumului străbătut cu greutate până acolo, contrazicând norocul care te-a atinsese cu degetul... Asta e, amice Wilkes...”

Catastrofalii aşteptau în tăcere, tolăniţi în tranşeea din prima linie. Aveau capetele pe jumătate rase, urmând o linie ce pornea din mijlocul frunţii şi se sfarşea la occipital, după cum cerea moda de luptă a austricanilor; părul păstrat era des şi lung, legat peste ureche într-o coadă, al cărei capăt cobora mai jos de umăr. Îşi scoseseră bijuteriile de paradă, ca o măsură de prudenţă şi eficacitate, ca să evite cel mai mic clinchet, care ar fi putut semnala prezenţa lor gărzilor fortului. Aveau torsul gol, uns cu grăsime neagră, pe care se lipea nisipul fainos. Aveau pe ei doar pantalonii de piele şi nişte cizme suple, legate cu şireturi până la mijlocul coapsei. Şi apoi armele lor...

Va fi o victorie, Wilkes. Totul va fi bine.

Era ca şi cum vorbele astea i-ar fi fost şoptite de Dumnezeu ştie ce supraveghetor invizibil, care cunoştea totul şi în special viitorul imediat.

Totul va merge bine, natural.

Dar nu avea să fie uşor.

„Nimic nu este uşor”, îşi zise Wilkes, ridicându-se pe un cot. Capul său pe jumătate ras depăşi cu câţiva centimetri marginea tranşeei. Destul pentru ca privirea sa să zboare, la nivelul solului, în direcţia fortului.

Pământul era aproape plat. Prelungirea regulată a micilor dune nu putea să deformeze cu adevărat netezimea solului. Nisipul era plin de gheme pline de spini, acoperit de frunze uscate şi arse de soare. Dincolo de acest câmp „zbârlit”, se ridica masa vagă a fortului. Nu se zărea nici cea mai slabă lumină. Ai fi zis că locul era părăsit. O impresie de calm absolut domnea peste acel loc, iar tăcerea era

asemănătoare şi de partea austricană. Calm... calm... dar nimic, desigur, nu era mai fals. Wilkes nu era naiv; nu se va lăsa înşelat de această impresie de linişte şi pace.

Fortul se afla la o depărtare de vreo patru-cinci sute de metri. Toate meterezele fuseseră în mod serios deteriorate de bombardamentele din zilele trecute, cu excepţia zidului nordic, în spatele căruia se afla magazia de muniţii. Acela era obiectivul grupului de comando conduse de Wilkes.

Wilkes se uită la brăţara-cronometru: peste cinci minute, întunericul nopţii avea să fie total. Se simţi străbătut de un nou val de nervozitate. Avea palmele umede. Le şterse iar pe pantaloni, încercând să facă gestul cât mai natural. Îşi zise că şi catastrofalii nu trebuiau să-i observe nervozitatea: era şeful lor şi trebuia să fie la fel de calm ca ei... Strânse în mână mânerul pistolului cu jet.

Totul va fi bine, Wilkes.

Oare norocul nu-i surâsese regeşte până atunci? Interceptase în persoană patru dintre mesagerii trimişi de cei din fort. Le tăiase beregata, curat, cu propriile sale mâini, şi aşa fusese remarcat de unul dintre comandanţi. Pentru asta îi fusese încredinţată misiunea de-acum.

Totul va fi bine, Wilkes.

Era obosit şi nervos, dar totul mergea bine. Pentru el era ceva vital, şi simţea asta. Lupta în război de foarte mult timp!

Nu cunoscuse decât războiul - acesta era destinul austricanilor. Era un austrican şi, în mod ciudat, nu avea nici cea mai mică amintire despre patria lui de origine. Îşi amintea vag că planeta Goz era situată undeva la nord de... Nu. Nici măcar atât. Planeta Goz era situată la dracu'!

În schimb, avea o certitudine: fortul asediat trebuia să cadă repede în mâinile sale. Între acele ziduri se afla generalul inamic Zorro Nap. Ştia că Zorro Nap trebuia să moară.

Nici nu voia mai mult.

Se uită la cronometru. Inima îi tresări o fracţiune de secundă. Cei mai apropiaţi catastrofali se uitau la el, aşteptau. Wilkes făcu un semn cu capul şi, primul, părăsi tranşeea. Începu să se târască pe nisip, prin labirintul de mărăcini pitici, în direcţia fortului. Ceilalţi veneau în urma lui, în tăcere.

S. 238. Ext-Noc.

Oamenii stăteau sub creneluri, sprijiniţi cu spatele de piatra caldă; mulţi dintre ei erau întinşi direct pe pământul drumului terasei de pe coama zidului, şi dormeau, cu capul aşezat în scobitura unui braţ, cu o mână pe puşca cu radiaţii. Cei care nu dormeau scrutau câmpia întunecată sau şuşoteau între ei, aşezaţi turceşte în spatele zidului, printre moloz şi dărâmături de tot felul. Când Zorro Nap trecea prin faţa lor, se întrerupeau câteva secunde şi aşteptau un cuvânt, o vorbă din partea generalului. Răspundeau cu o mişcare a capului sau cu o mimică fermă, sau rosteau o frază scurtă, ca să-şi exprime intenţia neclintită de a rezista cu orice preţ. Un număr mare de soldaţi îşi dăduse deja viaţa pentru Zorro Nap şi ceilalţi rămaşi în viaţă erau hotărâţi să facă la fel, dacă ar fi fost nevoie - toţi sperau însă să scape.

Calacan îl prinse din urmă pe Zorro Nap la extremitatea zidului nordic, pe terasa de pe coama zidului. În jurul fortului Wateralamo, câmpia era tăcută şi calmă - probabil prea tăcută şi calmă. Liniile inamice austricarie nu se zăreau în noapte: nu se zărea nici un foc de tabără, nici cea mai mică lumină. Ai fi putut crede că trupele invadatorilor părăsiseră terenul, se topiseră în noapte, la un moment dat, ca prin magie. Acesta era lucrul cel mai îngrijorător... şi Calacan îşi spuse părerea cu glas tare, după ce-şi lăsă privirea să rătăcească câteva minute, scotocind adâncurile întunericului.

— Da, încuviinţă Zorro Nap. Îţi împărtăşesc părerea şi temerile, locotenente. Asta îmi confirmă intuiţia.

Se lăsă să alunece de-a lungul crenelului de piatră, până când ajunse să stea pe călcâie. La doi-trei paşi de acolo, pe terasă, vreo cincisprezece soldaţi stăteau şi ei pe vine, cu arma pregătită, supraveghind de sus clădirea depozitului de muniţii, al cărui acoperiş plat, la poalele zidului, contura un pătrat deschis la culoare. De cealaltă parte a clădirii, meterezul era parţial năruit; găurile deschise în terasă fuseseră acoperite cu grinzi şi scânduri: şi acolo se aflau vreo douăzeci de soldaţi, aşteptând, cu arma în mână, luptând împotriva somnului şi a epuizării.

— Inamicul pregăteşte o lovitură, sunt sigur de asta, zise Zorro Nap.

Închise ochii o secundă şi, când îi deschise din nou, peisajul tremură un moment, ca şi cum ar fi urmat să se dizolve în mod inexorabil. Totul dură doar un moment. Locul reveni rapid la stabilitatea obişnuită.

„Oboseala”, îşi zise Zorro Nap.

Totuşi, impresia îl şocase, accelerându-i câteva secunde ritmul cardiac.

— Îi aşteptăm... şi îi vom respinge, zise el.

— Bineînţeles, aprobă Calacan, lăsându-se şi el pe vine.

Teaca ssbiei, care îi atârna la centură, scrijeli solul plin de praf.

— Cât timp putem rezista? întrebă Calacan, după ce-şi plimbă privirea peste curtea interioară a fortului. Câte zile? Ducem lipsă de muniţii şi de alimente. Nu mai avem de nici unele.

— Mai avem câteva încărcătoare energetice pentru arme, răspunse Zorro Nap. Acolo, în acel depozit de muniţii. Vom rezista cât va fi nevoie... Te îndoieşti, Calacan?

— Nu... Evident că nu. Doar mă întrebam dacă...

— Vom rezista, repetă Zorro Nap.

Trebuie să reziști Zorro Nap! Trebuie! Reuşita e aproape. OK! Perfect... bineînţeles, voi rezista. Bineînţeles...

— Sunt aici! strigă un soldat.

Strigătul străbătu noaptea şi trecu prin capul lui Zorro Nap. Fu imediat urmat de o mulţime de vociferări furioase, răcnete, strigăte de durere şi şuierături încrucişate ale jeturilor care ţâşneau din ţeava armelor.

Zorro Nap sărise în picioare, ţinând pistolul cu jet în mână. Avu impresia că întreg deşertul începuse brusc să clocotească. O mare de umbre care palpitau, amestecându-se unele cu altele.

La câţiva paşi, căpăţâna unui austrican se ivi deasupra crenelului. Zorro Nap înţelese că omul urcase pe zid cu ajutorul unei frânghii: zări cangea ale cărei cârlige erau înfipte în piatră. Trase. Jetul termic trasă o dâră neagră în molonul crenelului şi explodă în faţa invadatorului - care se prăbuşi urlând.

— Omorâţi-i pe toţi! răcni Zorro Nap. Nici unul nu trebuie să pună piciorul pe metereze. Ucideţi! Ucideţi!

Câteva cange zburară în acelaşi timp, înfigându-se în piatră.

— Câţi sunt? strigă Zorro Nap.

Nimeni nu-i răspunse. Avu impresia că îl zăreşte pe Jossip alergând pe metereze; i se păru că îl loveşte cu pumnul pe un austrican, care tocmai pusese piciorul pe terasă.

Întreg fortul clocotea. Jeturile de căldură trase de arme brăzdau noaptea cu zgomote stridente. Zorro Nap trase în cange. Loviturile sale erau precise şi limbile termice secţionau cârligele de oţel, scobind piatra zidurilor până la structurile metalice interne. Strigă ordine, recomandând tuturor să nu-şi părăsească posturile. Nu trebuia, cu nici un preţ, să cedeze tentaţiei de a părăsi perimetrul meterezelor, ca să se deplaseze în forţă asupra punctului fierbinte - poate că tocmai asta aşteptau agresorii. Soldaţii

numiţi să apere depozitul de muniţii erau în număr de treizeci-patru- zeci: ar fi trebuit să fie de ajuns.

Zorro Nap se aruncă în luptă...

S. 239. Ext-Noc.

Wilkes nu mai înţelegea nimic.

În mai puţin de trei secunde, teroarea explodase în el. Porcăria naibii!

Totuşi, traversaseră acea porţiune de deşert care îi despărţea de fort ca nişte adevărate fantome. Nici cel mai mic zgomot, nimic! Se strecuraseră cu o abilitate perfectă, foarte eficace, printre tufişurile uscate şi frunzele-zurgălăi. Astfel, fără nici o problemă, ajunseseră la poalele zidului.

El, Wilkes, aruncase prima cange.

Apoi se dezlănţuise iadul. Imediat. Exact aşa: iadul!

De altfel, dacă se gândea mai bine, fusese ceva obişnuit: francanii nu erau proşti - cu atât mai puţin cu cât erau comandaţi de acel afurisit de Zorro Nap! Francanii se postaseră în masă în punctul strategic al apărării lor. Foarte bine!

Înţelese imediat că escaladarea meterezelor de nord era imposibilă. În mai puţin de un minut după primul strigăt, corpurile arse a trei dintre oamenii săi se prăbuşeau fără viaţă în nisip. Jeturile termice şuierau, arzând pământul şi carnea asediatorilor. În noapte se răspândea un miros îngrozitor de carne carbonizată.

Wilkes răcni, trase după el vreo zece oameni în direcţia porţiunii estice a zidului. Meterezele, în acel loc, erau serios sparte, şi poate că aveau o şansă să le escaladeze. Să pună piciorul acolo ca să arunce o bombă incendiară. Doar atât. Natural, avea toate şansele să moară... dar măcar să facă o ispravă spectaculoasă şi să sfârşească frumos!

În acea cursă sub focuri încrucişate, Wilkes pierdu cinci oameni din grupul său. Jumătate din grup. Despre ceilalţi nu ştia nimic. Poate că muriseră cu toţii...

Totul merge bine, Wilkes.

Merge bine, pe dracu'!

Avea impresia că era doar un imens muşchi cardiac şi că bătea, bătea, bătea... Se pomeni, cu oarecare mirare, la poalele zidului estic. După cum presupusese, acesta era într-o stare jalnică, crăpat în câteva locuri şi cârpit cu scânduri şi grinzi peste fragmente de carcasă metalică. Lucrările de refacere adunaseră acolo scări şi schele care facilitau escaladarea. Wilkes aruncă o privire în jurul lui. Patru oameni încă îl mai urmau. Strigă un ordin şi porni primul la asalt.

Totul merge bine, Wilkes.

Perfect.

Cu pistolul în mână, Wilkes se avântă curajos la atac. Câteva impacturi fierbinţi explodară în grinzile încrucişate pe care le escalada. Lemnul carbonizat şi o ploaie de tăciuni îl loviră peste faţă. Urcă mai departe şi se ascunse la adăpostul unui ieşind din scânduri. Zări, sus de tot, busturile a vreo zece soldaţi, ridică arma şi apăsă pe trăgaci. Focul îi lovi pe soldaţi... dar, în secunda următoare, erau tot acolo, tot vii, tot periculoşi...

Totul merge bine, Wilkes.

TOTUL MERGE BINE.

Incapabil să creadă ceea ce tocmai văzuse, Wilkes trase încă o dată. Tirul său era precis... dar avu acelaşi rezultat negativ. Ca şi cum jeturile de căldură trase de arma sa nu ar fi avut nici cea mai mică eficacitate asupra soldaţilor. Jerbele explodau asupra lor... Ar fi trebuit, *în mod normal,* să fie carbonizaţi pe loc... dar ei continuau să tragă, iară să aibă nici măcar părul pârlit!

O secundă sau poate mai mult, Wilkes rămase încremenit de oroare în ascunzătoarea lui, sub scândurile care începuseră să ardă. Fu nevoit să recunoască faptul că arma lui nu facea două parale. Era stricată.

Fusese sabotată!

De ce sabotată, Wilkes? Ce prostie!

Atunci, însemna că aceşti francani găsiseră un mijloc să se protejeze împotriva jeturilor de căldură concentrată.

Un concert fantastic de ţipete martiriza creierul lui Wilkes. Înţelese că era pierdut. Fără nici o şansă... Acea afurisită de şansă care îl împinsese acolo, care îl făcuse să iasă în evidenţă ca să-l ridice în postura de şef de comando...

Un şef sacrificat.

Fu cuprins de furie. Bucăţi de scândură se desprinseră din jarul de deasupra lui. În acelaşi timp, patru-cinci jeturi termice trecură prin flăcări şi nimeriră la picioarele lui. Unul dintre ele îi atinse pulpa piciorului. Wilkes urlă. Făcu un gest derizoriu ca să se protejeze, îşi îndoi braţul deasupra capului şi se avântă din nou la atac.

Totul merge bine, Wilkes.

La asalt... Cu ce armă? Să pună piciorul pe metereze şi să arunce o bombă incendiară care... Dar care bombă?

Trecu prin scândurile care ardeau. Părul îi luă imediat foc şi două jeturi termice îl nimeriră drept în piept. Căzu pe spate, rupând scândurile cuprinse de flăcări, rostogolindu-se până pe pământ, într-un vârtej fantastic de foc.

Îşi spuse că, cel puţin, era un sfârşit frumos, şi muri în secunda următoare.

Totul merge bine, Wilkes.

S. 240. Ext-Noc.

Strigătele de victorie ale soldaţilor se stinseră treptat, în acelaşi timp cu incendiile care mistuiau baricadele cârpite ale meterezelor. Lupta nocturnă nu durase nici un sfert de oră, toţi asediatorii fuseseră transformaţi în torţe iar în rândurile francanilor nu se înregistrase nici măcar o victimă. Era ceea ce se numeşte o victorie...

Un moment, Zorro Nap şi soldaţii se îmbrăţişară, oamenii aruncându-se unul după altul în braţele generalului-erou.

Unii plângeau şi râdeau. Zorro Nap, susţinut în mod eficace de Calacan şi de Jossip, bătea oamenii pe umeri. Euforia domni preţ de câteva minute.

— Eşti hotărât? întrebă încă o dată Calacan, încruntat.

— Hotărât, răspunse Zorro Nap.

Zâmbea, dar era tras la faţă. Oboseala i se citea foarte bine pe faţă; se remarca şi mai bine de când pusese să i se radă părul de pe o jumătate de cap. Îmbrăcase pantalonii unui austrican mort şi cizmele altuia şi îşi dăduse torsul cu unsoare neagră. Vreo treizeci de soldaţi erau grupaţi în jur, urmărind cu o privire admirativă - dar şi o fărâmă de teamă - metamorfoza generalului lor. Admiraţie, pentru că acum Zorro Nap semăna perfect cu un barbar invadator; teamă, pentru că avea să se ducă în liniile inamicului, dându-se, dacă ar fi fost nevoie, drept unul dintre oamenii grupului de comando (un supravieţuitor)...

— Un pistol cu jet, ceru Zorro Nap.

Îi dădură unul. Verifică încărcătorul şi puse arma la centură.

— Bine, zise el.

Susţinu, fără o vorbă, privirea lui Calacan şi pe cea a lui Jossip. Acesta din urmă făcu un pas înainte, puse mâna pe umărul generalului, iar acesta făcu la fel. Un moment tare!

Totul merge bine, Zorro Nap.

— Voi trece, zise el. Voi trece şi voi lua legătura cu Amiez. Vom fi înapoi peste maximum două zile, şi vom elibera planeta de aceşti sălbatici. Mai rezistaţi câteva zile. Asta e tot ce vă cer.

— Am înţeles, răspunse Calacan.

„Asta e tot”, îşi zise Zorro Nap.

Se sfârşise, ştia. Să reziste... să reziste, în ceea ce-l privea pe el, câteva secunde încă.

Trecu peste culmea meterezelor şi îşi dădu drumul de-a lungul unei frânghii. Atinse pământul cu picioarele. Câteva cadavre de invadatori sfârşeau de ars, ca nişte insuliţe urât

mirositoare străbătute de scântei şi fum. Zorro Nap se depărtă în pas alergător.

După ce străbătu vreo douăzeci de metri, se opri. Se lăsă la pământ cât era de lung. Zâmbea.

„Totul merge bine, Zorro Nap. Totul merge bine, Citizen...”

Va trece prin liniile austricane. Îl va contacta pe generalul Amiez şi se vor întoarce împreună să elibereze fortul.

Acum, în timp ce oboseala enormă punea stăpânire pe fiecare muşchi, *îşi amintea.* Acele evenimente viitoare, le mai trăise deja.

Îşi va reveni încet, treptat.

Se descurcase minunat, încă o dată; închise ochii. Pielea falsă ajustată pe jumătate de cap se dezlipea la ceafa.

Undeva, probabil că intrase în funcţiune clacheta de sfârşit electronic.

2

— Ce mai faci, tinere? întrebă Bross Chaplin, făcând cu ochiul imaginii sale din geam.

Imaginea zâmbi. Avea o faţă care ar fi putut să fie desenată cu ajutorul unor dreptunghiuri şi pătrate, mai mult sau mai puţin regulate, cu colţurile mai mult sau mai puţin şterse. Nu aşa fusese totdeauna. Când Bross fusese cu adevărat *tânăr*, ai fi putut să-i schiţezi fizionomia folosind linii curbe, ca pentru oricine. Cu vârsta, trăsăturile sale se accentuaseră şi structura osoasă a feţei devenise mult mai evidentă sub pielea lăsată. Nasul îi cădea, nările erau strânse şi în mod ciudat stafidite, iar ochii erau înfundaţi în fantele înguste ale orbitelor. Gura părea lipsită de buze, ca o tăietură, limitată la fiecare capăt de o cută verticală a obrajilor căzuţi. Avea o bărbie mică şi pătrată, o bărbie dublă informă, care acum tremura uşor din cauza vibraţiilor ramei metrotubului. Urechile semănau cu nişte vechi ciuperci uscate. Fruntea lui Bross Chaplin era lată, dar părea şi mai mare din cauza calviţiei avansate, care aproape că îi dezvelea tot capul, cu excepţia unei benzi de păr ce se întindea de la o ureche la alta, trecând pe la ceafa; părul care supravieţuise, vopsit cu regularitate, lucea de un negru ca smoala. (Pierderea treptată a părului, altădată bogat, îl întristase mult pe Bross. De-adevăratelea. Pe de altă parte, nu putuse niciodată să suporte o perucă. Până la urmă, se obişnuise, vrând-nevrând, cu ţeasta mai mult goală, după cum acceptase şi ridurile, pielea care se stafidea ineluctabil, centura de grăsime şi celulita care îi urâţeau silueta, precum şi faptul că avea erecţii din ce în ce mai greu şi în împrejurări cu totul speciale...)

Această degradare fizică, parcă prea rapidă, se datora probabil absorbirii masive şi oarecum nechibzuite a caşetelor de EIDP (Excitant al Imaginaţiei După Program). Plătea, cam prea devreme, foarte adevărat, pentru anii de muncă îndârjită şi de speranţă încrâncenată că va ajunge într-o zi în culmea unei cariere unice, cu binecuvântarea Producătorilor şi a Publicului-Zeu. Nu avea de ce să se plângă sau să regrete. Fusese o alegere. Alegerea lui. Şi aceasta era soarta tuturor Scenariştilor.

Bross Chaplin era pe cale să devină unul dintre cei mai buni Scenarişti confirmaţi, recunoscuţi, ai Platourilor. Mai era nevoie de câteva eforturi, de câteva cufundări în lumea imaginarului programat, câteva reuşite, şi gata! Scopul era atins. Câştiga.

Va putea să se odihnească, să se distreze în mijlocul peisajelor însorite din Bul Hills, pe plajele liniştite din California Bul, să-şi petreacă zilele şi nopţile mângâind funduri goale şi sânii a zeci de Actriţe debutante, gata la orice ca să obţină un Rol. Cuvântul său, la acest nivel al distribuţiei, ar fi avut multă greutate, greutatea indiscutabilă conferită de Sondorii-Psiho, care transmiteau dorinţa Publicului.

Bross oftă, trezit din visare de alunecarea şuierătoare a ramei care oprea. Ridică ochii. Pe bolta curbată a peronului, panoul indicator clipea în ritmul unui flash la fiecare jumătate de secundă. Asta facea să te doară ochii. Probabil că era vorba de o defecţiune a circuitului electric. Ultima literă a cuvântului BRANDO nu se mai aprindea.

„STAŢIA BRANDO”, îşi zise Bross în gând. Ştia că mai avea de trecut prin alte patru staţii, înainte de a putea coborî pe Platoul Deşertului. Va ajunge ca să asiste la ultimele secvenţe. Sau, dacă totul mersese bine, filmarea se încheiase deja. Dacă totul mersese bine... dar nu exista nici un motiv să creadă că lucrurile nu merseseră bine. Nu cu un Actor de calibrul lui Citizen.

Bross îşi îndreptă spatele în fotoliu, şi haina se dezlipi de pe perna de piele cu un mic zgomot ciudat. Patru persoane intraseră în rama metrotubului. Trei dintre ele erau, cu siguranţă, Tehnicieni. Electricieni sau Sonişti, sau, poate, faceau parte dintre acei cheflii din corporaţia Recuziterilor. Plezneau de sănătate şi vorbeau tare. După zece secunde, Bross înţelese, după conversaţie, că erau într-adevăr Recuziteri, cum ghicise. Tehnicienii se instalară în celălalt capăt al ramei şi se amestecară cât se poate de natural cu un grup de studente tinere, care ocupa acea parte a vagonului.

Al patrulea personaj urcat de la Staţia Brando era cu totul altceva. La prima privire, Bross îl consideră excesiv de antipatic. Îşi zise că avea toate şansele să-l vadă pe acel nepoftit instalându-se în faţa lui, pe bancheta goală. Ca să prevină această eventualitate, întinse ostentativ picioarele în faţă, îşi sprijini ceafa în scobitura rezemătorii de cap şi închise pleoapele, prefacându-se că moţăie.

Tipul îi aruncă o privire distrată şi intră în toaleta de pe culoar.

Bross oftă uşurat. De obicei, îi repera pe Nimicani de la o sută de paşi, dar acela era identificabil de la două mii. Un tânăr slab, tras la faţă, plin de coşuri, cu părul lung şi murdar, cu ochii roşii de nesomn şi consumul sistematic al unor droguri excitante. Un tânăr Nimican, abia ieşit din Centură şi care probabil că rătăcea din Platou în Platou, de câteva unităţi. Nu avea vârstă, evident. Doar vârsta corpului său fizic. Încă nu se născuse.

Bross avea oroare de Nimicani, poate tocmai fiindcă nu aveau vârstă! Nu scăpa nici o ocazie, în scenariile sale, să consume o cantitate mare... şi, în mod paradoxal, era una dintre componentele succesului său tot mai mare. Nimicanii, pe care nu-i putea suferi şi din care consuma în mod spectaculos îl hrăneau pur şi simplu. Zâmbi din nou.

Se zări zâmbind în geamul negru, cu pleoapele pe jumătate închise.

— Cum o mai duci, tinere?

Aiurea! Tânărul era în vârstă de şase sute patruzeci şi trei de filme! Aceasta era vârsta sa reală, care reuşise să se impună vârstei sale fizice, şase sute patruzeci şi trei de filme.

„Bine, îşi zise Bross, dar asta nu înseamnă nici că sunt bătrân. E normal. Sunt unii care nu ajung niciodată până aici, şi e vorba de cei mai mulţi. Înlăturaţi de timpuriu sau pur şi simplu încuşcaţi - sau ajungeau să facă mici filme de anunţuri publicitare. Curând, Bross, vei putea să te lipseşti de EIDP, vei avea mintea liniştită, liber să-ţi faci propriul cinema mental, fără control sau sugestii de nici un fel, nici bariere şi nici program. În totală libertate, Bross.”

Rama se opri la Staţia Goldwyn. Peronul era pustiu şi panoul indicator nu clipea. Plăcile de plastic lustruit, care formau bolta - şi pereţii - tunelului dădeau impresia că erau făcute din gheaţă. Erau câteva afişe cinetice, aşezate savant pe peretele de pseudogheaţă, dar, în realitate, toate staţiile formau un spaţiu publicitar pentru ultimul film al lui Sakko - un thriller, a cărui acţiune se derula într-un spaginat (spaţiu imaginat) acoperit de zăpadă şi de gheaţă.

Uşile automate ale metrotubului se închiseră. Rama îşi reluă alunecarea şi se cufundă în întuneric. Bross îşi regăsi oglindirea în geam, precum şi partea reflectată de vagon, îşi zise, în treacăt, că i-ar fi plăcut să lucreze o dată cu Sakko.

Era un Realizator care beneficia de o cotă frumoasă pe lângă Criticii Psiho-Sondori, aflaţi în legătură directă cu dorinţa Publicului. Bross încercă să-şi amintească titlul filmului, căruia tocmai îi văzuse anunţul publicitar, dar nu reuşi. Era, totuşi, o chestiune despre care se vorbea pe toate Platourile. Publicitatea putea să fie zgomotoasă, dar asta nu înseamnă că era bine făcută: aşa se explica acel gol

de memorie incredibil. Bross îşi zise că va semnala acest lucru unui memorizator de sugestii critice. Va semna, deşi cele mai multe sugestii erau anonime. Va semna: Bross Chaplin. Era un nume care conta, şi poate că asta va oferi ocazia să fie remarcat de Sakko.

Câteva momente, se lăsă în voia imaginaţiei, construind o situaţie în care îl întâlnea pe Sakko. Încercă să-şi reamintească numele Scenaristului acelui thriller cu multă zăpadă, dar nu reuşi nici de data asta. O nouă piatră, grea de tot, în grădina Consilierilor Publicişti. Bross dădu din cap. Ideea asta cu zăpada nu era deloc rea. Era nevoie de o frumoasă doză de imaginaţie novatoare ca să ajungi la ea. Zăpada... într-un astfel de câmp de acţiune, cel mai slab dintre Decoratori s-ar fi putut dovedi de-a dreptul genial. Cine avusese primul această idee? Bross îşi amintea de un film vechi de la Arhivele de Istorie... un scenariu care povestea aventurile unui nou-născut într-un spaginat de gheaţă... Dar mai fuseseră şi alţii, în serialele Documentare. Se lăsă din nou purtat de imaginaţie, văzându-se din nou în compania lui Sakko. Prezenta Realizatorului şi Serviciilor de Producţii un scenariu genial, a cărui originalitate nu era deloc mai prejos decât chestia asta cu zăpada. Evident, toţi erau entuziasmaţi şi spuneau că numele de Chaplin - Bross Chaplin - va trece cu siguranţă în posteritate, cu o intrigă atât de originală.

Zâmbi şi îşi zise că o va impune pe Marylin în postul de la Scenarii, după ce va trăi această aventură senzaţională...

— Sunteţi Bross Chaplin, nu-i aşa? zise o voce dogită.

Bross tresări. Rama metrotubului se deplasa cu viteză în teaca ei de întuneric. La capătul vagonului, tehnicienii făceau mare zarvă în compania tinerelor studente. Încremeni fulgerat de angoasă; se temu o clipă că lăsase să treacă staţia la care trebuia să coboare. Vrând parcă să-l liniştească, cel puţin în această privinţă, rama frână şi se

opri la peronul de plastic roşu al Staţiei Douglas. Perfect. Cobora la prima.

— Sunteţi Bross Chaplin, nu? repetă tipul.

Stătea pe bancheta din faţa lui Bross, exact alături de picioarele încrucişate ale acestuia, şi se sprijinea cu amândouă mâinile de marginile fotoliului, aplecat în faţă. Între el şi Bross era mai puţin de un metru; de la această distanţă, corpul lui slab era cu adevărat impresionant.

— Da, răspunse Bross printre dinţi.

Nimicanul ăla prăpădit ieşise de la toaletă fără ca el să-şi dea seama şi se instalase în faţa lui. Exact de ce se temea Bross. Atrăgea Nimicanii - ca şi cerşetorii de tot felul - şi, uneori, avea impresia că era un fel de clei viu, de care se lipea o pradă lamentabilă. Întrebarea directă a Nimicanului îl surprinsese. Nu putea să facă pe mortul sau să se prefacă adormit, era prea târziu. Bineînţeles, putea să-l ignore pe intrus: nimic nu-l obliga să intre în jocul lui. Dar Bross ştia cât era de riscant să ţină piept unui Nimican hotărât, cu orice preţ, să reuşească în viaţă. Încercă să minimalizeze importanţa neplăcerii, zicându-şi că în curând va coborî, refuzând să se gândească că Nimicanul ar fi putut foarte bine să coboare şi să se ţină scai de el.

Îşi zise că nu va mai urca prea curând în metrotub, rezervându-şi un tub şi un vehicul particular, aşa cum îi permitea rangul.

— Vă plictisesc, nu-i aşa? întrebă Nimicanul.

Avea dreptate, şi ştia foarte bine asta! Asta nu-l împiedica însă să continue... Da, era clar, tipului îi era foame rău de tot!

— Ai părăsit de mult timp Centura? întrebă Bross, pe un ton pe care îl dorea neutru, fără să răspundă la întrebarea pusă de individ.

O luminiţă luci în privirea înfrigurată a Nimicanului. Capul lui făcu o mişcare care îi agită şuviţele jegoase de păr, dar Bross nu reuşi să o traducă în vreun fel: nu era un semn de

negare, dar nici de încuviinţare. Umerii tipului înţepau cămaşa murdară într-un mod aproape caricatural. Asta era: o caricatură, Nimicanul prin excelenţă! Prin veşmântul întredeschis, pieptul lui osos era plin de jeg. Unghiile, prea lungi, se agăţau de imitaţia de piele a banchetei. Bross îl categorisi în rândul „violenţilor-pericu- loşi” şi se strădui să aibă o expresie amabilă a feţei, adică nu categoric ostilă.

Întrebă:

— E greu?

Răspunsul era acolo, înscris în fizicul personajului, atât de evident, încât omul nu consideră util să răspundă la această întrebare.

— Mă cheamă Spartacus, zise el. Vă cunosc, domnule Chaplin, am văzut de multe ori toate casetele video cu filmele dumneavoastră, în Centură. Nu mă aşteptam vă să întâlnesc aici, în metrotubul care nu e de rangul dumneavoastră.

— Mi se întâmplă să uit de acest rang, răspunse Bross.

Tipul - Spartacus! - avea o voce dogită, dar blândă şi calmă, dincolo de filtrul deformant a! unui laringe martirizat de droguri. O voce care, într-un fel, contrasta cu masca înfrigurată şi ochii duri ai personajului. Bross se simţea dispus să-l considere mai puţin plictisitor decât îşi închipuise, probabil din cauza complimentelor pe care i le adresase individul. Îşi zise că vorbele Nimicanului erau sincere. Totuşi, era greu să descoperi o fărâmă de sinceritate în cuvintele unui Nimican; Bross era convins şi de lucrul acesta...

— N-am să vă cer tichete, zise Spartacus. Şi nici n-aş vrea să vă deranjez prea tare... Vă cer doar...

— Ştiu, zise Bross, zâmbind de data asta cu adevărat - o rapidă iluminare interioară a întregii feţe, a cărei urmă stărui o clipă în adâncul ochilor.

— Bineînţeles, domnule Chaplin, ştiţi...

Bross îşi retrase picioarele şi scutură puţin pantalonii, ca să netezească nişte cute inexistente.

— Ai mutră, Spartacus, zise el. Serios. Poţi oricând să te duci la Watkins din partea mea.

— Watkins? întrebă Nimicanul.

Duse mâna la piept, şi Bross ştiu că pornea casetofonul miniaturizat, care se afla în buzunarul veşmântului. (Prima Poruncă a Nimicanului: „Vei menţine mereu în bună stare de funcţionare casetofonul de recomandări...)

— Paolo Watkins, din partea lui Bross Chaplin, zise Bross. Sectorul Bulelorr Reşedinţă 323 sau Inter-Platou de antrenament 456 nord-est. Presupun că ai fi interesat de Cascadorie, nu-i aşa?

— Sigur că da, bineînţeles! exclamă Spartacus.

— Atunci, nu pierde timpul, zise Bross, ridicându-se. Ştiu că Paolo caută un anumit număr de Nimicani pentru o chestie importantă, am impresia că o serie „western”.

Spartacus încuviinţă cu o mişcare a capului şi vru să se ridice. Bross făcu un efort ca să-şi învingă repulsia şi apăsă, cu vârful degetelor, umărul osos al tipului, ca să-l oblige să rămână aşezat. Trecu prin faţa lui şi merse spre uşi.

— Mulţumesc! strigă Nimicanul. Doamne, ce noroc!

— O să-ţi dai toată osteneala, zise Bross.

Imediat ce rama se opri şi uşile se deschiseră, Bross sări pe peron. Se îndreptă cu paşi mari spre ieşire, fără să întoarcă deloc capul... dar simţea privirea Nimicanului ţintuită în ceafa lui. Mânia care îl părăsise, se revărsă brusc din adâncul conştiinţei şi îl copleşi. Recunoscu imediat manifestarea fricii retrospective... „Nu m-am descurcat rău”, îşi zise Bross.

La drept vorbind, nu se descurca niciodată *rău.* Dăduse adresa lui Watkins şi Nimicanul îl lăsase în pace. Watkins avea totdeauna nevoie de Nimicani. Se ocupa de sectorul Distribuţiei care, de la un timp, folosea o cantitate enormă de material uman. În schimb, Watkins îi indica frecvent

elemente din trupa lui de învăţăcei, atunci când considera că merita... în mod obişnuit alegea fete cu sânii mari şi şolduri înguste, care visau un singur lucru: să treacă la Figuraţie, apoi la Actorie pură. Watkins cunoştea gusturile lui Bross Chaplin...

* * *

Bross ieşi şi grăbi pasul. Apucă pe unul dintre culoare. Unul dintre numeroasele sale panouri indica: *Bulă-Deşert-Studiouri 5.6.7.8.9.10.* Străbătu acel tunel pustiu un anumit timp. În urechi îi răsuna ecoul propriilor paşi. Curând, acest ecou fu înghiţit de zgomotul de fond care venea drept din faţa lui. Bross ajunse pe vasta esplanadă-intersecţie, unde se aflau nu numai terminaţiile metrotubului, ci şi numeroase culoare provenind de la o mulţime de sectoare profesionale, toate în legătură directă cu Platoul de filmare.

Locul acela vibra. În aerul climatizat se intersectau sute de conversaţii, de apeluri, de strigăte şi muzică ce se revărsa din amplificatoare. Terase, restaurante, hoteluri, magazine de haine uzate... o încâlceală de prăvălii şi birturi înconjurau locul acela. Pe solul de plastic cu dale tropăiau sute de paşi şi se îmbulzeau sute de mii de oameni: Actori, Figuranţi, Tehnicieni... în aer pluteau mirosuri de mâncare. Vehicule pline de pasageri sau de material tehnic traversau acea maree zgomotoasă, claxonând de zor.

Angoasa lui Bross dispăruse ca prin minune, măturată de vacarmul ambiant. Traversă esplanada aglomerată, trecu pe lângă câţiva Decoratori cunoscuţi şi schimbă cu ei două-trei vorbe amabile şi fără nici o importanţă. Se opri în faţa unui tablou electronic de Box-Office, vârî un tichet în maxilarul lacom al aparatului şi fu fericit să constate că avea o cotă care se menţinea fără probleme la cel mai bun nivel. S-ar fi putut lipsi de această consultare - cota lui nu mai risca să scadă dar devenise o obişnuinţă de care nu

reuşea să se dezbare. Şi apoi, într-un fel, era un mod de a se linişti... Totdeauna simţea nevoia să se liniştească.

Porni spre studio, amestecându-se printre echipe de Tehnicieni, cu care vorbi despre un proiect de film depus de Aliott. Aliott era un Realizator tânăr, în vârstă de numai patru filme, cu o cotă care creştea vertiginos. (Bross ajunsese să se întrebe dacă nu ar fi fost preferabil pentru el să lucreze mai bine cu Aliott decât cu Sakko cel Mare... de văzut şi de studiat...)

Apoi se pomeni în Culise şi le traversă. Lumina verde lucea deasupra uşii care se decupa în structura grinzilor. Bross deschise uşa şi intră pe Platou prin fundalul-orizont.

3

Poate că era cel mai vast Platou din toate Bulele care formau Nucleul Lumii. În orice caz, Bross Chaplin ar fi putut să pună prinsoare că aşa era. Acel Platou al Deşertului era cel mai mare şi cel mai impresionant dintre toate pe care le cunoştea... dar trebuie spus că Bross era departe de a cunoaşte totul. De exemplu, i-ar fi fost greu să enumere cu exactitate toate Bulele care formau Nucleul. De fapt, nu avusese niciodată această curiozitate. La ce bun?

Nucleul era o sferă goală pe dinăuntru, cu un diametru de câteva zeci de mii de kilometri, care conţinea un număr incalculabil de Bule, asamblate între ele prin infrastructura mijloacelor de comunicare tubulare şi iţele circuitelor energetice, destinate să permită viaţa, precum şi simulările necesare câtorva forme de viaţă. Ea permitea scurgerea subiectivă a timpului în cicluri precise, copiate după datele vechilor filme din Arhive, şi asta în fiecare dintre acele spaginate. Trei sferturi din Bule erau Platouri, evident. Apoi erau Bulele-Reşedinţe, Bilele-Sectoare Sociale, Bulele-Oraşe şi Bulele-Paradisuri... dar şi Bulele-ruine, căci Bross cunoştea personal cel puţin patru, care serveau doar la îngrămădirea decorurilor vechi şi automatelor care putrezeau.

De jur împrejurul Nucleului imens, se afla Centura, ca o aureolă metalică cu o secţiune dreptunghiulară, lungă de câţiva zeci de kilometri. În Centură trăia o populaţie heteroclită de consumatori de filme-video, o junglă unde nimeni - şi mai ales echipele poliţieneşti - nu reuşise vreodată să impună ordinea... O reţea tubulară de comunicaţi, sever controlată, lega Centura de Nucleu.

Aşa cunoşteau Lumea Bross Chaplin şi toţi ceilalţi. Nucleul de Bule şi Centura. În afara lor: nimic. Un fel de insulă de metal, care plutea undeva.

Unii spuneau că Publicul locuia în una dintre nenumăratele Bule, ferit şi protejat cu mare grijă. Alţii erau susţinătorii teoriei „externe” (în opoziţie cu teoria „internă”) a Publicului ascuns în Nucleu. „Extremiştii” spuneau că Publicul se afla „în altă parte”, fără să precizeze totuşi unde, nici să aducă în sprijinul celor afirmate vreo cât de mică explicaţie coerentă, ca să situeze, chiar şi foarte vag, această „altă parte”. Teoria lor semăna în privinţa asta cu scenariile foarte vechi, unde era pomenit acel Actor Suprem - despre care se vorbea des, dar nu era văzut niciodată - când îndurător, când răzbunător şi asupritor, căruia i se spunea atunci Dumnezeu.

Acest concept abstract, esenţialmente literar, făcea, în orice caz, o carieră impresionantă. Chiar şi acum, era frecvent prezent în cele mai nebuneşti scenarii, toţi folosindu-l din plin, în afara Platoului, ca să-şi exprime mânia, de exemplu, sub formă de înjurătură.

Ceea ce şi făcu în gândul lui Bross, când puse piciorul pe Platoul Deşertului. Dar nu era o manifestare de furie, ci era vorba, mai curând, de admiraţie, ca de fiecare dată când se afla pe acel Platou.

Platoul era unul dintre cele mai mari. (Bula rivaliza fără probleme cu marile Bule-Oceane, dintre care unele atingeau cu uşurinţă un diametru de o sută de kilometri. Numai valurile albastre, presărate cu insule-paradis, erau dotate cu o maşinărie internă de o eficacitate teribilă, în stare să stârnească cea mai formidabilă dintre furtuni în mai puţin de trei minute - cu toate ingredientele: nori, ceaţă sau ploaie, vânt puternic...) Platoul Deşertului avea un diametru de vreo şaizeci de kilometri. Dune de nisip fin, cât vedeai cu ochii, plante cu spini şi, uneori, câteva pâlcuri de pini. Pe circumferinţa emisferei se ridicau munţi goi pe

dinăuntru, unii din stânci abrupte - alţii mai nisipoşi şi uşor văluriţi, acoperiţi de vegetaţie.

Uşa de acces - prin care intrase Bross - se deschidea la baza cerului, în spatele unei infrastructuri incredibile a unuia dintre munţi. Traversă toată acea încâlceală, salută ici şi colo Tehnicienii numeroşi care se deplasau prin decor, apoi ajunse în afara munţilor, la marginea deşertului. Tehnicienii-Decoratori tocmai curăţau nisipul de pe o colină mică, în timp ce alţii smulgeau copacii falşi din acel loc.

Bolta emisferică a cerului era imensă - punctul cel mai înalt era situat la trei kilometri deasupra suprafeţei Platoului. Drept în faţă, proiectorul-soare îşi începuse ascensiunea, alunecând pe liniile invizibile din spatele carcasei semiopace a cerului. Proiecsolul se afla acolo pentru nevoile de simulare, într-un concept de spaginat precis; era doar un element de decor definit în mod arbitrar o dată pentru totdeauna; întreaga cocă a cerului fiind sursă de lumină, proiecsolul nu facea decât să-şi plimbe o strălucire mai puternică, orbitoare, de la un capăt la celălalt al emisferei strivite, desenând umbre la baza lucrurilor de pe Platou. „Oricum, îşi zise Bross, spectacolul răsăritului este totdeauna admirabil... (Nu scăpa niciodată ocazia să includă unu-două răsărituri de proiecsol în scenariile sale. De altfel, apusurile erau la fel de frumoase. Ştia că publicului îl plăceau la nebunie.)

Munţii, luminaţi de „soarele” aflat la răsărit, păreau imenşi şi inaccesibili. Înălţimea lor nu depăşea, totuşi, maximum două-trei sute de metri, dar combinaţiile perspectivei şi iluminatului aveau un efect admirabil.

La şase-şapte sute de metri, în mijlocul dunelor, se ridica silueta ciopârţită a fortului Wateralamo. O mulţime colorată - un nor de purici nervoşi - se agita în jurul decorului.

Un Decorator trecu la câţiva paşi de Bross, trăgând după el un copac enorm, care nu cântărea mai mult de trei-patru

kilograme. Ramurile lui din plastic măturau solul şi stârneau nori mari de praf.

— S-ar zice că s-a crăpat de ziuă? spuse Bross, făcând un semn cu mâna, ca să atragă atenţia omului.

Decoratorul se opri şi duse un deget la şapca de hârtie.

— Mă numesc Collins, domnule Chaplin. Îmi pare bine că vă văd.

— Mi-e teamă, zise Bross, că biotimpul meu din ultimele zile nu mai e acelaşi cu biotimpul Platoului... o mică decalare.

Decoratorul aruncă o privire spre punctul de filmare, fortul. Apoi întoarse iar capul spre Bross.

— Am terminat mai repede decât fusese prevăzut, răspunse el. Îmi închipui că au dat zor mai mare decât de obicei.

— Înţeleg, bombăni Bross. O imprudenţă, fie vorba între noi.

Collins încuviinţă cu o mişcare a capului, puţin cam nepăsătoare, aşteptă să audă ce avea de spus Bross, după acel „fie vorba între noi”. Praful stârnit de copacul fals se împrăştia.

— Citizen e obosit? întrebă Bross.

Decoratorul ridică, o secundă, din sprâncene, care depăşiră marginea de sus a ochelarilor negri, şi răspunse:

— Citizen este primul, domnule Chaplin. Nu vă faceţi griji. E în stare să suporte zeci de secvenţe una după alta, în rol, fără să iasă din el. Credeţi-mă.

„Bineînţeles, îşi zise Bross. Până când va ceda şi o să se trezească într-o dimineaţă fără cotaţie...”

Dădu uşor din cap, vrând parcă să-şi ascundă temerile proprii. Apoi schimbă subiectul.

— Pregătiţi un alt decor?

— În parte, da. Trebuie să ne mişcăm repede; există câteva suprapuneri de agendă undeva şi ciorovăieli între

Producţii. Oarecum din acest motiv echipa lui Jo Mankiew - echipa dumneavoastră - a trebuit să dea bătaie!

— Cine urmează?

— Producţiile Waming, răspunse Decoratorul. Filmează *Trimisul de pe Mulagor*, cu Steve Manşon în Rolul Principal.

Bross fluieră admirativ, printre dinţi.

— Deşertul dumneavoastră terestru va fi transformat în planeta Malagor, continuă Collins. E un buget enorm, dar, ca de obicei, noi ceilalţi beneficiem doar de un minimum de timp. Machetele abia s-au terminat...

— Mult curaj! zise Bross.

— Avem nevoie... Mergeţi la filmare, acolo?

Bross dădu din cap.

— Luaţi un cărucior, îi propuse Collins. În momentul ăsta sunt destule care nu folosesc la nimic.

Bross îi mulţumi şi se îndreptă spre unul dintre micile vehicule staţionate între dune. Îl alese pe primul, urcă şi porni motorul electric. Străbătu cei vreo şapte sute de metri de nisip foarte repede şi se opri la marginea zonei de filmare.

Câteva sute de persoane se agitau ici şi colo, ocupate cu sarcini misterioase, la exteriorul şi la interiorul decorului. Un mare număr de trape din nisip erau deschise, comunicând cu cisternele subterane, cabinele şi partea tehnică. Câteva maşini-rulotă aşteptau cuminţi printre mărăcinii de carton presat, la vreo zece paşi de decorul central.

Bross se pierdu în acea mulţime zgomotoasă. Îl căuta pe Citizen.

Primul lucru pe care îl făcu, fu vizita la Operatori, care terminau cu strânsul camerelor de luat vederi răspândite în decor. Aparent, în sectorul acesta totul mergea bine - după părerea unanimă a Tehnicienilor specializaţi. Camerele de luat vederi - vreo douăsprezece în total - înregistraseră o mulţime de scene, din diferite unghiuri - de la planurile generale şi până la prim-planuri, precum şi o serie de

travelling-uri şi de zoom-uri telecomandate de la distanţă. Această cantitate mare de peliculă, însemnând cinci secvenţe neîntrerupte, avea să fie, ca tot restul filmului, selectată şi asamblată pe serii de echipele de la Montaj.

Satisfăcut, Bross intră în decorul fortului. Grupuri de Figuranţi şi de Nimicani, supravieţuitori, dar, în general, destul de zdruncinaţi, discutau între ei, bând bere la cutie şi mestecând sandvişuri cu legume. Ridicară capul şi încercară să zâmbească la trecerea lui Bross. Acesta află că ultima secvenţă făcuse vreo doisprezece morţi printre Nimicani şi câţiva grav-răniţi. Îi părăsi pe supravieţuitori, după ce le adresă câteva cuvinte de încurajare. După o evaluare personală, întreg filmul costase vreo sută de morţi şi tot atâţia răniţi în rândul Figuranţilor. Ţinând cont de amploarea spectacolului, cifra pierderilor era relativ scăzută...

Pe vremuri, s-ar fi înfiorat de groază şi de dezgust - da, s-ar fi înfiorat de groază şi de dezgust şi timpul său de somn ar fi fost serios perturbat. Se credea atunci unicul răspunzător pentru aceste pierderi de vieţi omeneşti, pentru motivul că el era autorul scenariilor ce prevedeau aceşti morţi. Nu el decidea? Nu scrisese el, de exemplu, pentru acest ultim film terminat, într-un anumit loc al sinopsisului: *Austricanii încearcă un atac nocturn împotriva depozitului de muniţii al fortului, dar eşuează şi grupul de comando este nimicit...* O frază banală, câteva cuvinte puse qap la cap... care se transformaseră în realitate, acea realitate ce avea să fie curând oferită sub aparenţa visului... Avusese nevoie de un anumit timp ca să se convingă că nu era deloc vinovat, că era un simplu intermediar, care se conforma dorinţelor Producătorilor şi sondajelor-test, deci Publicului Suveran. Nimic mai mult. Nu hotăra mai nimic, ci doar se *supunea.*

Nimeri, din întâmplare, în faţa unei grămezi hidoase formată din câteva dintre acele victime ale scenariului, care

tocmai erau încărcate în bena unei maşini de curăţenie. Cadavrele erau cumplit de arse, negre, chircite, unele reduse la jumătate sau la o treime din mărimea lor, altele înspăimântător amputate. Feţe dominate de grimase, măşti negre, piele jupuită de pe oase deformate... orbite goale, calcinate... guri deschise pentru ultimul ţipăt, ultimul horcăit...

Bross băgă de seamă că era lac de sudoare şi că sudoarea era rece ca gheaţa. Un antrenor de Cascadori, care supraveghea curăţarea rămăşiţelor, identificabil după costumul larg de pânză subţire, cât şi după nenumăratele cicatrice care îi deformau faţa, îl salută cu o mişcare a mâinii. Se aproprie de Bross cu un pas calm; un zâmbet plin de blândeţe îi întindea gura de la o ureche la alta, ca o cicatrice mobilă.

— Totul e bine, domnule Bross?

— Totul e bine, răspunse Bross, dând mâna cu Cascadorul.

Bross se bucura, în mediile Cascadorilor, de o mare reputaţie, pentru că toate scenariile sale le garantau o parte de lucru considerabilă. Bross Chaplin, providenţa Cascadorului!...

— Totul a mers bine? întrebă Bross cu o voce moale.

Nu reuşea să-şi ia privirea de la cadavrele aruncate în benă. Cu toată căldura care domnea pe Platou, Bross simţea că îi este din ce în ce mai frig. Ştia foarte bine că stingherеala lui era ridicolă. O slăbiciune inexplicabilă, de neiertat, total inoportună. Dar nu reuşea să se controleze, după cum nu putea să-şi ia ochii de la acel spectacol macabru. Simţi cum se apropie clipa în care se va prăbuşi, cu picioarele secerate. Mâncărimi insuportabile îi chinuiau pielea capului. Făcu un mare efort ca să asculte ce-i spunea Cascadorul, avu impresia că omul debita nişte fraze care indicau satisfacţia în legătură cu secvenţa 239.

— Secvenţa 239? şopti Bross.

Doi măturători aruncară ultimul cadavru în bena de curăţenie şi maxilarele de oţel se închiseră cu un pocnet sec. Bross se gândi la un animal automat ghiftuit. Avea fruntea plină de sudoare: picături mari îi curgeau în ochi, tulburân- du-i vederea. Maşina de curăţenie se depărtă, cu măturătorii cocoţaţi pe trapele laterale. Pe nisipul fin rămăseseră puţină cenuşă şi câteva figuri amestecate, trasate în praf. Trecu un grup de Nimicani în zdrenţe, abia târându-şi picioarele - unul dintre ei vorbea tare, şi probabil că spunea ceva hazliu, căci prietenii lui izbucniră în râs...

— Secvenţa 239, repetă Bross Chaplin.

— N-ai asistat la filmare?

Scutură din cap şi îşi şterse sudoarea care îi împăienjenea vederea. Decorul din jur îşi recăpătă o oarecare claritate, ţinând cont de praful care plutea. Simultan, stingherеala ce pusese stăpânire pe Bross părea că dispare. Un tremur nervos îi scutură piciorul stâng.

— Natural, zicea Cascadorul, nu poţi să-ţi aminteşti. Secvenţa 239 era atacul depozitului de muniţii. Aveam un tip grozav, un anume Wilkes, al naibii de convingător în rolul lui! Sper că s-au tras imagini frumoase cu moartea lui. Pentru că, îţi spun eu, a fost tare de tot! Am urmărit totul de la A la Z, pe ecranul de control... O să fii mulţumit, Bross, îţi garantez!

— Foarte bine, spuse Bross. Eşti un element bun...

Îşi dădu seama că uitase numele Cascadorului, iar omul era destul de cunoscut...

— E perfect.

Cascadorul îl bătu amabil pe umăr şi îl lăsă să plece, strigând după el:

— Dă-ne şi alte scenarii ca ăsta, Bross, şi vom lucra totdeauna cu plăcere împreună!

„Chiar aşa”, îşi zise Bross - sau poate că pronunţă cuvintele cu voce tare. Închise ochii o secundă: văzu imediat o faţă înnegrită, deformată, hidoasă!

O luă din loc, păşind ca un automat, neştiind prea bine unde.voia să se ducă: important era să părăsească locul acela şi compania lui Glascow. Ăsta era numele Cascadorului, Jeremia Glascow, pe care toţi îl porecliseră Gură Strâmbă. Avu nevoie de câteva secunde ca să o recunoască pe Marylin, aşezată la câţiva metri de peronul de lemn al unor clădiri înălţate în curtea fortului. Grăbi pasul, înţelegând că ea era cu siguranţă persoana pe care dorea să o întâlnească din clipa în care pusese piciorul pe Platou: pentru secretara de Platou, pentru Marylin, părăsise bungaloul de la Bul Hils, pentru ea venise pe Platou... Bineînţeles, era vorba şi de Citizen. Dar Citizen putea să mai aştepte. Mai întâi trebuia să o vadă pe Marylin.

— Ei? zise Bross.

Se simţea din nou în formă. Doar câteva bătăi accelerate ale inimii, dar nimic asemănător cu starea de mai înainte. Treptat, era cuprins de un alt fel de stingherealã, care îşi avea sursa în adâncul ochilor brun-verzui ai lui Marylin. Aşa se întâmpla mereu, de fiecare dată când era în prezenţa fetei, de la începutul filmării.

— Ei, ce? replică Marylin, aproape cu duritate.

„Filmul s-a terminat, îşi zise Bross. Gata cu el... şi nimic nu s-a schimbat!”

De la primul clănţănit de clachetă, cei doi nu făcuseră decât să se „ciocnească”. Chiar şi înainte, de la prima întâlnire, în cursul acelei reuniuni de Producţie, care îi pusese în contact pe membrii echipei. În calitate de Scenarist, şi Scenarist celebru, Bross Chaplin se bucura de o oafecare consideraţie în rândul membrilor echipei. Ştia asta. După cum era la fel de conştient că respectiva consideraţie nu datora nimic farmecului său personal, ci îşi avea rădăcinile în interesul brut al „admiratorilor” săi. Actorii visau să interpreteze unul dintre personajele sale glorioase; Realizatorii aveau ambiţia să filmeze una dintre poveştile inventate de el; Decoratorii îşi dădeau toată

osteneala la construirea universurilor sale... Secretarele de Platou aveau toate şansele să avanseze şi să ajungă Asistente de Realizator, după ce munciseră o singură dată la unul dintre montajele sale... Secretarele de Platou...

Nu şi Marylin.

Ba chiar dădea impresia că nu-i păsa nici cât negru sub unghie, în pofida faptului că această atitudine ar fi putut să o coste. Ar fi fost de ajuns o vorbă a lui Bross ca să se pomenească cu cota scăzută în secunda următoare, şi nu se putea să nu ştie asta. Dar o durea în cot.

Oare această atitudine de indiferenţă absolută provocase fascinaţia imediată a lui Bross? Posibil. Marylin îl uimea. O ştia inaccesibilă - era mai mult decât evident -, iar asta nu făcuse decât să-i aţâţe interesul, evident... conform principiului arhicunoscut, clişeului ultrauzat, de care uza şi abuza personal în redactarea scenariilor sale. Şi poate că din cauza acelei fete bosumflate, care nu-l privea niciodată decât lăsând impresia că nu-i păsa de el, fusese prezent pe Platoul unde se filma „Zorro Nap contra Austricanilor” mult mai des decât îi venea rândul...

În plus, pentru ca tortura să fie şi mai insuportabilă, Marylin corespundea cu ceea ce estimă foarte curând a fi perfecţiunea. Era tânără (era în vârstă doar de douăsprezece filme), zveltă, avea şoldurile înguste şi coapsele lungi, un piept excesiv de generos şi părul de un blond auriu pieptănat în două părţi egale - prinse cu inele - care îi cădea peste umeri, cu o şuviţă rebelă fluturându-i pe frunte peste privirea dură...

Nu avea de la *adevărata Marylin* decât părul blond şi pieptul opulent. Nici urmă din acea candoare, din acea naivitate dezarmantă care constituia farmecul deosebit al Actriţei de demult.

Bross se învârtise în jurul lui Marylin ca un fluture de noapte, din ce în ce mai stingherit, şi din ce în ce mai *aspirat,* fără să înţeleagă totuşi ce anume îl împingea la

acest joc. De obicei, nu era altul ca el în privinţa prudenţei când era vorba de a angaja relaţii cu o astfel de fată. Multe dintre ele erau înzestrate cu puteri extrasenzoriale telepatice, pe care le cultivaseră în mod exagerat, într-un scop profesional lesne de înţeles... dar nimeni şi nimic nu le împiedica să se folosească de această... armă în afara Platoului şi pentru simpla lor plăcere.

Bross nu reuşise să afle dacă Marylin avea sau nu această capacitate. În orice caz, nu era scris în curriculum, nici în fişierele Box-Office-ului. Totuşi, eficacitatea ei în muncă...

— Satisfăcut? întrebă ea.

Nu se mişcase, stătea mai departe pe peron, în faţa lui Bross. Decoratorii şi Recuziterii intrau şi ieşeau, ocupaţi cu demontarea construcţiei. Bross îşi dădu seama că trecuseră probabil câteva minute fără să spună nimic, privind ţintă faţa fetei.

— Îmi pare... rău, zise el. Nu... nu ştiu...

— Poate că eu ştiu, zise ea.

Bross se aşează alături de ea - se obligă să facă asta, deşi îl costa mult. Simţea vibraţia care străbătea corpul lui Marylin.

Totuşi, fata nu făcu nici un gest - doar îşi încrucişă degetele. Rămase acolo unde se afla şi privi drept în faţă: curtea fortului, decorurile care erau demontate, echipele de demolatori, care atacau zidurile cu dezintegratoare. Un fum negru se rotea în vârtejuri în câteva puncte ale şantierului, înghiţite de gurile aspirante, cu care se terminau aspiratoarele lungi şi retractile ivite din sol.

— Totdeauna este... impresionant, nu-i aşa? zise Bross.

Aşteptase, înainte de a rosti această frază, ca Marylin să se hotărască să spună ceea ce „poate ştia”. Dar fata păstra tăcerea. Pantalonii ei din pânză aspră erau murdari pe coapse şi în genunchi. Stătea aplecată în faţă, cu coatele

sprijinite pe muşchii coapselor. Sânii grei umflau pânza bluzei.

Bross continuă:

— Sfârşitul filmului. Sfârşitul turnării filmului... Azi mai mult ca oricând: după ultima secvenţă, decorul este imediat demontat...

— Cine vine după noi? întrebă distrată Marylin.

— Trimisul de... de nu ştiu unde, răspunse Bross. O echipă de la Waming. Ce face Citizen?

— Obosit. Dar e în regulă.

— Pe el am venit să-l văd, zise Bross.

Marylin zâmbi. „Sunt sigur, îşi zise Bross cu stupefacţie, sunt sigur că e telepată şi că nu a recunoscut niciodată asta!" Îşi încrucişă mâinile pe genunchi. Avea palmele asudate. Cămaşa udă i se lipea de spate. Avea oroare de acest gen de senzaţie.

— Aţi dat o mână de ajutor măturătorilor? întrebă Marylin.

Aşa îi vorbise din prima zi, deşi era normal ca membrii aceleiaşi echipe să se tutuiască, fără a se ţine seama de vârstă sau de rang. Bross simţi că păleşte.

— Nu înţeleg.

— Încercaţi să nu înţelegeţi, zise ea, tot pe acelaşi ton ironic şi calm totodată, cu privirea în gol. V-am văzut adineauri. V-am văzut cum vă uitaţi la rămăşiţele umane. A fost un şoc, nu-i aşa?

El nu răspunse. Dar făcu un lucru, pur şi simplu, aiuritor - o propunere:

— Vreţi să faceţi parte din viitoarea echipă de filmare a scenariilor mele?

Ar fi vrut să strige: „Cară-te de aici, scorpie încrezută! Dar el îi propusese să facă parte din viitoarea echipă de filmare a scenariilor sale.

Ea îl privi drept în faţă. Expresia ironică dispăruse, pentru un timp.

— Nu, răspunse ea.

Bross încasă lovitura cu eleganţă. O mişcare uşoară din cap, o grimasă de părere de rău, numai atât, nimic altceva. În pieptul lui simţea deschizându-se un hău imens.

Se ridică şi zise, cu o voce care nici măcar nu tremura:

— Nu vă voi cere explicaţii. Credeam că v-a plăcut munca la acest film...

Ea nu răspunse. Faţa fetei era din nou aspră şi în adâncul ochilor licărea o luminiţă rece.

— Ştiţi unde este Citizen, nu? întrebă Bross. Conduceţi-mă la el, vă rog.

Ea se ridică fără o vorbă şi îşi scutură cu palma turul pantalonilor. Apoi porni în faţa lui Bross şi traversă curtea fortului cu mersul ei suplu, puţin cam târât, uşor adusă de spate şi cu braţele bălăbănindu-se, vrând parcă să marcheze ritmul unei melodii interioare, pe care numai ea o auzea.

„O siluetă aiurea!” îşi zise Bross, împietrit de furie. Ar fi vrut să-i strige să dispară pentru totdeauna, să se evapore!

O urmă, totuşi. Şi apoi îşi dădu seama că nici el nu o tutuise niciodată.

Şi-ar fi tras un glonţ în cap. (Ceea ce, probabil, ar fi făcut-o să surâdă cu cinism pe acea prăjină cu sâni prea mari şi cu creier de piatră...) „Ba nu, amice Bross, nu-i un motiv să-ţi zbori creierii. Tu nu eşti Actor, nu trăieşti un rol.”

Unde te doare, Bross?

4

Ei nu-i spuseseră niciodată direct că viaţa lui va fi un fel de galop continuu, ci doar îl lăsaseră să înţeleagă că va fi tot timpul ţinut sub un fel de presiune. „Ei” erau ceilalţi, toţi cei din jurul lui, care veneau în contact cu el, toţi cei care, dintr-un motiv oarecare, găseau mijlocul de a schimba două cuvinte cu el, toţi cei despre care îşi amintea. Chiar faptul că schimbau două cuvinte cu el - *doar două cuvinte* pline de banalitate sau un compliment scurt... două cuvinte şi nu mai mult -, însemna, deşi indirect, că *nu avea timp* să asculte trei.

Citizen Fulgerul.

Toţi ceilalţi, din străfundul amintirilor... Se iveau şi dispăreau. Treceau şi găseau mijlocul să-l împroaşte în treacăt cu câteva jerbe de sfaturi *utile.* Ţesuseră şi încă mai ţeseau în jurul lui plasa unei închisori mobile împinsă în faţă - spre ce? - cu o viteză demenţială. Evident, ei acţionau aşa cum trebuia să o facă, conform rolului lor. Erau Consilieri, Realizatori, Dialoghişti, Producători, Supra-hipnotizatori medicali. Avusese de-a face cu Profesori de tot felul la Seminariile de Actorie prin care trecuse, acolo unde crescuse. Unul dintre ei se numea Brand Felii şi era tatăl lui Citizen.

— Să loveşti tot timpul în inimă, micuţule! Totdeauna în plin! *

— Da, tati.

Ce însemna exact acest cuvânt? *Tati...* Un cap ras, o faţă cu obraji rotunzi, al cărei volum era accentuat de o barbă creaţă, un nas mic, rotunjit, frecvent roşu şi lucitor, şi ochii de un albastru metalic. În creştetul capului se afla o cicatrice impresionantă, violacee, pe care Brand Felii nu

pierdea prilejul să o arate deseori cu degetul şi să povestească faptul că semnătura aceea fusese lăsată de o lovitură de iatagan, în toiul unei scene de luptă din cursul celui de al doilea film. Avea şaizeci şi patru la activ când a căzut ca să nu se mai ridice de pe un cal-automat, pornit într-un galop furios. Era prea bătrân pentru un Cascador. Citizen încă nu avea vârsta de Spectacol când Brand Felii - tati! - murise. Şi nu avea nici nume: era, pur şi simplu, fiul lui Felii. Într-un fel, era un noroc: ar fi putut foarte bine să fie fiul nimănui sau oricui, să fi venit pe lume în Centură sau într-o Creşă de Figuranţi sau într-o Bulă Socială de tehnicieni sau oriunde în altă parte şi, din această cauză, să ajungă să moară chiar mai înainte de a fi trăit, într-un film unde ar fi făcut o amărâtă de figuraţie. Ar fi putut să nu devină Citizen.

Brand Felii era cunoscut. Fiul său nu putea fi abandonat hazardului vieţii din Nucleu.

Mama sa era şi ea Cascador. Brand Felii o iubea mult, după câte se spunea. Aproape că-şi pierduse mintea când ea murise, la vârsta de treisprezece filme doar, în incendiul accidental al unui întreg decor. Se spunea că nu mai fusese alta ca ea în lupta cu sabia sau la săritura din înălţimea catargului unei nave.

În plin, micuţule, şi loveşte în inimă. Citizen avea un păr negru şi buclat, bogat, rebel. Nasul tatălui său, de aceeaşi formă, şi aceiaşi obraji rotunzi. Nu-şi lăsase niciodată barbă, iar când rolul i-o impunea, folosea una falsă...

În plin, *tati,* în plin. Sunt în vârstă de patru sute de filme. S-ar putea şi mai bine? Nu te ambala, micuţule, se poate şi mai bine, sigur că da. Da, tati...

* * *

Revenire anevoioasă.

Timpul care curge, curge, curge repede. Totul merge bine, amice, e doar timpul care curge şi care mătură toate reperele, de foarte multă vreme. Imposibil de ştiut de cât *timp*, pentru că *timpul* luase cu el totul...

Da, revenire anevoioasă... Penibilă.

Cinci secvenţe la rând. Dar s-a terminat, micuţule. OK. Clachetă de final. OK.

Se sfârşise, da, ştia bine asta. Copleşit de o oboseală enormă, simţea cuibărită în el o senzaţie plăcută, caldă. Nu voia să deschidă ochii imediat, ci să profite la maximum de acea mică căldură care creştea.

În jurul lui, universul se structura puţin câte puţin, ţesut treptat printre zgomote. Mai întâi zumzete, amestecate şi confuze. Un fel de ceaţă. Din acel amalgam se detaşară sunete armonice mai precise, unul după altul, ca să se metamorfozeze şi să devină, în sfârşit, identificabile. Voci.

Zorro Nap murise încă o dată: Citizen renăştea din cenuşa lui.

„Totul mersese bine?”

Nu te mai gândi la asta, Citizen. Acum, cel mai mult, contează să te odihneşti. Inactivitatea programată. *După program.* Bineînţeles. Mereu programul. Trebuia filmată o nouă secvenţă, limitată în timp. Rolul: Citizen. Acţiunea: odihnă. Motor - filmăm! Citizen se odihneşte, prima dublă!

* * *

— S-ar zice că nu s-a dezmeticit, nu?

Vocea lui Jo. Vocea răguşită a lui Jo Mankiew. „Ai venit să vezi cum am suportat doza, Jo? Îţi faci griji pentru Citizen?... Tremuri, Jo, la gândul că n-ai mai putea conta pe bătrânul Citizen în următorul interval prevăzut, pentru primul tur de manivelă al filmului Zorro Nap împotriva rebelilor lui Garibaldman? Nu-ţi face probleme, Jo. Zorro Nap va fi prezent. Ca totdeauna.”

Redevenise treptat conştient de limitele corpului său. Era un corp foarte greu deocamdată, dificil de comandat. Lucrul cel mai neplăcut îl constituia acea senzaţie de pişcături de sub piele, care însoţea fiecare revenire - sau poate fiecare coborâre - la suprafaţă.

Cineva intră sau ieşi. Oricum, se auzi trântitul uşii. „Câţi sunt aici?, se întrebă Citizen, cu pleoapele închise. Atâta timp cât va avea ochii închişi, ceilalţi îi vor da pace şi nu i se vor adresa direct, se vor mulţumi să vină şi să plece, să zumzăie în jurul corpului său întins pe cuşeta din cabina aflată la subsol. „Timp *câştigat*, Citizen. Timp câştigat...”

Totuşi, fiecare revenire devenea mai penibilă decât cea dinainte. Abuz de ANIHIL? Sau doar oboseala provocată de o prea mare grabă, la o filmare făcută în cel puţin jumătate din timpul minimum necesar? Sau îmbătrânirea, Citizen... vârsta. Patru sute de filme înseamnă glorie, dar şi bătrâneţe. Nu?

Răsună vocea posacă a lui Clydan:

— Evident că e frânt de oboseală. E un actor minunat, poate primul dintre toţi. Dar, Dumnezeule mare, Jo, nu-i un automat, nici un supraom!

— Ştiu, recunoscu Jo Mankiew. Nu credeţi că şi eu aş fi preferat să dispun de mai mult timp? La naiba, toţi suntem frânţi de oboseală!

— Toţi suntem frânţi de oboseală, dar *el* a făcut o treabă dublă, triplă.

Era o voce de femeie, pe care Citizen nu reuşea să o identifice. Rezistă tentaţiei de a redeschide ochii ca să-şi dea seama *de visu...* Aşteaptă, Citizen... încă puţin, puţin de tot.

— Ştii ce înseamnă să *susţii* un rol timp de cinci secvenţe la rând, sub ANIHIL şi control hipno?

— Ştim, zise Clydan. Ştim foarte bine, Genie. Nu e cazul să te enervezi. Acum s-a terminat.

Genie, OK. O costumieră. O fată cumsecade.

— Bei un păhărel? întrebă Jo Mankiew, adresându-se cuiva, mai degrabă cu tonul unui ordin.

Respectivul răspunse că da.

— Hei, Clydan! Câtă odihnă are?

— Trei săptămâni de biotimp, răspunse Clydan. E minimum. N-aş admite nici cea mai mică încălcare în această privinţă.

Curajosul Clydan! Suprahipnotizator (Supraveghere - Hipnoză) eficace şi un Manager ireproşabil. Cel mai bun. *Un prieten? Ce-i acela un prieten, tati?*

— Vom fi gata mai înainte.

— Nu-mi pasă.

— Ai văzut ce se întâmplă? Warning vine aici în secunda în care punem punctul final şi începe să demonteze fuguţa decorurile. Teoretic, aveam la dispoziţie două săptămâni de BT de odihnă, şi acum mă pomenesc cu trei... Asta înseamnă...

— Asta înseamnă că, din cauza vitezei afurisitului ăsta de film pe care l-ai terminat în dimineaţa asta, Jo, Citizen merită cu prisosinţă o săptămână în plus. Asta e!

— Vom vedea.

Conversaţii amestecate. Asurzitoare... în ceaţa plutitoare a vorbelor dialogului între Jo Mankiew şi Clydan. Totul merge bine, Zorro Nap. Acea voce caldă a lui Clydan...

Gata, revenise la suprafaţă. Furnicăturile dispăruseră, iar învelişul de zgomote din jurul lui îşi contura cu precizie fiecare dintre ochiurile plasei sonore.

— Nu mai avem ce vedea, Jo, răspunse Clydan. Citizen deschise ochii şi întoarse capul într-o parte.

Privirea lui escaladă spatele lat al lui Clydan şi trecu peste umărul său noduros ca să dea peste ochii de pisică ai lui Jo Mankiew.

— Cum te simţi, Citizen? răsună vocea răguşită a lui Jo.

Asta aşteptau toţi. Vreo zece se înghesuiră în jurul cuşetei - Tehnicieni, Grishar, Directorul de imagine, Mâine, de la Producţie, câţiva Sunetişti şi alţii pe care

Citizen nu-i remarcase niciodată. Privirile lor erau curioase, atente, şi toţi îl salutau şi îi puneau întrebări de genul: „Cum te simţi, Citizen?” El le zâmbi, făcu două-trei gesturi vagi cu mâna, care se doreau un răspuns la întrebările lor. Vru să se ridice, dar Clydan îl împinse şi îl ţinu întins cu fermitate.

— O secundă, Cit! Aşteaptă puţin, te rog.

— Mă simt bine, Clydan, îl asigură Citizen. Doar simt nevoia să beau ceva, atâta tot.

Faţa slabă a lui Clydan, aproape fragilă - în contrast total cu robusteţea corpului - era aplecată asupra lui. Privirea lui era foarte preocupată.

— Mă simt bine, repetă Citizen, pe un ton serios. Mâna lui Clydan, aşezată pe umărul lui, deveni mai uşoară şi apoi se retrase. Se dădu un pas înapoi şi Citizen se putu ridica, mai întâi aşezat pe cuşetă şi apoi în picioare. Fu puţin mirat, dar foarte mulţumit, că nu ameţise, după cum se întâmpla frecvent în cazul revenirilor la realitate.

Câţiva îl bătură amical cu palma pe braţ şi el le zâmbi ca un automat. Curioşii se depărtară şi formară un anumit număr de grupuri mici, toţi sporovăind cu câte un pahar în mână. Îşi făcuseră datoria: erau acolo, atenţi, la trezirea Vedetei, ca să-i dovedească ataşamentul lor...

— Eşti în stare să filmezi din nou peste două săptămâni? întrebă cu perfidie Mankiew.

— Nu te obosi, răspunse Citizen. Eram treaz; am auzit tot.

— OK, nu insist... Un păhărel, Cit?

— Cu plăcere, Jo.

Mankiew îşi croi drum până la distribuitorul de băuturi şi umplu două pahare cu alcool roşcat. Citizen şi Clydan veniră după el. După ce luă o gură de alcool, Citizen se

simţi şi mai bine. Oboseala era prezentă, înveliş fluid care îl acoperea din toate părţile - dar avea senzaţia că acest înveliş se dezlipise puţin de pe fiinţa lui, plutind la o oarecare distanţă, vrând parcă să-l lase să profite de un scurt răgaz, ca apoi să se abată de-a binelea asupra lui şi să-l strângă bine în chingi. Era curat, demachiat, purtând, sub halatul moale, doar un slip de baie. Dintotdeauna preferase ca Machiozele să-l debaraseze de fondul de ten în timp ce încă mai era sub efectul ANIHIL-ului. Nu cunoştea nimic mai neplăcut decât să revină la realitate, cu toate senzaţiile penibile pe care le implica acest lucru, şi să mai fie obligat să se şi aranjeze...

— Cum a fost? îl întrebă el, în sfârşit, pe Clydan, după ce mai bău o gură de whisky.

Evident, întrebarea îl chinuia din secunda în care revenise la realitate. „Cunoşti răspunsul, Cit: Mankiew a vorbit despre decorurile care se demontau, şi apoi, ai fi putut spune că pe faţa lui scria cu litere de-a şchioapă: FILMUL S-A TERMINAT. Nu se mai punea problema reluării unor scene. Deci, fusese bine."

Întrebase, totuşi. Totdeauna întreba. Nu-i ajungea că ştia răspunsul intuitiv: simţea nevoia să audă pe cineva pronunţând cuvintele.

— Bine, bine, răspunse Clydan. Eşti obosit, nu-i aşa?

Probabil că întrebarea asta îi fusese pusă de vreo douăzeci de ori de când se trezise...

— Mă simt bine, Clydan, pe cuvânt.

— A fost tare greu, spuse Clydan. Te-am urmărit tot timpul, şi cu mare greutate, mai ales spre sfârşit. Te deconectai tot timpul.

— Eu n-am avut impresia.

Clydan ridică paharul plin de alcool şi contemplă zâmbind reflexele irizate. Bău o gură şi făcu cu ochiul.

— Pentru că ştii meserie şi ai intrat uşor în pielea personajului, pe care probabil că ai început să-l cunoşti

foarte bine. Nu-i aşa? Meseria, da... Asta ajută tare mult. Dialogurile există şi merg. Uneori, la controlul hipno, am avut impresia că amicului tău Calacan îi era mult mai greu decât ţie.

— Calacan..., adică Bugs, este foarte bun.

— Sigur, sigur că e bun, Cit. Dar stă mai prost cu meseria. Tu îl susţineai. Pur şi simplu, te-am împins pentru ultimul plan. Te sustrăgeai tot timpul. A fost o chestie pe muchie de cuţit.

Citizen se încruntă, preocupat. Zise:

— Îmi spuneam că aş putea, curând, să renunţ la susţinerea hipno..., să lucrez singur, în tot filmul, doar cu ajutorul ANIHIL-ului.

— Dumnezeule mare! exclamă Clydan. Nu e mulţumit! Cit, fir-ar să fie, ai făcut trei sferturi din afurisitul ăsta de film singur! Dacă nu era povestea asta cu scurtarea timpului alocat - o tâmpenie, fie vorba între noi, pe care n-am s-o mai accept pe viitor -, ai fi făcut *tot* filmul singur. Dar ar fi fost imposibil pentru ultimele cinci secvenţe făcute una după alta. Ar fi fost peste puterile tale, Cit. A fost imposibil chiar şi pentru Nimicanii aflaţi la primul lor film; a trebuit să-i susţinem şi pe ei. Nimeni nu ar fi putut rezista acestui ritm.

— Adevărat, zise Jo Mankiew, care tăcuse un moment. Iar tu, Clydan, degeaba te uiţi la mine chiondorâş când vorbeşti de scurtarea timpului alocat, pentru că eu sunt primul care regret... şi răsuflu uşurat că s-a terminat fără probleme.

Se uită în ochii lui Citizen şi adăugă:

— Nici o problemă, Cit. A fost perfect.

Eşti fericit, Cit?

Oftă uşurat. Ca de fiecare dată... După ce filmul era terminat, după ce se punea punct, urma uşurarea... Dar mai era şi acea senzaţie de nevoie de prelungire, de a mai

juca incă, măcar ca să se convingă că totul se terminase cu adevărat.

— Nu-mi plac filmările astea fără continuitate. Nu-mi plac. Din ce în ce mai puţin.

— Dar vei face din ce în ce mai multe, Cit, răspunse calm Clydan. Se va impune din oficiu. Nici un Producător nu va vrea să-şi rişte reputaţia şi resursele cu o acţiune violentă în continuare. Nici unul nu ar vrea să rişte să te piardă la începutul acţiunii. Ai ajuns la stadiul în care Publicul, care îl vrea pe Zorro Nap - şi se uită la Zorro Nap îl vede în realitate pe Citizen. Aceste ultime cinci secvenţe îşi au locul în mijlocul acţiunii. Dacă le-am fi turnat cronologic şi ai fi păţit ceva...

— Nimicanii erau trucaţi.

— Nimicanii erau trucaţi, da, dintr-o prudenţă elementară... dar totdeauna poate să se întâmple... ceva. Un necaz. Un Recuziter care, din greşeală, dă un adevărat pistol-jet *încărcat* unui Nimican, un pistol-jet destinat în mod normal oamenilor tăi. Imaginează-ţi! Un Nimican să tragă în tine cu un pistol-jet adevărat... Sau, fără a se ajunge aici, ai putea, în focul acţiunii, să cazi de pe metereze... sau orice. Nu, Cit. Nu se acceptă astfel de riscuri. Acum nu se mai poate.

— Am ajuns prea sus?

— Eşti prea sus, Cit. Pentru o mulţime de oameni, fără a mai pune la socoteală Publicul.

Un Proiecţionist burtos şi nebărbierit veni să le spună că dublele erau gata.

— Mi-ar plăcea să le văd, zise Citizen.

Clydan ridică ochii la cer. Atrase atenţia că vreo douăsprezece camere de luat vederi ascunse filmaseră ultimele cinci secvenţe, ceea ce probabil că reprezenta, în mare, cam două-trei ore de proiecţie. Citizen se încăpăţână. Voia să vadă îndeosebi penultima secvenţă: atacul depozitului de muniţii.

— Bine, zise resemnat Clydan.

Jo Mankiew refuză invitaţia. Era sătul şi dublele nu-l interesau: urmărise derularea filmării pe vid-urile de control şi era satisfăcut. Acum era rândul echipelor de montaj să treacă la treabă: el făcuse tot ce se putea face. Înainte de a pleca, îl întrebă pe Citizen unde avea de gând să-şi petreacă timpul de odihnă, dar obţinu o grimasă oribilă şi un semn cu ochiul. Se depărtă bombănind, obosit, prefacându-se şocat.

Sala de proiecţie era lipită de cabine. Citizen merse acolo însoţit de Clydan. Îşi luaseră cu ei paharele. La intrarea în sală, dădură peste Bross Chaplin, mai mult sau mai puţin însoţit de Marylin: amândoi aşteptau în prag, pe culoarul plin de fum. Citizen fu nevoit să suporte alt asalt şi să răspundă plin de curaj la întrebările lui Bross: da, totul mersese bine, da, era într-o formă perfectă etc. Marylin strângea la piept înregistrarea magnetoscopică a ultimului plan de lucru. Îi zâmbi lui Citizen, dădu din cap, dar nu rosti nici o vorbă. Citizen îi răspunse cu aceeaşi mimică.

Apreciase mult compania şi eficacitatea lui Marylin pe durata filmărilor. Şi, într-adevăr, toată echipa, cu Mankiew în frunte, spunea că Marylin era o fată grozavă.

Intrară în sală. Acolo se aflau deja câţiva Actori, veseli, eliberaţi, în pofida oboselii. Mai era prezent şi un grup de Nimicani, într-un colţ, şi o mare parte din echipa tehnică de la camerele de luat vederi.

Citizen se instală la capăt de rând, în apropierea distribuitorului de băutură. Clydan luă loc alături de el. Bross şi Marylin se trântiră în fotoliile din faţă. Secretara de Platou înmânase Proiecţionistului înregistrarea ei de control. Stătea în fotoliu cu umerii puţin aduşi, ca şi cum ar fi vrut să diminueze mărimea sânilor, se uita ţintă la ecranul gol. Întins în fotoliu, Bross făcu cu ochiul şi zise pe un ton glumeţ:

— Eram nerăbdător să te văd, Cit. Am găsit-o pe Marylin pe Platou. Cineva ne-a spus că asişti la duble.

Nu avea nici un motiv să se ambaleze aşa... într-o secundă, acea bună dispoziţie prea fragilă, care îl copleşise pe Citizen la întoarcerea la realitate - poate provocată de cele câteva înghiţituri de whisky -, acea senzaţie de confort va dispărea. Dintr-o dată.

— De ce? întrebă el.

— Ca să... ca să te văd. Să văd ce mai faci. Să aflu dacă totul a mers bine.

— Priveşte şi vei afla, răspunse Citizen.

Arătase cu bărbia spre ecranul panoramic. Ca să nu fie nevoit să suporte privirea uluită a Scenaristului, se aplecă spre distribuitorul de băutură şi îşi umplu paharul. Trase o duşcă bună, ştiind că se îmbăta cât se poate de serios. Trei pahare de whisky, golite într-un timp atât de scurt, după cinci secvenţe sub ANIHIL, era ceva...

Alcoolul îi arse gâtul şi avu impresia că face explozie în stomac. Bross se uita la el cu coada ochiului, cu un aer de falsă detaşare. Citizen putea să-i citească gândurile ca într-un scenariu.

Perfect, e KO, terminat, în plină criză de deprimare după revenirea la realitate, şi nu e cazid să se încerce nimic serios. Îi veni să râdă. Într-adevăr, venise deprimarea. Fusese de ajuns să apară mutra dreptunghiulară şi cheală a lui Bross ca totul să se declanşeze. *Chiar şi fără mutra lui Bross Chaplin, dreptunghiulară sau nu, chiar crezi că n-ar fi venit deprimarea, Cit? Într-un fel sau altul, la un moment dat...*

Clydan fluiera uşor ceva printre dinţi, lăsându-şi privirea să rătăcească la întâmplare spre Actori. Bross îi urmă exemplul, încruntat.

Mai târziu, Citizen îşi dădu seama că proiecţia începuse, probabil de câteva momente bune - îşi amintea că ceruse secvenţa 239 cu prioritate, şi ultimele planuri ale secvenţei

defilau acum pe ecran. Un şir de flash-uri colorate, violente. Un zgomot enorm în capul lui. Nu văzuse nimic, nu se uitase la nimic. În schimb, ochii săi nu părăsiseră aureola vagă care nimba părul auriu al lui Marylin. Îi zărea vârful nasului, biciuit de variaţiile luminoase provenite de pe ecran. Stătea dreaptă ca un trunchi de copac... vie ca un simulacru de program.

Citizen avea paharul gol. Alcoolul îi clocotea în vine.

— M-am săturat, zise el.

Se ridică. Fără o vorbă, Clydan făcu şi el la fel, ca şi cum ar fi vrut să-l urmeze, dar rămase în picioare pe culoarul dintre fotolii. După câteva secunde, Bross se ridică şi el.

Să vină şi ea... să se ridice...

De ce, Cit?

Un vacarm înspăimântător răsuna în capul lui. Marylin se ridică.

Pe coridor, Bross crezu de cuviinţă să se extazieze:

— Perfect, Cit! Nemaipomenit! Trăsnet!

Se auzi răspunzând ca un automat:

— Da, e bine.

Clydan îşi spuse şi el părerea, şi probabil că era la unison, dar Citizen nu îl auzea: susţinea privirea lui Marylin. Ea nu zise nimic, dar colţul buzelor se ridică, formând un rid mic în formă de semilună în scobitura obrajilor. Nu avea nevoie să folosească cuvinte. Mai mult decât un răcnet asurzitor, acel mic zâmbet striga: E o porcărie, Cit, o adevărată porcărie, nu-i aşa?

Da, era adevărat! Ştia de mult timp, în sinea lui, că ceea ce oferea spre consum Publicului Suveran nu era nimic altceva decât o porcărie. Nimeni nu-i spusese vreodată asta. Prin cuvinte sau printr-un zâmbet. Nimeni nu era destul de sărit de pe fix ca să pretindă că are o opinie personală împotriva curentului judecăţilor de valoare impuse de Publicul-Rege.

Cu excepţia lui Marylin.

Ceva plesni în capul lui Citizen. O falie care ameninţa de mult timp să se deschidă.

* * *

Bross le propuse să bea un păhărel undeva - de exemplu, într-un bar de pe esplanadă, în afara Platoului. Dar, fără să ştie de ce, toţi refuzară. Clydon plecă. Citizen simţea cum îi tremură picioarele. Îşi zise că arăta, probabil, foarte rău la faţă, căci Bross se oferi să-l conducă. Părea sincer îngrijorat.

— Unde e Clydan? întrebă Citizen. Am băut prea mult, la naiba...

— Clydan a plecat, probabil, acasă, răspunse Bross. Eşti frânt, Cit. Te ducem acasă, nu-i aşa, Marylin?

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Tu îţi descleştezi vreodată dinţii? întrebă şoptit Citizen.

Dar regretă imediat această întrebare brutală.

— Uneori, răspunse Marylin.

Bross şi Marylin îl însoţiră până în cabina lui. Îl ajutară să se îmbrace. După ce fu îmbrăcat din cap şi până în picioare, Citizen se simţi mai bine.

Părăsiră cabina, luară ascensorul şi ajunseră pe marginea trapei, la nivelul Platoului.

Decorul fortului era aproape în întregime demontat.

În maşina particulară care se deplasa prin tub în direcţia Bul Hills, Bross era şi el bosumflat. Valul de ameţeală care fusese gata să-l pună jos pe Citizen dispărea treptat - asta nu era neapărat un lucru bun.

5

— Zoom înainte, copii! Prim-plan pe Spartacus...

Îşi zicea că o astfel de şansă însemna deja să trăieşti un film! Trei sferturi din traseu erau parcurse. Şi cu ce viteză, dragi Spectatori!

Va ajunge repede la ţintă. Repede şi bine. Dumnezeule, ce noroc avusese!

Norocul te ameţeşte. Ca primul pahar de rachiu, dacă n-ai pus niciodată pe limbă aşa ceva; ca prima capsulă halucinogenă, când până atunci te mulţumiseşi cu vederea ta normală. La naiba, Spartacus era ameţit!

Părăsise Centura de... de când? După cronometrai lui, patru zile BT. Dacă cronometrai funcţiona bine. Şi funcţiona. Putea să pară ridicol de scurt, dar asta era realitatea. Patra zile BT, nici una mai mult, şi nimerea într-o ramă de metrotub peste Bross Chaplin, autorul serialului *Zorro Nap*, printre altele. Bross Chaplin îi oferise pe loc recomandarea lui pentru Paolo Watkins. Nici mai mult, nici mai puţin!

Şi toate astea nu însemnau Noroc cu N mare?

Schimbase de zece ori rama, sau poate chiar mai mult - nu ţinuse socoteala. Se mulţumea să urmeze, în reţeaua de comunicaţii a metrotubului, dramul ce trebuia să-l ducă la Bula 456, pe Interplatoul de Antrenament condus de

Maestrul Paolo Watkins. Imediat ce Bross Chaplin îi oferise recomandarea, Spartacus se repezise la primul tablou de itinerarii întâlnit în cale ca să-şi stabilească traseul şi să-l înregistreze. În mod normal, mai avea cam şase staţii mai înainte de a ajunge pe esplanada Bulei.

Fata spunea că se numeşte Kaynes. Urcase în ramă în uimă cu trei staţii şi luase loc pe bancă, lângă Spartacus.

Kaynes: un nume ciudat, pentru o fată... dar, la urma urmelor, de ce nu? Era mai curând slabă, cu cearcăne mari la ochi şi cu obrajii supţi; părul roşu îi atârna în şuviţe slinoase. Purta o rochie lungă şi largă, care îi cădea de la umeri şi până la picioare, ca un fel de sac fără formă, cu găuri pentru cap şi braţe.

Se aşezase lângă Spartacus şi spusese că o cheamă Kaynes. Apoi aşteptase. Îi spusese şi el numele. În starea în care se afla, îi venea să-şi strige numele tot timpul... „Ai capsule?” îl întrebase ea. Nu avea la el.

— Dacă aş fi avut buzunarele pline, ţi le-aş fi dat pe toate.

Fata se uitase la el mirată.

— Eşti Nimican, nu?

— Exact, răspunse Spartacus.

După care începuse să fie circumspect.

Ea păstra tăcerea de câteva momente bune, mulţumindu-se să stea acolo, cu mâinile pe genunchi şi spatele cocoşat. Urmărea cu privirea oamenii care urcau sau coborau din ramă. La fiecare oprire, ca şi la fiecare plecare, zdruncinăturile slabe imprimate vagonului o scuturau în mod ciudat, provocându-i o mişcare sacadată a întregului bust.

Cu siguranţă că şi ea era o Nimicană. După toate aparenţele, la un pas de a fi decadrată, din cauză stării fizice. Crezuse că recunoaşte în Spartacus un tovarăş de suferinţă. Răspunsul tânărului, atunci când ea îi ceruse o capsulă, era în măsură să o surprindă şi să-i pună imediat în mişcare rotiţele creierului. Întrebare: Cum era posibil ca un amărât ca el, care crăpa de foame, la regim de capsule împotriva foamei, putea să răspundă cu o frază atât de generoasă? Răspuns: Amărâtul intrase în ceva important. Deducţie: Există vreun motiv ca şi eu, Kaynes, să încerc să particip?

Spartacus vedea toate astea cât se poate de clar. Nu avea nici un interes să împartă recomandarea semnată de Chaplin cu acea creatură scheletică. Şi nu voia nici să i se fure mini-casetofonul. Cutia mică din buzunar reprezenta o adevărată comoară; din cauza valorii sale, devenise un pericol evident. Nimic mai uşor pentru unii Nimicani în derivă, decât să falsifice o recomandare. Existau imitatori superdotaţi, Spartacus auzise de ei. De altfel, chiar avusese de gând să facă unele cercetări în direcţia asta, ca să obţină o recomandare falsă; dar imitatorii cereau nişte preţuri aberante, iar Spartacus nu avea nici măcar un tichet.

Euforia lui îşi cam luase zborul de la sosirea fetei. Tăcerea ei îl mira mai mult decât orice. Nu era o tăcere neutră: ticluia ceva, şi asta îl intriga pe Spartacus.

În cele din urmă, se hotărî să rupă tăcerea, doar în speranţa de a-i sabota uneltirile.

— E mult de când n-ai mâncat?

Kaynes tresări. Îl privi cu o faţă care radia; îşi oferi luxul unei strâmbături neglijente.

— Nu, nu, îl asigură ea. Simţeam nevoia de ceva tare, şi mi-am zis că poate...

Nu termină fraza; pocni din degete. Apoi zâmbi iar, ezită două secunde şi continuă:

— Am fost angajată. În privinţa asta, totul e bine.

Minţea prost.

— Eu încă mai caut, răspunse Spartacus.

Avu sentimentul că fata, după acest răspuns, îşi zicea că şi el minţea la fel de prost.

— De mult timp?

— Nu. Abia am sosit din Centură.

— Serios? zise ea, şi mirarea ei părea sinceră. Din Centură? Şi nu eşti angajat?

Spartacus se întrebă dacă răspunsul negativ pe care se pregătea să i-l dea nu risca să-i aducă pe cap câteva tone de necazuri. Îndrăzni:

— Nu. Deocamdată nu sunt angajat.

— Şi n-ai nici o recomandare? Caseta ta e goală?

Simţi cum i se roşesc urechile, sub şuviţele jegoase de păr.

— Goală, răspunse el.

Fusese bine. Tonul nu era prea sec, nici ezitant. Exact cum trebuia.

Continuă:

— Dar sper că voi găsi destul de repede. Pentru început, o să-mi încerc şansa pe lângă echipa lui Watkins.

Ea dădu din cap, cu pleoapele pe jumătate închise. Respira sacadat. Avea lipsă un canin.

— Am rătăcit un timp, zise Spartacus, ca să umple golul care se instalase în jurul lui şi al fetei, ca pentru a-i închide pe amândoi în aceeaşi capcane. Acum mă duc direct la ţintă.

— Cascador, ai? Şi crezi că te vei descurca? Că vei rezista mult timp?

— Mai mult timp decât un vulgar Nimican, asta e sigur, răspunse Spartacus, aproape tăios.

Kaynes zâmbi din nou, descoperind complet cavitatea caninului lipsă.

— Sunt cascador. Ştiu ce vorbesc. Trăiesc în acest mediu.

— Şi eşti în viaţă.

— Exact, sunt în viaţă. Ba chiar am vârsta de două filme... Ai avut mare noroc că nu ai fost reperat de Supraveghetori.

— Supraveghetori?

— Flicopii. Îşi petrec timpul pe culoare, vânând FL-iştii. Când pun mâna pe unul dintre ei, hopa!

— Nu înţeleg prea bine, zise Spartacus. Sunt aici de foarte puţină vreme...

— Adevărat, scuze. Vii din Centură... Ai trecut fără probleme?

Spartacus făcu cu ochiul.

— Există tuburi mai mult sau mai puţin dezafectate, care sunt foarte prost supravegheate de paznici.

Şi adăugă:

— Nu ştiam că şi aici... nu ştiam că există Supraveghetori. Şi F...

— FL-işti, zise Kaynes. Fără Lucru. Eşti boboc rău de tot? Vouă, ăstora din Centură, vă sunt trimişi recrutori, când una dintre Producţii are nevoie de un anumit număr de Nimicani. Voi numai asta aşteptaţi... sau, ca tine, forţaţi barajul Centurii, şi veniţi aici. Ceea ce nu ştiţi, însă, este că aici viaţa nu-i la fel ca în Centură. FL-iştii nu sunt toleraţi. Sunt o sursă de necazuri pentru toată lumea.... jefuitori de distribuitoare de capsule, pentru că nu au alte mijloace de subzistenţă. Iar cei care au dreptul la capsule le duc lipsa... Aşa am dat eu mai adineauri peste un distribuitor spart.

— Nu vii din Centură?

— Pentru asta există Flicopii, continuă Kaynes, fără să răspundă la întrebare. Flicopii îi hăituiesc pe FL-işti şi FL-iştii fug de flicopi. Când un flicop pune laba pe un FL-ist, îl duce la Coş. Ai un noroc fenomenal... e extraordinar.

Mijise ochii şi mai mult şi îl privea cu suspiciune.

— Te-ar fi decadrat repede, direcţia Coş. Acolo te-ar fi supus la o mulţime de teste şi te-ar fi folosit în funcţie de capacităţile tale, de ideea pe care şi-au făcut-o despre capacităţile tale... ceea ce nu are nici o legătură, crede-mă, cu speranţele tale. Ai fi trimis acolo unde este mai mare nevoie: măturat sau transportul decorurilor, cobai pentru cascadorii, tot felul de roluri umile. Ai fi putut să mori de zece ori mai înainte de a avea cea mai mică speranţă că vei deveni Cascador... Da, un noroc colosal...

— Mai sunt şi alţi FL-işti în afara celor care trec clandestin frontiera Centurii? întrebă domol Spartacus.

Încercă să-şi amintească faţa lui Bross Chaplin. Cum îl ghicise Scenaristul?

— Evident, zise Kaynes. Şi eu am venit din Centură, cu o încărcătură de Figuranţi, cu mult timp în urmă. Şi eu am avut noroc. Primul meu film era doar un şir de masacre care punctau epopeea unui mare şef barbar... ceva deosebit pentru un Nimican! Am trecut printre ochiurile plasei şi m-am pomenit la Cascadorie. Pe urmă, am fost FL-istă un timp. Există cămine mai mult sau mai puţin clandestine, mai mult sau mai puţin recunoscute, la marginea Nucleului. Acolo, FL-iştii sunt lăsaţi în pace, atâta timp cât stau acolo şi nu necăjesc pe nimeni. Există o bună rezervă de mână de lucru ieftină, pentru bugete aflate în dificultate.

— Îl cunoşti pe Paolo Watkins?

— Îl cunosc.

— Şi... atât?

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu... Cum e? Ce gen de plic e?

— Nu este deloc un plic, zise el. Vrei să ajungi la Watkins, nu-i aşa? Dar, aşa, direct? Ascultă, băiete... nu-mi mai amintesc numele tău.

— Spartacus.

— OK, Spartacus... Vii din Mama-Centură şi te crezi un om ajuns... Dacă o ţii tot aşa, vei fi decadrat mai înainte de a zice uf!

— Nu te oblig să-mi răspunzi, bombăni Spartacus.

Înţelesese; văzuse conturându-se capcana întinsă de acea fată. După cum presupusese, ea redeveni imediat amabilă:

— Nu te enerva, Spartacus, dragule... N-am vrut să te supăr, dimpotrivă. Şi eu vin tot din Centură şi te primesc ca pe un frate. Pot să te ajut, dacă vrei.

Ţi-e frică, nu-i aşa? Ţi-e frică să nu-ţi zboare fraierul de sub nas...

Plusă:

— Nu-ţi cer nimic. Nu-ţi cer deloc să mă ajuţi. O să mă descurc.

— Dumnezeule, zise ea, cu o voce considerabil îmblânzită, în care simţea o undă de angoasă. Ascultă... ştiu că nu-mi ceri nimic. Îţi ofer eu. Uite... esplanada.

Rama se oprise, după obişnuita şi lunga alunecare. Staţia se afla direct sub esplanadă. Tubul intersecta un colţ al zonei, într-un lung arc de cerc, înainte de a intra direct în zidul din stânga, de a dispărea în spatele acelui ecran şi de a merge mai departe spre o altă Bulă. Spartacus şi Kaynes coborâră.

La prima privire, esplanada oferea aparenţa unui volum cubic, ale cărui părţi laterale erau acoperite cu diferite clădiri: clinici de tratament, săli particulare de antrenament, hoteluri şi localuri etc., deschise ici şi colo spre câteva guri de culoare, care trasau în imobilele suprapuse adevărate străzi ca nişte braţe. Fundul cubului era pardosit cu dale de plastic; deasupra, „cerul” era acoperit la intervale regulate de şiruri de proiectoare fixe şi de guri de aerisire cuplate, care suflau aer sau aspirau.

Unul dintre culoarele deschise în îngrămădirea de clădiri lipite pe marginea cubului-esplanadă avea deasupra un panou indicator mare. Literele inscripţiei se aprindeau şi se stingeau unele după altele.

456. CASCADORIE. P. WATKINS

Locul era extrem de zgomotos. Vacarmul, amestec stufos a o mie şi una de agresiuni deosebite, îl lovi pe Spartacus în câteva secunde. Se pomeni serios năucit un anumit timp, lăsându-se ghidat de fată, care luase conduc crea operaţiunilor, apucându-l de braţ. După şoc, Spartacus rcacţionă cu vioiciune şi încercă să se păstreze întreg în mijlocul sarabandei nebune.

Era o mulţime enormă. Nu mişuna numai pe terasele clădirilor periferice sau pe „străzile” care duceau la gurile rotunde ale culoarelor, ci era peste tot. O mare vibrândă, valuri intersectate de alte valuri. Niciodată, de când pusese piciorul în Bulele Nucleului, nu văzuse atâta lume. Niciodată atâţia Nimicani, Cascadori şi Figuranţi amestecaţi... Niciodată atâţia handicapaţi de tot felul, de mutre strâmbe, mergând în cârje sau târându-se.

— Vino! îi strigă fata, trăgându-l de braţ ca să-l forţeze să se grăbească.

El se împotrivi.

— Să vin... unde?

— Nu faci faţă, te asigur, zise ea, dând din cap. Esplanada e plină de flicopi, amice. La prima ocazie, eşti decadrat.

— Nu cred, spuse Spartacus.

Ea păru mirată, apoi hotărî să treacă peste asta şi să acţioneze ca şi cum nu ar fi auzit. Deschise gura, dar rămase încremenită. În secundele următoare, sări înapoi, vru să plece în pas alergător şi se opri brusc.

Erau vreo zece, nu mai puţini. Ai fi crezut că au antene sau ceva în sensul ăsta... Vreo zece tipi înalţi, cu umeri largi, purtând uniforme cenuşii; ţineau trei câini în lesă. Formau un cerc perfect în jurul lui Spartacus şi al fetei. Mulţimea nu se aduna; oamenii care treceau, pur şi simplu, îi ocoleau. Unii aruncau o privire vagă în direcţia cercului de flicopi şi cei doi prizonieri, dar era un fel de reflex mecanic şi privirile nu indicau nici cea mai mică urmă de interes.

Spartacus era fascinat mai ales de câini. Nişte animale enorme, care probabil că îi atingeau pieptul cu creştetul capului. Erau negri ca smoala şi îşi arătau colţii lucind de bale. Nişte câini adevăraţi - nu automate!... Dacă nu era cumva vorba de o realizare nemaipomenită... Nu, erau nişte câini adevăraţi, în carne şi oase: vii!

Fu trezit din stupefacţia admirativă de glasul fetei, care striga „hoţii”, răcnind o mulţime de stupidităţi şi arătându-l cu degetul. „OK”, îşi zise Spartacus. Se aştepta oarecum la o astfel de reacţie...

Unul dintre flicopi îşi puse mâna pe umărul lui - contactul îl făcu să se înfioare fără să vrea.

— Pretinde că i-ai furat înregistrarea. Spune că ai venit clandestin din Centură şi că eşti FL-ist.

— Minte, răspunse Spartacus. Ea este FL-istă. O bănuiesc că a pus totul la cale ca să-mi fure înregistrarea.

— Vii clandestin din Centură, da sau nu?

— Nu, răspunse Spartacus.

Şi adăugă:

— Dacă această înregistrare e a ei, poate să-mi spună ce conţine?

— E o bandă goală! exclamă Kaynes. Tocmai o încărcasem...

Continuă pe acest ton, debitând un torent de inepţii. Spartacus nu mai asculta. Acum era concentrat asupra câinilor. După un timp, profitând de un moment în care fata îşi trăgea sufletul, oftă şi zise:

— Ascultaţi, mă numesc Spartacus. Am acte. Vin din Centură, e cât se poate de adevărat. Dar am o recomandare de lucru pentru Paolo Watkins din Partea lui Bross Chaplin. Puteţi verifica.

Fata păli la faţă brusc. Strigă:

— Plic nenorocit! Dar-ar moartea în tine, nemernicule!

Apoi, către flicopii care îi înconjurau:

— E o imitaţie! Înregistrarea e falsă! Vă spun eu...

Spartacus zâmbi.

— Mai întâi pretinde că înregistrarea e a ei, apoi spune că înregistrarea e falsă.

— Gata, spuse unul dintre flicopi.

Făcu un semn cu mâna colegilor săi care o ţineau pe Nimicană: apoi se depărtară, după ce îi puseră cătuşele pe mâinile slabe.

Flicopul care dăduse ordinul de arestare întinse mâna spre Spartacus şi acesta îi înmână placheta înregistrării. Tipul verifică conţinutul la un aparat de redare, scos din taşca care îi atârna la centură. Avu nevoie de două-trei secunde ca să descopere datele lui Bross Chaplin. După verificare, dădu din cap şi îi înapoie lui Spartacus înregistrarea. Apoi îi ceru actele.

În tot acest timp, câinii nu-şi luaseră ochii de la el. Ochii lor clipeau tot timpul.

— Bine, domnule, zise flicopul. Unde ai dat peste fata asta?

— Într-o ramă, pe când veneam aici. A încercat să mă tragă pe sfoară înşirându-mi verzi şi uscate... Presupun că voia să mă atragă într-un colţ ca să mă fure.

— Mai mult ca sigur, domnule, spuse flicopul.

Avea o faţă buhăită şi nişte ochi mici şi gălbui care semănau cu cei ai câinilor.

Grupul de Supraveghetori se desfăcu lent. Câinii plecară. Rămase alături de el doar flicopul care vorbise. Zise:

— Nu ai mai fost niciodată aici, nu-i aşa?

— Niciodată.

— Nu hoinări la întâmplare cu recomandarea asta, domnule. Mai ales având o astfel de semnătură. Valorează enorm... Îl cunoşti personal pe Bross Chaplin?

— Da, răspunse Spartacus.

Şi, zicându-şi că nu minţea prea mult, se limită la această afirmaţie lapidară.

— Te sfătuiesc să mergi la Inter-Platou cât se poate de repede, domnule, zise flicopul. Şi să te angajezi. Vei fi trecut pe listele de lucru şi această recomandare va fi foarte bună. Nu mai rişti nimic.

— Aşa voi face, mulţumesc, spuse Spartacus.

— Vrei să te însoţesc?
— Cu bucurie...

* * *

Păi, ăsta nu era iar un Noroc?

6

Bross începea să se simtă cu adevărat rău, adică nervos, adică iritabil, mai mult decât prost dispus. Asta se manifesta în exterior printr-o tăcere apăsătoare, în care se izolase şi el, şi prin masca pe care o avea acum faţa lui.

Se uita cum defilau pereţii metalizaţi ai tubului de comunicare, străduindu-se să se concentreze asupra conducerii micului vehicul cu direcţie manuală. Alături se afla Citizen, care nu scotea o vorbă. Şi el se uita cum defilau pereţii, panglica drumului şi succesiunea regulată a arabescurilor tuburilor fluorescente, care asigurau ornamentele tubului. Pe bancheta din spate stătea Marylin, învăluită în tăcere.

Lucrul care îl enerva cel mai tare pe Bross era faptul că nu înţelegea prea bine cauza acelei ambianţe morbide - nici de ce se aflau acolo, toţi trei, adunaţi în acea maşină nu prea mare, care gonea în direcţia modulului personal al lui Citizen din Bul Bills. Situaţia era total neaşteptată, extraordinară. Chiar dacă atitudinea lui Citizen era în parte de înţeles şi explicabilă. Trecuse prin încercări grele. O filmare este totdeauna o aventură serioasă pentru toţi care iau parte la ea, dar cel mai mult pentru cel care deţine Rolul Principal. Mai ales când era vorba de Rolul Principal al categoriei lui Citizen. O lună de BT în pielea unui personaj ce trebuia să trăiască într-un ritm violent, în pielea altuia în sensul literal al termenului, sub influenţa devastatoare a ANIHIL-ului şi ghidarea parazitară a unui Suprahipno, oricât ar fi fost el de dotat şi eficace... Era destul ca să ai creierul zdruncinat şi să deraiezi.

Dar Marylin?

Prin ce joc de împrejurări neprevăzut şi incredibil căpăta fata aceea o importanţă atât de mare, în cadrul evenimentelor în curs?

Pentru că urmărise filmarea cu asiduitate, Bross ştia foarte bine că nu se petrecuse nimic între Marylin şi Vedetă. Ar fi băgat amândouă mâinile în foc. *Se petrecea ceva în acel moment.*

De ce? Pentru că Citizen băuse prea mult, pentru că era epuizat? Pentru că hotărâse să-şi ofere o partidă de plăcere în compania unei secretare de Platou cu sâni mari şi o pnvire ironică? Pentru că aceasta mirosise ocazia unei promovări rapide, în schimbul unei partide de amor, ca o putorişcă oarecare, ceea ce probabil că şi era, în pofida aerului ei rezervat?

În orice caz, Bross avea alte certitudini, care îl „sugrumau" în mod neplăcut şi de care s-ar fi lipsit bucuros. Pe toată durata filmării, sperase să se pomenească la un moment dat cu nasul între coapsele lui Marylin. Ratase!

Mârâi furios printre dinţi. Regretă imediat că nu ştiuse să se stăpânească şi aruncă o privire într-o parte. Citizen îşi păstra aparenţa de statuie.

I-ar fi făcut mult bine dacă i-ar fi vorbit, dar se abţinu. Tentativa precedentă se soldase cu un mare eşec, pe care nu voia să-l repete. Totul se întâmplase când coborâseră din maşina teleghidată, la marginea zonei Bul Hills, înainte de a urca în vehiculul cu comenzi manuale, care trebuia să-i ducă, prin reţeaua de tuburi private, până la modulul personal al lui Citizen. Făcuse atunci o glumă oarecare (nici nu mai ştia exact cum fusese), care se izbise de zidul de tăcere al celorlalţi doi... Citizen se mulţumise să ia loc în maşină, pe scaunul pasagerului, iar Marylin se instalase în spate. Adică: te vei aşeza la bara de direcţie, dragă Bross, şi ne vei conduce frumuşel la destinaţie. La naiba! Asta şi făcuse.

Asta facea...

Degetele sale strânseră cu putere bara metalică. Oftă uşurat când văzu că arabescurile de neon formau numele lui Citizen pe pereţii tubului, coada lui „n" terminându-se cu un vârf de săgeată, care indica direcţia. Cu câteva momente mai înainte, câteva zeci de nume ilustre se iviseră astfel, acoperind pereţii tubulari: acum nu mai era decât cel al lui Citizen. Bross urmase direcţia bună.

Îi trecu prin minte un gând (asta făcu să crească, mai târziu, agresivitatea şi senzaţia că era respins): va avea şi el, într-o zi, un modul personal în Bul Bills. Un spaginat după dorinţa lui, un proiecsol cu o cursă reglabilă, cu plajă şi o bucăţică de ocean, poate chiar o insulă... Ca Citizen. Ca cele mai mari nume dintre cele mai mari, elita ecranului, cu care umplea cele „treizeci de secunde" ale genericelor. Într-o zi. Degeaba se numea Bross Chaplin şi se afla aproape în vârful Scenariştilor: era *doar* scenarist. Concepea aventurile lui Zorro Nap, care era un bun Personaj... dar nimic altceva. Într-o zi, va exploda... va şti să creeze ceva cu adevărat... nou. Da, o adevărată explozie!

Până atunci, trebuia să se mulţumească cu o vilă în spaginatele comunitare. Cartierele elegante din Bul Hills, desigur... dar nimic nu se compara cu un modul personal. Bul Hills cuprindea vreo sută de Bule interne, dintre care cam jumătate erau spaginate sferice comunitare. Cealaltă jumătate era ocupată de module personale cu volume reduse, cu toate dotările perfecţionate şi gândite pentru plăcerea unui singur ocupant - şi a celor pe care proprietarul îi tolera alături de el. Cel al lui Citizen era un modul de acest gen. Înainte de a fi ocupat de el, fusese proprietatea unui Actor fabulos, Gab Vadis, mort pentru că nu ştiuse să se oprească la timp, literalmente uscat mental şi depersonalizat în ultimul grad de abuzul de ANIHIL. Modulul fusese botezat de Gab Vadis „Paradis". Citizen păstrase această denumire. Nu găsise alta mai potrivită.

„Şi ce?" îşi zise Bross.

Urmau să pătrundă în modul, în Paradis. Ei îl lăsară pe Citizen să coboare. *Ei?* Apoi avu impresia foarte neplăcută că străbate ultimele sute de metri ale unei călătorii în gol, noaptea...

Deodată, ajunseră în „anticamera" Bulei-modul. Holul Paradisului... O sală relativ puţin înaltă şi pătrată la bază. Bross conduse maşina încet până la sasul de intrare. Patru sau cinci Supraveghetori se ridicară în picioare, în interiorul gheretei de control, şi se apropiară.

— Domnule Citizen, zise, salutând, flicopul, care purta pe uniformă gradul de şef de post. Nu ne-aţi semnalat întoarcerea dumneavoastră. Vă aşteptam mai târziu.

— Sunt aici, zise Citizen.

Erau primele sale cuvinte de la plecarea de pe Platou. Le pronunţase pe un ton relaxat.

— Trebuie să verific, spuse flicopul. Acesta este regulamentul, nu?

— Ascultă, spuse Citizen, vezi bine că aici se află cu mine Bross Chaplin...

— Şi doamna? zise flicopul fără să se tulbure.

Amabilitatea lui Citizen nu rezistase prea mult.

Mârâitul lui ciudat, aproape dureros, îl făcu pe Bross să-i arunce o privire îngrijorată. Citizen era palid la faţă.

— Acesta este regulamentul, spuse şeful de post, nepăsător. Puteţi fi simulatori, imitatori, ştiţi foarte bine, domnule Citizen.

— Ştiu. Grăbeşte-te, pentru Dumnezeu!

Supraveghetorul scoase din buzunarul bluzei un detector de unde bio. Cei trei ocupanţi ai maşinii îşi declarară numele. Citizen mai întâi, apoi Bross şi Marylin. Vocea acesteia era liniştită. Bross află că se numea Marylin Gold.

— Bine zise Supraveghetorul, după ce citi rezultatul detectorului care, într-o fracţiune de secundă, „mirosise" datele şi le confruntase cu elementele selectate în

memorie. Totul este perfect, domnule Citizen. S-ar zice că sunteţi foarte obosit.

Citizen, mormăi ceva vag. Făcu un semn cu capul, care era o încuviinţare drept răspuns la întrebarea Supraveghetorului şi în acelaşi timp un ordin pentru Bross de a merge mai departe. Maşina porni, alunecă spre sas, pe care un sistem electronic îl făcuse să culiseze în aceeaşi secundă în care botul vehiculului era gata să intre în contact cu peretele blindat.

Alt culoar, luminat cu zgârcenie de câţiva minibruţi vechi, răspândite ici şi colo. Un culoar în pantă uşoară care ducea spre gura grotei.

Apoi ajunseră pe plajă, la marginea Paradisului.

7

— Opreşte aici, zise Citizen.

Maşina se stabiliză în cinci-şase secunde.

Lipi palma de clapa care acţiona deschiderea portierelor laterale gemene şi ieşi din vehicul. Foarte încet. Ca şi cum ar Fi vrut să se bucure la maximum de fiecare fracţiune de secundă. Se simţea la capătul puterilor, tensiunea nervoasă crescuse şi creştea în continuare, din momentul revenirii la realitate. Simplul fapt că se afla la el acasă părea să-i mărească fisura din plasa de vibraţii nervoase care îi acoperea fiinţa. Senzaţie ciudată, brută, ezitantă. Închise ochii o clipă, ca să-şi asculte corpul - să asculte vacarmul. Fu uimit de rapiditatea cu care creştea, se propaga fisura liniştitoare. Redeschise ochii.

Bross poate coborâse din maşină sau se mai afla la bară: oricum, lui Citizen nu-i păsa. Prezenţa lui Bross Chaplin era ca o ţeapă în talpa piciorului.

Marylin coborâse din vehicul. Stătea în picioare, la câţiva metri de Citizen şi privea peisajul nocturn. Citizen o imită, fără o vorbă, ceea ce era, la urma urmelor, un mod de a o ului. Ca şi cum ar fi spus: „Toate astea sunt ale mele, toate astea îi aparţin lui Citizen, iar tu te afli aici pentru că Citizen a binevoit să fie astfel, şi nu ai mai văzut niciodată ceea ce vei descoperi acum”. În joacă, se distră un moment, observând profilul fetei... până când îşi dădu seama că nu părea deloc impresionată. Mai exact, *înţelese* că nu era impresionată. Această indiferenţă îl miră puţin, dar, la urma urmelor, era salutar şi îi păru bine. Se surprinse încă o dată întrebându-se ce avea fata aceea în cap!

Era noapte, în modulul Paradis.

O mână de stele clipea pe bolta emisferică, punctul ei cel mai de sus aflându-se la vreo două sute de metri. Diametrul la sol al emisferei era de aproximativ doi kilometri - ceea ce transforma volumul „emisferei” într-o bucată de con, al cărui vârf era şters, aplatizat după linia de curbură. Datorită luminiscenţei plăcute revărsată de stele, întunericul nu era total, ci o penumbră caldă, savant potrivită de releele termostatice camuflate în maşinăria decorurilor, sub nivelul solului.

Aerul condiţionat funcţionase pe toată perioada absenţei lui Citizen, ca şi indicatoarele de gravitaţie. Atmosfera era plină de efluvii ce pluteau în bătaia curentului uşor de aer. Numai bine!

Citizen făcu câţiva paşi pe nisipul gros de câţiva metri în acel loc, nisip care acoperea dala de suport a spaginatu- lui. Îşi scoase pantofii, merse mai departe desculţ, până când degetele intrară în contact cu apa călduţă. Valurile „mării” se mişcau regulat şi calm - vălurele -, provocate de acvamotoare scufundate. Marea ocupa două treimi din suprafaţa circulară a modulului (la „orizont”, apa se lovea direct de peretele cerului); ultimul sfert fiind format din plajă şi o îngrămădire de stânci, încărcate cu o vegetaţie diversă, falsă şi adevărată. Pe acea cascadă pietrificată se afla vila.

După ce privi îndelung marea şi oglindirea dansantă a stelelor pe valurile foşnitoare, Citizen se întoarse în loc. Privirea îi căzu direct pe Marylin. Nu ar fi putut să spună dacă îl observa de mult timp sau nu. Avu senzaţia că era surprins pe când comitea Dumnezeu ştie de greşeală - era ridicol.

— Ce ziceţi? spuse el.

Marylin zâmbi. Fata făcu exact ce sperase el - fără să ştie, evident, ce spera: se apropie de valuri, se lăsă pe vine şi îşi aşeză palmele în apă. Se lăsă un moment mângâiată

în acest fel. Citizen se simţi aproape fericit, aproape eliberat, timp de câteva clipe, doar privind-o.

— E de-a dreptul minunat! exclamă Bross, cu toată convingerea de care era în stare.

Marylin se ridică şi îşi lăsă mâinile să-i atârne în faţă. Apa se scurgea în picături de-a lungul degetelor. Lui Citizen îi venea să-l apuce pe Bross de fundul pantalonilor şi să-l arunce în mare. Dar nu făcu nimic..., mulţumindu-se să se uite la el cu o privire aproape goală şi să-l asculte declamând:

— Zău, Cit, de fiecare dată când mă aflu aici, laud în gând geniul cu care ai decorat totul.

— În gând? zise Citizen.

O umbră căzu parcă pe faţa lui Bross, tulburându-i brusc expresia zâmbitoare.

Preţ de câteva secunde, Scenaristul păru încruntat - Citizen se surprinse dorind să plesnească, să facă explozie acolo, o dată pentru totdeauna! - apoi se dezumflă. Exact, se dezumflă ca un balon spart. Se chirci, umerii îi căzură, se făcu mai mic. Spuse, pe un ton pe care îl dorea detaşat:

— Aş bea ceva, Cit, înainte de a pleca.

— Să mergem, zise Citizen, făcând un gest spre Marylin.

Se apropie de „torentul” de stânci, fără să-şi fi pus pantofii. O cărare îngustă de nisip şerpuia până la o terasă, apoi, de acolo, o scară de piatră, cu treptele săpate în blocuri de piatră dură, ducea la o altă terasă, având pe margine un zid scund. În prelungirea ei se afla vila. Sistemul de acces era programat după vocea lui Citizen. Acesta spuse: „Deschide”. Un panou de sticlă culisă, în timp ce în casă se aprindeau luminile. Sala era imensă, cel puţin treizeci de metri pe patruzeci, împărţită pe mai multe nivele, unde erau dispuse mobile joase: mese-platouri, perne şi fotolii din imitaţie de piele pe armături plastifiate, console ultraplate trivi şi blocuri de programe de atmosferă modulară, baruri, bucătării-distribuitoare automate... Toate

aceste elemente erau concepute în acelaşi stil al purităţii luminilor şi cu aceeaşi grijă pentru estetic. Pe pereţii care nu erau din sticlă, panouri telecinetice oglindeau strălucirea unor lumini languroase, traversate în mod regulat de flash-uri violente, după un anume ritm. Tavanul era format din foi metalice imense, care păreau că vibrează la cea mai mică mişcare a celor care se aflau pe podea, propagând reflexe deformate la infinit. În centrul spaţiului se înălţa cilindrul de lemn lăcuit al unui şemineu baroc, cu vetre rotunde la înălţimi variabile, unde se puteau face nişte focuri adevărate, care devorau nişte buşteni falşi.

Fără o vorbă, ca şi cum ar fi vrut, încă o dată, să lase să acţioneze magia locului, Citizen se apropie de bar şi se lăsă în genunchi. Apoi lăsă să curgă câteva jeturi de alcool în trei pahare. Luă două şi se ridică, lăsându-l pe al treilea pe bar. Îi oferi lui Marylin paharul din mâna dreaptă şi urmări câteva secunde privirea fetei care se plimba asupra lucrurilor din jur. Băgă de seamă că se uita la acea clit-girl instalată într-un fotoliu jos, la capătul încăperii.

O mică stea căzătoare trecu prin ochii lui Marylin, pe care îi aţinti din nou, direct, în ochii lui Citizen. El avu iar acea senzaţie de fragilitate, care îl tulburase deja la marginea mării.

— E Gloria, zise el, pe un ton care se dorea provocator.

— E o Gloria frumoasă, remarcă Marylin.

O durea în cot, natural - dar Citizen nu dorea altceva decât ironie... pentru că asta nu merita altceva. Dădu pe gât jumătate din conţinutul paharului.

Gloria, clit-girl, se uita la ei de pe fotoliu, zâmbind. Era în întregime goală. Părul era de un albastru-pal, ca şi triunghiul precis al perişorului pubian. Îşi aşeză picioarele lungi unul peste celălalt, se întinse, încrucişând mâinile la ceafă, cu o mişcare lascivă - dar perfectă -, care îi proiectă în afară sânii.

— Ai totdeauna un amestec perfect, zise Bross, apropiindu-se. Ce zici, Marylin?

Agită paharul, prefacându-se că priveşte alcoolul clipocind pe pereţii transparenţi.

— Bea-l, dacă e atât de bun, zise Citizen.

O lua de la început. „Ghiuleaua" de alcool ingerată exploda în stomac, inundându-l cu o puzderie de furnicături. În spatele acestei explozii, se afla epuizarea care ieşea la suprafaţă. Ar fi vrut ca Bross să dispară chiar în acea secundă. Ca numai Marylin... ce? De ce? Lucrase cu ea la un film, nimic mai mult. De ce se afla acolo? De ce dorise să fie acolo?

N-avea decât să dispară şi ea. Era o fată imposibilă, care nu era în stare să înşire patru cuvinte unul după altul, care se uita la tine cu ochii ei verzi-castanii cu... cu... Dumnezeule, voia să fíe singur, asta voia! Singur cu Gloria, pentru serviciile căreia plătea destul de mult Companiei de Distracţii. Să se ducă învârtindu-se toţi şi toate, Bross şi fata aceea tăcută.

Furia crispa acum stomacul lui Citizen. Ştia bine că asta se datora oboselii, a abuzului de ANIHIL, la care se adăuga alcoolul, la care se adăuga... *Haide, Cit, nu e nevoie să trişezi; mai e şi altceva, de mult timp. Astăzi a devenit, pur şi simplu, insuportabil.*

Pur şi simplu.

Închise un timp ochii. Îi deschise şi se întoarse spre Bross, mai palid ca o mască din pastă de carton.

— Aş vrea, zise Bross cu greutate, să-ţi vorbesc despre un nou proiect de scenariu, dar văd că nu e cazul...

— Ce scenariu? zise cu o voce răstită Citizen.

Picioarele i se înmuiaseră din nou. Profitând că avea pleoapele închise - sau neprofitând de nimic Marylin se instalase în unul dintre fotolii. Îşi ţinea paharul cu amândouă mâinile, cu o buză aşezată pe margine, şi se uita la ei. Foarte interesată. Aştepta un meci, o înfruntare, pe

care probabil că o simţise plutind de câteva momente. Şi avea dreptate. Lucrul acesta îi fu deodată foarte evident lui Citizen.

— Ce scenariu? întrebă şi mai răstit.

— Un nou Zorro Nap. Următorul care ar trebui...

— Du-te la naiba, Bross, cu Zorro Nap al tău! strigă Citizen.

După vorbele astea, se simţi imediat miraculos de bine, miraculos de uşurat... capabil de ceva şi mai rău. I se păru că aştepta clipa asta de o eternitate.

— Eşti beat, Cit. Eşti epuizat. Plec. Te voi contacta mai târziu... Vii, Maryl...

— La hazna cu Zorro Nap, Bross! Sunt sătul până-n gât de Zorro Nap! M-am săturat să-ţi tot încarnez Personajul ăsta tâmpit, Bross, *să fiu doar Zorro Nap!* Îmi vine să vomez şi să mă...

— Cit!

— Ce, „Cit”? Ce, fir-ar să fie? Poate că n-am dreptul să spun ce cred despre scenariile tale, despre Zorro Nap al tău? N-am dreptul să spun că Zorro Nap al tău mă face să vărs? Că mor de greaţă fiind eroul acestor poveşti idioate în care bunul şi loialul Zorro Nap reuşeşte datorită unor feste cretine.

Bross făcuse doi paşi înapoi, până la treptele unuia dintre nivelele care conturau spaţiul, vrând parcă să se protejeze de un eventual atac al lui Citizen. Dar acesta nu se mişca. Stătea în picioare, aplecat înainte, cu faţa roşie şi palidă, presărată cu pete, şi răcnea, agitându-şi paharul ca pe o armă dezintegratoare.

— Totuşi, datorită lui Zorro Nap... încercă Bross.

— Rahat, Zorro Nap! strigă Citizen. Nu mă scoate din răbdări acum, Bross, nu e momentul! Poate că sunt epuizat, dar ăsta nu-i un motiv ca să... Du-te la naiba, Bross! Du-te şi compune-ţi scenariul lamentabil în faţa grilelor schemelor prestabilite, cu ingredientele tipice furnizate de sondaje!

— N-ai dreptul, Cit! Sunt unul dintre cei mai buni Scenarişti ai Platoului. Box-office-ul spune clar asta şi Publicul la fel!

— Ha! exclamă Citizen.

Zise „ha!” şi tăcu. O tăcere enormă se prăvăli peste ultimele ecouri ale înfruntării lor. Treptat, un zâmbet de animal de pradă lumină faţa lui Citizen. Îl fulgeră pe Bross cu privirea.

— Scenariştii nu există, zise el cu o voce răguşită. Nu mai mult tu ca ceilalţi, Bross. Nu sunteţi decât nişte executanţi, la ordinele Publicului şi a Operatorilor de sondaje, la ordinele Producţiilor, ele însele la ordinele Publicului binecuvântat. Asta cred ei, Bross... Eşti în stare să inventezi? Să imaginezi? Ce altceva faceţi decât să copiaţi, să copiaţi şi iar să copiaţi, fără oprire de... dintotdeauna? Copiaţi moduri de acţiune, mereu aceleaşi, în anumite decoruri, mereu aceleaşi! De ce vă mulţumiţi cu aceste spaginate schematice şi stereotipe, Bross? Acele planete idioate, mereu inspirate de vechile filme... Sunt sătul de toate stea!

— Eşti... eşti decadrat, Cit!

— Iar tu, Bross, eşti un pisălog, unul care copiază şi repetă, da, tot timpul! Incapabil de creaţie... M-am săturat de Zorro Nap. De ce nu scrii ceva *real*, care să se situeze în *lumea reală*, adică în Nucleu? Unde e Publicul, Bross? Mi-e teamă... mi-e teamă că Publicul nu există, Bross! Că nu există! Că e doar un afurisit de decor! De ce trebuie să vorbim tot timpul de planete şi de spaţii infinite, veşnic plantaţi în aceleaşi variaţii de decor, în loc să istorisim poveşti care să fie situate în această lume, în lumea *noastră*, cu personaje *reale*?

— Nu asta cere Publicul, Cit, reuşi să bâiguie Bross. Suntem aici ca să...

— Nu mai ştiu pentru ce sunt aici! Auzi? Şi te acuz că eşti aici de pomană! Şi spun că nu mai cred în Public!

— Asta sunt cuvinte de eretic! Dacă aş vrea, aş putea...

— Ai putea s-o ştergi de-aici, Bross. Repede. Pentru că acum m-am săturat de tine. Cară-te!

— Cit, n-aş vrea...

— Cară-te, Bross, repetă înăbuşit Citizen.

Bross ezită. Era alb la faţă. Aruncă o privire spre Marylin, apoi dădu din cap.

Puse paharul pe jumătate plin direct pe podea. Întoarse spatele şi plecă.

Zgomotul paşilor săi se pierdu pe terasa cu dale, apoi pe nisip. Urmă tăcerea.

— Du-te să-ţi compui scenariul idiot! strigă după el Citizen.

Rămase un moment cu capul ridicat, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns, apoi bărbia îi căzu în piept. Se întoarse spre Marylin.

— N-ai plecat şi tu cu el? şopti el.

— Nu, răspunse fata.

— După tot ce-am spus?

— Tocmai pentru tot ce-ai spus. Asta şi aşteptam.

8

Citizen dădu iar din cap, deschizând gura, ca şi cum ar fi urmat să vorbească, dar nu spuse nimic. Făcu doi paşi spre bar, se lăsă în genunchi în faţa aparatului şi îşi umplu paharul. Raţiunea îi cerea să nu mai bea - cel puţin alcool -, dar nu ştia ce alte gesturi să facă, ca să rupă izolarea în care se pomenise brusc. Încercă să gândească, să se asculte şi să se înţeleagă, în timp ce privea clocotind jetul de alcool în fundul paharului. Remarcase că Marylin aproape că nu se atinsese de al ei, de aceea nu-i propuse să o servească din nou. Să reflecteze, să înţeleagă... repede. Era imposibil. Haosul care izbucnise în el era încă prea vibrant, prea nou. Trebuia să se limpezească lucrurile - Citizen era convins că vorbele rostite împotriva lui Bross Chaplin ar fi putut avea efectul unui adevărat măcel...

Se simţea uşurat şi năucit, epuizat şi foarte excitat, într-un fel, făcuse pasul; se hotărâse să spună, cel puţin în parte, ceea ce îl apăsa prea greu pe inimă de mult timp: acea angoasă vagă care îl asalta iar şi iar... cuvintele ţâşniseră de la sine, grămadă, nebune, ca o mulţime vie din interiorul lui, care se pregătise de mult timp pentru luptă. Nu-şi imaginase o astfel de violenţă, şi ăsta era, printre altele, lucrul care îl stupefia cel mai mult.

Da, Citizen, ai făcut pasul. Şi acum?

Acum nu mai avea forţă, la capătul unui film, la jumătatea traseului său de acrobat neexperimentat.

Bău o gură de whisky, se ridică şi îşi zise: „Nu trebuie să mai beau”. Închise ochii, în timp ce băutura de foc îi curgea pe esofag şi ajungea în stomac. Deschise pleoapele.

Marylin era tot acolo, aşezată în fotoliul jos, cu picioarele întinse. Pusese paharul plin pe tăblia mesei, în faţa ei. Cu

mâinile încrucişate pe abdomen, se uita la Citizen şi aştepta. Ochii ei căpătaseră o culoare verde în lumina din jur. Nu mai râdeau.

La celălalt capăt al încăperii, Gloria se tot aşeza picior peste picior. Se întinse mai tare, făcând sânii să devină şi mai proeminenţi, în timp ce un mic gângurit ieşea printre buzele care zâmbeau.

„O să stau jos”, îşi zise Citizen.

Asta îi apăru deodată ca o performanţă, pe care trebuia să o realizeze cât putea de bine. Făcu un pas, doi, trei. Corect. Se instală în fotoliul din faţa lui Marylin, fără să fi păţit nimic. Puse paharul pe masă şi se scotoci în buzunare după o ţigară. Găsi. Scoase ruloul de tutun dintr-un pachet, oferi una lui Marylin - care refuză găsi bricheta în alt buzunar şi aprinse ţigara... toate aceste mişcări consumară un anumit număr de minute. Trase un fum şi se simţi bine aproape imediat - nu în mare formă, nici pomeneală, dar, în orice caz, o străpungere a ceţii... O anumită insensibilitate pusese stăpânire pe extremităţile corpului, mâini şi picioare... ceva care stăruia oarecum şi în adâncul creierului său.

— De ce? întrebă el, printr-un nor de fum.

Întrebarea nu însemna nimic precis. Era cel mult un fel de momeală, un mod de a-şi testa capacităţile vocale. Drept răspuns, Marylin ridică întrebător din sprâncene.

O privi intens. Avea o faţă ovală, o gură mare cu buza de jos cărnoasă. Sprâncenele erau foarte închise la culoare, în contrast cu părul blond. Avea umerii înguşti, la fel şi şoldurile, iar talia era foarte subţire. Sânii impozanţi erau goi şi liberi sub bluză, iar sfârcurile tari formau un punct închis la culoare pe pânză. Pentru prima dată de mult timp, simţi cum îl cuprinde dorinţa. Nu era deloc momentul. Supusă, Gloria se ridică, la celălalt capăt al încăperii. Citizen băgă de seamă, cu coada ochiului, şi zise: „Nu!” Gloria îşi reluă poziţia, la fel de surâzătoare.

— Eşti telepată? întrebă Citizen.

Marylin făcu o scurtă mişcare din cap.

— Atunci, explică-mi, zise Citizen. De ce te afli aici? De ce spui că ceea ce s-a întâmplat confirmă aşteptările tale?

— Poate pentru că am înţeles unele lucruri?

— Care lucruri? Ce-i de înţeles?

— Tu întrebi, Citizen?

— Da, eu întreb. Ascultă... Bross avea dreptate când spunea că sunt epuizat. În acest moment nu sunt în stare să sesizez subtilităţile. Dacă vrei să-mi explici, fa-o repede şi clar. Altfel... nu ştiu. Altfel, pleacă.

— Nu vreau să plec, Citizen. E prima dată când întâlnesc pe cineva care îmi seamănă. Nu vreau să plec.

Avea dreptate, bineînţeles - era fantastic în ce măsură dădea totdeauna impresia că este deţinătoarea adevărului. Avea dreptate... totuşi, nu trebuia să-şi închipuie că... ba nu, nu-şi imagina nimic. Ba chiar era contrariul cuiva care ar fi putut să-şi imagineze lucruri şi să travestească realitatea în speranţa că va fuziona cu propriile fantasme sau aspiraţii.

— Poate că nu vreau să te văd plecând, e adevărat, zise Citizen. Totuşi, îţi cer să fii clară şi precisă.

Întinse mâna în direcţia paharului aşezat pe masă, dar îşi devie brusc gestul şi trase spre el o scrumieră grea din metal. Apoi stinse ţigara abia aprinsă.

— Am înţeles, spuse Marylin, că, de la începutul filmărilor, Bross Chaplin îmi dă târcoale, în speranţa că am să mă culc cu înălţimea Sa, ceea ce mă scârbeşte. Am înţeles că eşti la capătul puterilor. La o jumătate de pas de final.

— I-auzi! exclamă Citizen.

Dorea o remarcă amuzată doar ca să mascheze gravitatea din acel verdict atât de tranşant. Evident, Marylin nu se înşelase nici de data asta. Ea continua, netulburată de remarca lui Citizen:

— De ce mă aflu aici? Poate pentru că s-a ivit ocazia. Poate pentru că doream de mult timp să intru în contact cu tine, să te ascult... Vreau să ştiu dacă eşti cu adevărat ceea ce cred că am ghicit eu.

— Adică?

— Nu ştiu cum s-ar putea defini. Să zicem... un disident?

— În afara cadrului, nu?

— Aproape în afara cadrului. Pe punctul de a deveni, în echilibru. Te-am observat în timpul filmării, în cursul secvenţelor şi în pauza dintre ele. Când ieşeai de sub influenţa ANIHIL-ului, când îţi părăseai personajul. L-a început, am crezut că atitudinea ta „retrasă" putea să fie pusă pe seama oboselii şi a ANIHIL-ului, şi a concentrării, a injectărilor eficace ale lui Clydan, care este un Suprahipno valoros. Pe scurt, am atribuit asta condiţionărilor tale de Actor, a faptului că nu voiai să te pierzi, să te expui riscului de a-l lăsa pe Zorro Nap prea departe. Da, am pus atitudinea ta pe seama conştiinţei profesionale.

— Şi nu era cazul? întrebă Citizen.

Ea zâmbi. De mult timp nu se mai întâmplase asta. De data asta, zâmbetul nu avea nimic ironic - nu era mimica unui martor care asistă la un spectacol lamentabil. Vedea prietenie şi înţelegere în acea mişcare a buzelor, în ochii care străluceau.

— Eşti un Actor foarte bun, Citizen, şi ştii asta. Publicul te cere, iar şi iar. Ai mult talent şi aptitudini ca să faci să trăiască un personaj comandat. Ştii să răspunzi minunat acelor nevoi de imagine ale Publicului. Dacă asta n-ar fi fost adevărat, n-ai fi fost aici, şi nici eu. Nu ai fi recompensat cu milioane de tichete, complimente şi vorbe măgulitoare de tot felul. Nu ai avea acest modul personal, această plajă şi acest ocean numai pentru tine. Nu ai avea posibilitatea să te bucuri de tot ce-ţi doreşti, tot ceea ce îţi este posibil să ceri şi să primeşti, din oferta propusă.

— Din oferta propusă..., repetă înăbuşit Citizen.

Oare de vină era alcoolul... sau risipirea efectului său?

Se simţea ciudat de lucid şi totuşi ca şi cum ar fi pierdut contactul cu realitatea.

— Da, zise Marylin. Îmi închipui că ai putea să fii foarte fericit, ca şi ceilalţi... Ca Garry Lang, de exemplu, sau ca Gina Bard sau Taylor Mitch-Reynais. Ca mani mahări ai Producţiilor sau ca Scenariştii de genul lui Bross Chaplin. Dar nu eşti.

— Din ce motive?

— Cele pe care i le-ai trântit în faţă lui Bross mai adineauri. Le ştiam dinainte, le ghicisem, înţelesesem. Oferta propusă nu-ţi ajunge.

Ar fi putut să spună ceva, aşa cum făcuse, mai mult sau mai puţin, până atunci, printr-o aparenţă de butadă. Nu o făcu. Nu mai simţea nevoia să fugă mai departe, nici să trişeze. Unde să fugă? Marylin era peste tot în acelaşi timp. cunoştea toate colţişoarele închisorii sale.

— Ai ajuns la această deducţie observându-mă în momentele de filmare? De ce tu, numai tu? De ce nu Clydan, care mă cunoaşte mai bine decât oricine şi cu care lucrez de vreo şaizeci de filme?

— Clydan lucrează mai mult cu Zorro Nap - sau oricare alt personaj prin intermediul tău. Clydan te cunoaşte sub forma unei scheme neurologice în care se strecoară ca să te ajute să susţii identitatea unui personaj şi ca să-ţi amintească jocul pe care trebuie să-l joci, conform scenariului. Dacă a remarcat că ceva nu merge bine, a dat vina pe excesul de ANIHIL şi pe o succesiune prea rapidă a rolurilor: va vorbi de capacităţile tale psihice, de afurisita ta schemă neurologică. Asta e tot. Va căuta originea răului, dar nu o va găsi. Va acuza trunchiul acoperit de râia pomilor, dar nu se va gândi la rădăcini, şi cu atât mai puţin la pământul în care este plantat copacul viu.

Ridică paharul, luă o mică înghiţitură şi se înfioră.

— Pot să mă servesc cu altceva? întrebă ea.

Citizen îi răspunse cu o mişcare a capului, fără să se mişte. Ea se ridică şi se lăsă în genunchi în faţa barului. Puse într-un pahar suc de fructe, adăugă apă, apoi se reîntoarse în fotoliu. Stătea ghemuită pe marginea fotoliului, aplecată în faţă, cu coatele pe genunchi şi pieptul presat pe coapse.

— Izolarea ta în timpul secvenţelor nu se datora concentrării profesionale şi nici nu era motivată de ea, Citizen. Era o fugă, o retragere scârbită, o tentativă de autopro- tecţie. Da, izolare, dar ca să scapi de agresiunile Platoului, ca să scapi de personajul lui Citizen aşa cum l-au creat alţii, cum l-au fabricat. Într-un fel, detestându-l pe Zorro Nap, îl găseai pe gustul tău... Aşa cum ai considera ideal orice personaj în care te poţi refugia.

— Îl urăsc pe Zorro Nap? şopti Citizen.

Vocea îi tremura. Avea brusc sentimentul că se afla în faţa unei curţi de Supraveghetori; minus agresivitatea obişnuită a unui astfel de tribunal.

Cu vârful degetelor, Marylin respinse o şuviţă de păr care îi gâdila obrazul. Şuviţa căzu din nou.

— Bross Chaplin e acum convins de asta, răspunse ea încetişor.

Citizen se strâmbă şi ea continuă:

— Îl urăşti, evident. Îl urăşti pentru că nu are nimic comun cu tine, pentru că te-ai îndepărtat destul de mult de el, cu timpul, ca să-l poţi judeca şi înţelege că este format doar din gol, cârpăcit de aspiraţiile de comandă ale Publicului. Nu are nimic, nici o fărâmă din tine, nici o fărâmă de personalitate umană de care să te poţi agăţa. Într- o zi, s-ar putea să ţi se ceară foarte bine să interpretezi un mu-ML-iJ-jjj.1

personaj de vacă-automată, într-un serial „western”, sub simplul pretext al pasiunii Publicului pentru vaci... Aversiunea ta e flagrantă, Citizen. N-am mai văzut până acum Actori discutând scenariile cum faci tu, fiind *contra* în

mod sistematic, încercând să includă în capul înţesat al lui Zorro Nap acele bucăţi de umanitate despre care vorbeam, tocmai ceea ce îi lipseşte. Am înţeles cu uşurinţă că îl urai pe Zorro Nap, vehiculul gloriei tale... marioneta care, indirect, la creat pe Citizen aşa cum este, care este şi el detestat de tine, pentru că prea se confundă cu tine în capul Producătorilor şi al Publicului.

— Unde e partea umană? şopti Citizen. Cine eşti tu, M.irylin Gold? Cine eşti tu ca să ghiceşti ceea e nimeni nu a vrut vreodată să încerce să înţeleagă?

— Sunt ca tine, atâta tot. Un personaj care a fost fabricai, pe care regulile jocului l-au dus până aici. Sunt într-o piele care nu-mi place, stăteam la pândă şi aşteptam să întâlnesc unul la fel ca mine, la un moment dat... pentru că era imposibil să nu-l întâlnesc într-o zi, fatalmente. Ar fi fost prea îngrozitor...

— Cum au făcut ca să te fabrice?

— Pe buzele fetei apăru din nou zâmbetul ironic, distant şi rece. Povesti cum procedaseră „ei”. Era simplu. În asta consta groaza: în simplitatea procesului.

Se născuse într-o creşă din Nucleu. Părinţii ei erau actori care nu depăşiseră niciodată nivelul de Actori Fără Specializare. Nişte AFC. Nişte AFC întreaga viaţă, cu excepţia unor incursiuni, rare, în număr neglijabil, în domeniul Rolurilor Secundare. Muriseră într-un accident de Platou, striviţi de un decor, pe care Artificierii îl montaseră greşit. Marylin era mică. Fusese crescută de Profesorii de la Creşa Socială a Spectacolelor - Bula de Educaţie nr. 15 XRT - şi învăţase totul. Capacitatea ei de asimilare atinsese o cotă remarcabilă; avea mari calităţi de observaţie, era minuţioasă, precisă, eficace. Fusese îndrumată spre specializarea „Secretară de Platou”. Dăduse şi continua să dea multă satisfacţie celor care o foloseau. Realizatorii sub ordinele cărora lucra îi recunoşteau cu toţii capacităţile, eficacitatea. Asta era tot.

Drumul era deschis, liber spre Asistenţă şi apoi spre Realizare. Marylin putea spera orice. Dar erau speranţele pe care ei şi le puneau în ea. Nu erau speranţele ei.

— Mi-am învăţat, zise ea, pe un ton jos, mi-am învăţat rolul dat, meseria, cu calm, temeinic, treptat... am învăţat să-l urăsc, înainte de a învăţa să-l primesc cu indiferenţă, ca să-l îndeplinesc în mod detaşat, ca un automat. Am învăţat răbdarea, aşteptând ca, într-o zi, cineva să-mi spună... să-mi spună ce puteam spera. Am crezut, sincer, de o sută de ori... am crezut că voi ceda, total, că voi fi decadrată. Bună pentru Coş sau Reeducare sau încadrare definitivă. Am scăpat pentru că acele roluri nu mi se potriveau nici ele.

Termină cu o mică strâmbătură, ezitantă, dar care se dorea sfidătoare. De multă vreme, prea multă vreme, aştepta acest moment în care să renunţe la mască. Reuşise - acum era Adevărata Marylin şi nu prea ştia cum să spună asta cu ochii, cu fiinţa ei adevărată.

Această dezorientare avu un efect sigur asupra lui Citizen. Tot ce spusese Marylin se afla în el, scris în acelaşi fel. Scenariul se deosebea puţin, dar esenţialul era acelaşi.

Ar fi putut folosi aceleaşi cuvinte, acelaşi ton. Acea canava a drumului spre un neant din ce în ce mai asurzitor era a lui. Simptome identice, viruşi similari. Aceeaşi maladie. Epidemie sau cazuri izolate? În orice caz, nişte grafice psihopatologice bune. Vor sfârşi, şi unul şi celălalt, încuşcaţi, dacă persistau în erezie şi deviaţie, în afara regulilor jocului şi a schemei comune. Pentru ei, rolul de „încuşcaţi” nu avea nimic seducător, nici liniştitor - nu se înscriau voluntari la „încuşcare”, nu aveau dorinţa sau nevoia să fie trataţi; se considerau normali şi vedeau rebeliunea aceasta ca o manifestare a sănătăţii lor bune. Ceilalţi erau anormali.

Efectul alcoolului, conjugat cu cel al frânturilor de ANIHIL, care încă mai acţionau slab asupra unor conexiuni

nervoase, avea tendinţa să se risipească rapid. Să se fi datorat cuvintelor lui Marylin? Lucrul era posibil, în parte - Citizen voia să creadă asta.

O cunoştea pe Marylin de mult timp, dintotdeauna, de patru sute de filme şi chiar mai mult... fuga, rostogolirea spre neant, luase sfârşit. Trebuia să schimbe direcţia, şi ea îl va ajuta - îl şi ajutase deja. Cine ştie, poate că va schimba direcţia împreună cu el?

În care direcţie, Cit?

Se ridică. Îşi simţea şi acum picioarele nesigure, puţin tremurătoare. Nu avea însă importanţă.

Se pomeni deodată teribil de izolat fizic, în centrul acelei mari încăperi. Pereţii erau prea departe, nu-i putea atinge cu mâna, sau poate erau invizibili, deschişi spre noapte. Spre mare. Spre câteva mănunchiuri de stele atârnate de bolta cerească. Noaptea, bineînţeles. Noaptea, în modul, dura de la precedenta lui plecare, se prelungise pe toată durata filmării de pe Platou - noaptea însemna minimum de energie consumată de programarea modulară. Nu se atinsese de claviatura comenzilor. Noaptea îi convenea, întinse mâna în direcţia lui Marylin, care nu spunea nimic şi îl observa de câteva momente - prea în alertă, în aşteptarea reacţiei sale, pregătită să fugă sau să răcnească, în cazul în care această reacţie i-ar fi dat impresia că mărturisirile sale erau sinonime cu pericolul şi imprudenţa. El intinse mâna.

Ea zâmbi, liniştită - mărturisindu-şi sieşi uşurarea. Se ridică. Ezită puţin, puţin de tot, o fracţiune de secundă. Apoi îşi aşează mâna în mâna lui Citizen.

Degetele sale erau uşoare şi catifelate - erau alte degete. El nu spuse nimic, dar se îndreptă spre un colţ al încăperii diametral opus celui unde se afla frumoasa clit-girl. Marylin mergea alături de el. Plafonul de metal stârni o serie de reflexe aurii deasupra capetelor lor.

În colţul pereţilor de sticlă, nivelul podelei se lăsa în jos, conturând o groapă pătrată cu o latură de doi metri şi adâncă de cincizeci de centimetri. Acest volum era umplut cu perne multicolore şi de diferite forme. Pe marginea exterioară, se afla o consolă de programare a decorului, precum şi un complex bar-combină muzicală.

Citizen coborî în groapă. Marylin îl urmă. Se instalară pe pernele moi şi mult timp, fără să pronunţe un cuvânt, priviră afară. Terasa, plantele artificiale, naturale şi marea... Cerul şi stelele...

Dăduse drumul mâinii lui Marylin. Ea stătea lângă el, atingându-i braţul cu umărul.

— Nucleul şi Centura există dintotdeauna. În Nucleu sunt spaginate de Bule de tot felul, atât de numeroase, încât nimeni nu le cunoaşte cu exactitate numărul real; sau schimbătoare: într-o zi făcând parte din Platou, apoi ci prinse în ansamblul social de locuinţe. Există Producţia, Criticii, Operatorii de sondaje, Actorii, Tehnicienii... N micanii, din Centură, care ajung în mod regulat pe Platouri şi în acest univers de Caste... De ce?

— Nu ştiu, răspunse Marylin.

— Există Spectacolul, care funcţionează, funcţionează, fu acţionează... roluri, mereu pe acelaşi tipic, aceleaşi sclaeme, sau foarte apropiate. Există educaţia de bază, programată pe baza a vreo cincizeci sau cel mult o sută de fii ne foarte vechi. Bagajul nostru. Patrimoniul nostru, trecutul nostru, istoria noastră. Nu, nu istoria noastră, ci istoria Spectacolului. De ce?

— Nu ştiu.

— De ce să nu schimbăm? De ce să nu inventăm altceva. să vorbim despre lumea reală? Despre lumea noastră... De ce să ne referim totdeauna la vechile valori şi la vechile principii? De ce să repetăm la nesfârşit acelaşi gen de cuvinte, acelaşi scenarii groteşti, care pun să se confrunte

birele şi răul, după criterii precise, cu victoria *binelui* în fin U? De ce se dă în vânt Publicul după acest gen de minciuni?

Citizen ar fi vrut să pună şi altă întrebare, dar nu o puse.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— De ce scenariile trebuie să se desfăşoare în acelaşi gabarit de spaginat - un decor prevăzut cu pământ şi cer, mimând spaţiul infinit? De ce arhetipul acesta de spaţiu infinit, gigantic, nemăsurat, şi uneori acel univers cu planete în imensitate, din moment ce ştim foarte bine că nimic asemănător nu poate fi conceput cu adevărat? De ce...

Se uită la Marylin. În ochii fetei luceau lacrimile - Citizen deveni conştient de cele care se rostogoleau pe propriii săi obraji.

— Îmi spun uneori că în altă parte... înainte... nu ştiu unde şi nici când, dar îmi spun că poate au putut să existe cai adevăraţi, că exista... ca şi câinii. În carne şi oase: *animale* nu automate. Cred că elefanţii, de exemplu, pe care îi vedem în filmele din Arhive, erau *reali,* la fel şi girafele, maimuţele, rechinii, insectele-furnici... De ce n-ar putea să fie reale, nu automate?

— În care lume? zise Marylin. În ce lume nebună, gigantică... imposibil de înţeles?

— Dar *adevărată*! Ce am făcut, ce facem noi adevărat? Nimic. Spectacolul din Nucleu. Spectacolul şi legile lui bine definite, strict definite, după modele vechi. De ce să nu schimbăm nimic niciodată? Ce vrea Publicul?

Privirea lui fulgera, aţintită în ochii lui Marylin. Văzu o lacrimă curgând pe obrazul ei, agăţându-se, strălucitoare, de colţul buzelor. Fata o şterse cu limba.

— *Cine e Publicul*? murmură Citizen.

— Nu ştiu...

— Unde e? Cine e? De ce trebuie să ne supunem lui orbeşte? Cred... cred că Publicul nu există, Marylin.

Această frază se rotea în capul lui de mult timp - de câteva zeci de filme. O păstra acolo, o lustruia, o proteja. Uneori, ţâşnea de la sine şi îl pălmuia, îl zgâlţâia când îl lua somnul... Nu o pronunţase niciodată cu glas tare în faţa cuiva. Singur, da. Dar niciodată în faţa unui martor, până în acel moment. Era genul de lucru pentru care riscai să fii trimis la Cuşcă, în ciuda puterii şi a poziţiei sociale pe care le aveai.

Se pomeni culcat pe o parte, între perne, cu Marylin în braţe. Ea se lipise de el, râzând şi plângând.

* * *

Îl sărutase şi o sărutase. Apoi se lipiseră unul de celălalt. Nu se dezbrăcaseră, nu făcuseră dragoste. Marylin adormise cu capul pe pieptul lui Citizen.

El rămăsese treaz. Ca să doarmă, ar fi trebuit să înghită o doză bunicică de somnifer: somnul nu era un lucru uşor, în momentele imediat următoare întoarcerii de la o filmare. Oricum, era prea excitat ca să poată dormi. Nu amintirea filmării îl făcea să vibreze, nici efectele oboselii, ci ceea ce tocmai trăia. Atât de... neaşteptat! Atât de nebunesc...

Rămase conştient: creierul său funcţiona cu repeziciune, funcţiona viguros, fără poticniri - îşi putea permite, putea îndrăzni: ceea ce se petrecea nu era de bun augur, un semn de noroc infailibil?

Când Marylin se trezi, Citizen îi zâmbi. În acelaşi timp, simţi o umbră de teamă: dacă nu mai era aceeaşi? Dacă, într-un fel sau altul, somnul o transformase, alungând aliata ca să facă din ea un inamic sau, şi mai rău, un personaj vulgar de figuraţie?... Îşi luă inima în dinţi.

— Vom pleca să descoperim totul, nu?

— Când doreşti, răspunse ea.

Era Marylin!

Se ridică în genunchi, foarte însufleţit.

— Vom merge să vânăm Publicul! Îl vom hărţui, îl vom înconjura şi îl vom face să-şi dea duhul. Îl vom soma să dea explicaţii! Vom descoperi altceva, dincolo de decoruri.

— Unde?

— În altă parte! exclamă Citizen, transfigurat de râs. Unii spun că Publicul se află în afara Centurii. Nu ştiu exact de ce, dar cred că poate au dreptate. Vom căuta în această direcţie.

— *În afara Centurii?* Dar... nu există *nimic* în afara Centurii.

— Aşa se spune... Vreau să aflu. Vom pleca în altă parte, Marylin, nu-i aşa?

Ea părea puţin năucită, dar deloc potrivnică acestui plan nebunesc. Încuviinţă cu o mişcare a capului. Citizen clipi şi se apropie în genunchi de consola de programare a decorului. Zise:

— Ne vom oferi un frumos apus de soare ca să serbăm asta. Ce zici?

Bătu cu frenezie pe clapele aparatului. Afară ţâşni un fulger, luminând întreaga boltă cerească şi peisajul. Proiecsolul se deplasă pe rampa curbă invizibilă, în spatele bolţii cereşti. Citizen amplificase mişcarea la maximum. Discul de lumină albă alunecă din fundul cupolei, urcă spre zenit în două secunde şi atinse intensitatea maximă înainte de a coborî din nou spre malul mării - urmând mişcarea, luminozitatea începu să scadă. Când globul proiecsolului fu gata să se prăbuşească la capătul cursei, Citizen opri şi îl stabiliză un moment, exact deasupra nivelului apei.

Lumina devenise roşie, iar restul cerului era întunecat. Roşul dansa pe apă într-o succesiune infinită de reflexe tremurătoare. Această lumină pătrundea şi în casă, unde Citizen stinse globurile de iluminat. Lumina se juca, palpita. caldă şi mătăsoasă pe faţa lui Marylin, în părul ei...

Priviră acest spectacol un lung moment, fără să rostească nici un cuvânt. Însufleţirea lui Citizen se „odihnea” puţin.

— O lume reală, Marylin, murmură el, după un lung moment de contemplare, care ar fi servit drept model vechilor noastre filme din Arhive... o lume din spaţii infinite, fără limite, în afara cadrului... în care oceanul se întindea cât vedeai cu ochii, fără graniţe, unde cerul ar fi fost făcut din... din vid (de ce nu?), nu din metaplast translucid. O lume unde soarele ar fi un adevărat rug de foc, rotindu- se în jurul planetei, ca să ofere un spectacol ca acesta... Îţi imaginezi?

— Nu, şopti ea.

— Trebuie. Dacă ar fi aşa? Dacă am găsi curând urma dincolo de Centură, sau nu ştiu unde, în seifurile secrete ale Publicului. Ceva real, nu *asta?*

Aproape că strigase ultima parte a frazei. Simultan, făcea să culiseze cursoarele programatorului, iar soarele, gata să apună pe mare, făcu un salt înapoi, urcând până la zenit, apuse, apoi se întoarse, ca un film care s-ar fi derulat rapid înainte şi înapoi. Lumina scădea, exploda la maximum puterii, ca apoi să se stingă, aproape ca un suspin, înainte de a se aprinde din nou. Lumina dansa sub soarele cuprins de nebunie, biciuind marea şi peisajul.

— Trebuie să sărbătorim asta! strigă Citizen. Elementele să se dezlănţuie ca să-i salute pe nebuni!

Avea gesturile sacadate, dar precise. Un zâmbet feroce îi întindea buzele, ochii îi scăpărau, în variaţiile dezlănţuite ale acelei lumini galopante. Formă o furtună, care se stârni imediat la marginea mării, iar valurile sfâşiate loviră cu o forţă nemaivăzută plaja. Spori puterea vântului la maximum şi urletul lui se amesteca cu cel al apei. Creasta valurilor se destrăma, se rupea. Citizen făcu să apară nori, care se strecurau prin fantele de proiectare răspândite sub cupolă. Norii urcară, urcară, acoperind curând „orizontul” şi

o bună parte a mării, ascunzând întreaga întindere a cerului. În spatele acelui strat vaporos şi clocotitor, soarele continua să coboare şi să urce, ca o minge legată de un elastic.

Marylin privea, cu buzele întredeschise, uluită, impresionată de demenţa grandioasă a spectacolului.

— Şi furtuna! exclamă în cele din urmă Citizen.

Imediat, după ce apăsă pe o altă serie de taste, bubui tunetul, prelung şi vibrant, făcând să se cutremure pereţii de sticlă ai casei. Tunetul şi o serie de fulgere spasmodice crăpară îngrămădirea de nori.

— Ia uite, zise Citizen, după ce contemplase şi el nebunia dezlănţuită.

Se ridică, părăsi groapa şi se duse în centrul încăperii. Mai aşteptă un moment, în acest fel, în timp ce tunetul bubuia, fulgerelor li se adăugau flash-urile deplasării înainte şi înapoi a soarelui, ploaia cădea şi vântul agita valurile. Îşi dădu seama că, de mult timp, de foarte mult timp, voia să se joace astfel cu programarea, în pofida bunului simţ - aşa cum un copil vizează să strice prea inimoasa şi prea lucitoarea jucărie care i-a fost oferită în dar.

Şi mai voia ceva. Se înfioră. Se apropie cu paşi mari de Gloria, care stătea tot în fotoliu. Din mers, Citizen luă de pe o masă joasă un obiect de lemn tare, un fel de motiv abstract, semănând vag cu un lanţ căruia i s-ar fi înnodat de patru-cinci ori ochiurile.

Citizen se opri la doi paşi de fotoliu. Gloria se ridică zâmbitoare. Timp de trei secunde, atitudinea ei fu dintre cele mai sugestive. Mâinile îi alunecară pe şolduri, pe abdomen, până la sâni. În acea lumină care cădea parcă în jeturi, pielea ei era când albicioasă, lăptoasă sau mângâiată de dâre rozalii. Părul albastru şi perişorul sexului păreau metalice, din fir de argint sau de cupru.

Ea făcu un pas-doi spre Citizen. El lovi o singură dată, dar cu o forţă înspăimântătoare, ca şi cum s-ar fi descărcat dintr-o dată de o întreagă viaţă de agresivitate reţinută, ascunsă, refulată cu prudenţă. Lovi. Sexul i se întărise. Măciuca improvizată o atinse pe clit-girl în faţă şi îi dezlipi capul, care se rostogoli, într-o jerbă de păr, până în mijlocul încăperii, unde se opri lângă piciorul unui fotoliu. Corpul, în faţa lui Citizen, rămase pe picioare câteva clipe, cu gâtul ridicat pe un sul de plastocarne lung şi subţire, având deasupra un fragment albicios de coloană vertebrală metalică şi o mână de fire multicolore. Apoi braţele îi căzură. Corpul se prăbuşi la podea, pe spate, cu picioarele depărtate. Căderea se produse cu un zgomot înăbuşit. Lângă fotoliu, la câţiva metri de acolo, capul privea zâmbind tavanul şi zigzagurile luminoase care se deplasau de la un capăt la celălalt. Citizen dădu drumul măciucii.

Se întoarse în fugă la Marylin. Ea se aruncă în braţele lui.

— Acum, opreşte, murmură ea. Te rog să opreşti acest cataclism.

Era prea târziu. Sub bolta cerească se vedea o serie de deflagraţii luminoase foarte violente, care nu aveau nici o legătură cu ceea ce putea să ofere gama de programări, sectorul „Furtună”, ci semăna mai mult cu nişte „vulgare” scurtcircuite.

— Haide, zise Citizen, s-a terminat. E sfârşitul şi începutul. Vino!

O prinse de mână pe Marylin şi o trase afară din casă.

9

Formalităţile de angajare fură reduse la minimum imediat ce Antrenorul Cascadorilor, Lee Connors, luă cunoştinţă, în persoană, de recomandarea semnată Bross Chaplin. Norocul îl însoţea în continuare pe Spartacus.

Flicopul care luase iniţiativa să-l escorteze era un om amabil, în ciuda ochilor săi gălbui, cât se poate de ciudaţi... Spartacus nu şi-ar fi putut niciodată imagina, cu câtva timp în urmă, un flicop amabil... în Centură, flicopul era inamicul sistematic - era adevăratul inamic.

Traseul până la Interplatou luă în jur de o jumătate de oră. Străbătură o mică parte din acest traseu pe jos, cealaltă parte - de la sasul intrării la nivelul propriu-zis -, într-o maşină individuală de două locuri. Vorbiră despre tot felul de lucruri. Flicopul se distra mult de uimirea şi de ochii mari cu care Spartacus se uita în toate direcţiile. La un moment dat, Spartacus îşi aminti că se afla în compania unui Supraveghetor când acesta îl întrebă, pe un ton detaşat, ce facea în Centură şi cum îşi petrecea timpul acolo. Îi răspunse că era un Nimican şi, ca atare, îşi petrecea viaţa consumând filme video. Celălalt dădu din cap distrat, fără să insiste.

Vrând să se protejeze sau ca să evite ca flicopul să-i mai pună şi alte întrebări, îşi zise că avea tot interesul să alimenteze şi să provoace el însuşi conversaţia. Vorbi despre câinii care îi însoţeau pe flicopi - fusese impresionat de acele animale monumentale. Află că animalele erau dresate special pentru vânarea FL-iştilor. Aceştia trăiau tot timpul într-o stare de surescitare deosebită, pe bază de angoasă - angoasa că nu vor găsi de lucru, angoasa că vor Fi descoperiţi, arestaţi şi trimişi la Coş... Această stare

psihologică avea în mod natural repercusiuni fizice, precum un anumit grad de transpiraţie - fără a mai vorbi de ceea ce putea să dea alimentaţia formată exclusiv din capsule pentru înşelarea foamei. Degajau un miros deosebit, specific, pe care câinele dresat îl repera fără greş. De aceea grupul de Supraveghere dăduse atât de repede peste Spartacus şi peste fată, în mulţimea atât de numeroasă de pe esplanadă.

— Prin urmare, nu ştia ce riscă? întrebă Spartacus.

Flicopul dădu din umeri cu nepăsare.

— Poate că da sau poate că nu. Sunt unii care ştiu de ce sunt în stare câinii, alţii n-au habar - ca tine. Dacă era informată - admiţând că ceea ce ţi-a spus e adevărat, adică că ar fi lucrat deja în Nucleu etc. -, îmi închipui că a încercat să se adăpostească în spatele ecranului tău, sperând că aura ei de teamă va fi ştearsă de sentimentul tău de securitate faţă de slujbă.

— Şi dacă aş fi fost prins, înainte de a obţine această recomandare?

Flicopul îi aruncă o privire adormită.

— Ai fi fost trimis la Coş.

„Şi aş fi fost cu conştiinciozitate violat, continuă în mintea lui Spartacus, ca să se afle ce am în cap. Până la urmă, m-aş fi pomenit într-un post unic de dublură sacrificată sau reparator de decoruri, sau orice altceva.”

Puse o întrebare despre câinii dresaţi:

— De ce folosiţi animale reale? Nu ar fi posibil să folosiţi unele artificiale, programate electronic?

Răspunsul flicopului veni imediat, tot pe un ton leneş, cu accente tărăgănate:

— De ce? Nu ar fi deloc simplu să găseşti un simulacru de programare bazat pe miros. N-ai idee cât costă realizarea unui simulacru. Creditele merg cu prioritate spre Spectacol - atelierele de creaţie de electromanipulatoare de automate

au destul de mult de lucru. Şi, apoi, prefer câinii adevăraţi, adăugă el, făcând cu ochiul. Dau rezultate mai bune.

— Înţeleg, zise Spartacus.

Peste câteva minute, ajunseră la nivelul Interplatoului.

Pentru prima dată în viaţa sa, Spartacus punea piciorul într-un spaginat şi se afla cu adevărat în interiorul unei Bule. Prima dată! Până atunci, trăise în canalul imens cu secţiune dreptunghiulară al Centurii, prin labirintul de blocmaşini ermetice, care împânzeau acel spaţiu închis. De când părăsise Centura, rătăcea prin tuburile de comunicare: cele care legau aureola Centurii de sfera Nucleului şi cele din interiorul Nucleului, care se întindeau de la o Bulă la alta.

Acum se afla în una dintre aceste bule, într-un spaginat adevărat.

Niciodată nu mai avusese un astfel de sentiment - niciodată, nici atunci când consuma un film deosebit de vibrant. Avea lacrimi în ochi.

Se simţea parcă strivit şi totodată pe punctul de a se împrăştia în miliarde de confeti. Spaţiul era atât de mare! Volumul locului - atât de nemăsurat! Interplatoul nu era totuşi deloc gigantic: un pătrat lat de aproximativ trei kilometri, lung de cinci kilometri şi înalt de o sută cincizeci de metri, cu aproximaţie. Acest spaţiu era prevăzut pentru antrenament şi făcea, deci, parte din Culise, ca şi fabricile de costume sau de decoruri, de exemplu. Aici, nu exista dom concav. Cerul plat al Interplatoului era şi dedesubtul solului spaginatului superior. Solul era acoperit de un nisip alb, care reflecta cu duritate lumina puternică ce se revărsa de la minibruţii în serie, agăţaţi de la un capăt la celălalt al cerului plat. Era acolo un număr incalculabil de case, grupate câte zece sau douăsprezece. Loturi de case, aliniate unele în spatele celorlalte, separate de travee late.

Toate aceste case aveau aceeaşi formă cubică. Aveau două ferestre şi o uşă pe o faţadă. Unele loturi erau pătrate,

altele, rotunde. Erau şi case-cuburi de mărimi diferite; în general, una sau două mari în fiecare lot, şi altele zece mai mici.

Oamenii se agitau pe „alei”. Bărbaţi şi femei - şi câţiva copii, dar numărul lor era foarte mic. Cei mai mulţi aveau torsul gol, purtând doar nişte pantaloni scurţi largi şi bufanţi din pânză subţire. Unii purtau combinezoane dintr- o singură bucată - dar Spartacus nu văzu decât bărbaţi în acest gen de haine. Bărbaţii sau femeile aveau capul ras.

— Ai ajuns, zise flicopul. Prezintă-te la casa aceea - îi indică unul dintre adăposturi, cel mai apropiat de la capătul aleii- şi arată recomandarea. La revedere.

— La revedere, şopti Spartacus.

Cobori din maşină, urmărit de ochii însoţitorului său care se depărta. Abia atunci băgă de seamă că accesul la Interplatou avea aparenţa unei guri mari deschise în reţeaua de schele şi de tubulaturi incredibil de încâlcite care acoperea peretele drept.

Spartacus se apropie de casa arătată de flicop. Călca cu precauţie pe nisip. Era descumpănitor, plăcut... era ciudat: avea impresia că solul se va prăbuşi sub greutatea lui la fiecare pas.

În casa de primire - astfel era numită îşi prezentă placa înregistrată unui facţionar burtos, cu faţa plină de o mulţime de cicatrice, care o puse într-un întercom, fără să scoată o vorbă. După trei secunde, faţa lui Lee Connors apăru pe ecran.

— Spartacus? zise el. Chiar aşa?

Tonul era uşor ironic, evident, dar nu răutăcios. Connors avea un cap pătrat şi un păr foarte scurt. O cicatrice violacee pornea de deasupra arcadei drepte şi se întindea până în mijlocul obrazului, via globul ocular acoperit de o bandă neagră. Avea un aer amabil, în ciuda feţei torturate.

— Sunt Lee Connors, Antrenorul echipei Watkins. Propunerea ta a fost primită favorabil, amice. Bun venit la

Morituri. O să-ţi spunem ce ai de făcut, să-ţi regularizezi situaţia. Nu va dura mult.

— Mulţ... mulţumesc, zise Spartacus.

După cum spusese Antrenorul, nu dură deloc mult. În total cinci minute, după care se pomeni cu un ecuson de lucru reglementar. Alte cinci minute ca să citească formularul de jurământ, prin care se angaja să-şi dea, dacă era nevoie, viaţa pentru Spectacol, să apere, în toate cazurile, cât putea de bine onoarea Cascadoriei, totdeauna pregătit, totdeauna apt, în stare de orice. Ridică tonul fără să vrea, ca să citească fraza finală: *Cereţi-mi Moartea, voi răspunde prezent ca să o servesc şi ca să o înving!*

După care, fu îndrumat spre o altă clădire, însoţit de un facţionar. Fu examinat de un medic-, descoperi că avea dinţii stricaţi şi că trebuia să-i îngrijească, apoi hotărî să se aranjeze puţin, înainte de a începe antrenamentul propriu-zis.

— În starea ta, la prima cădere de pe un cal-automat o să ţi se împrăştie oasele, amice.

Apoi îi tunseră părul, după ce îşi dădură osteneala să-i explice că aşa era mai practic pentru purtatul diferitelor peruci, la cererea Scenariştilor, şi mai practic pentru antrenament.

Urcă din nou în mica maşină, dar în compania altui individ, cu mult mai vorbăreţ şi mai vesel decât primul. Pe om îl chema Andy. Acesta îl duse într-un mic tur de explorare printre case şi trecu pe lângă câteva terenuri unde Morituri, bărbaţi şi femei, se antrenau pentru luptele de grup cu arma albă. Apoi îl lăsă în faţa unui lot de case.

— O să stai aici. Acolo, la nr. 12. Ţi se va da un echipament.

— Mulţumesc.

— Aici nu se mulţumeşte, zise Andy. Dai şi primeşti, încercând să dăm mai mult decât primim, dar ştiind totuşi să primim... mă refer la lovituri, evident.

— Evident, zise Spartacus.

Intră în baraca 12. Holul de la intrare era ocupat de un grup de trei persoane, care urmăreau la video derularea cu încetinitorul a unei lupte. Erau în întregime goi, doi bărbaţi şi o femeie, cu capul ras şi lucitor. Femeia era foarte grasă, fără vârstă, cu sânii lăsaţi peste stratul de grăsime al abdomenului; cutele pântecelui îi înghiţeau sexul. Cei doi bărbaţi semănau în mod ciudat, amândoi masivi, cu umerii laţi. Spatele unuia dintre ei era o reţea de cicatrice roz, ca nişte plăci - cu siguranţă, arsuri.

Îl primiră pe Spartacus şi îi furnizară echipamentul ritual al Cascadorului: slip şi pantaloni largi, bufanţi. Îşi puse rapid aceste haine, apoi, în compania celor trei, urmări programul video.

Mai târziu, se plimbă prin lot, îi întâlni pe unii dintre ocupanţii săi - cei care se odihneau -, printre care unul pe nume Pacino, care se lipi de el, oferindu-se să-i fie ghid. Înalt şi suplu, Pacino era o fire veselă. Ca cei mai mulţi, se plimba aproape gol, purtând doar slipul. Spartacus remarcă mai multe femei tinere, care se debarasaseră chiar şi de acel triunghi de pânză, şi se simţi foarte în formă. Ca majoritatea, inclusiv tinerele femei goale, Pacino avea pielea marcată de cicatrice. Spartacus se surprinse sperând prima încăierare, care avea să-i găurească pielea şi să facă din el un Moritur adevărat....

Mâncă cu toţi ceilalţi, în sala de mese comună. Serviciul era asigurat de foşti Cascadori, care avuseseră şansa să reziste până atunci, în ciuda accidentelor... Nu avea importanţă că uneori fuseseră într-o stare lamentabilă, fuseseră cusuţi peste tot, deformaţi, amputaţi... avuseseră marele noroc să mai fie în viaţă.

Norocul.

Toţi vorbeau numai despre Noroc şi despre Meserie. Aceste două noţiuni defineau serviciul lor pe termen lung. Spartacus avea Noroc. Meseria.... urma să o înveţe.

După masă, se întoarse în baraca 12, împreună cu Pacino, care dormea chiar în acea casă şi se oferi să ocupe patul gol de lângă patul lui. Spartacus acceptă.

Mai târziu, se întoarseră cei care fuseseră la lucru. Erau opt în baraca 12. Unul dintre ei purta un pansament impresionant în creştetul capului: primise o lovitură de laser, în cursul unui antrenament de tir real. Jetul de căldură îi despicase pielea capului şi afectase uşor osul. Avusese Noroc.

* * *

Spartacus dormea puţin şi prost. Era prea entuziasmat, nu se putea împiedica să retrăiască drumul uluitor parcurs de la ieşirea din Centură. Îşi imagina viitorul...

Norocul fiind cu el, va şti rapid să devină un Cascador fără pereche, de o eficacitate şi o abilitate remarcabile. Va lua doar vârsta care trebuia: cinci sau şase filme. Dar filme bune, în care va şti să-şi etaleze capacităţile. Toţi cei care dormeau acolo, în acea baracă, şi ceilalţi, din întreaga tabără, în sutele de barăci din Inter-Nivel, toţi... nu ştiau că unul dintre ei avea să urce treptele cu o rapiditate stupefiantă!

Vor vedea. Toţi. Primul, Pacino vorbăreţul, care nu lăsase să treacă mai mult de zece minute de la întâlnirea lor ca să-i relateze istoria glorioasă a fiecăreia dintre cicatrice...

Spartacus! Nu uitaţi numele ăsta, prieteni!

Moriturul Spartacus, care va avea destul talent şi pornire ca să depăşească, cu prima ocazie, Casta luptătorilor. Cu siguranţă că va fi remarcat şi i se y a propune un rol. Un rol. Un fleac, da, dar foarte repede o Figuraţie inteligentă, apoi un Rol Secund.

Un personaj.

Prin intermediul Cascadoriei, avea să ajungă la nivelul Actoriei. După care, va avea un succes exploziv. Acesta era

drumul, singurul şi unicul drum care i se oferea ca să ajungă la ţinta definitivă a Actorului. Ca să devină un al doilea, un alt Zorro Nap, sau Hercule Kid, sau Maig Powder.

Stătea cu ochii deschişi şi privea tavanul neted. Afară, proiectoarele suspendate de cerul plat erau stinse - nu rămâneau aprinse decât globurile albastre ale lămpilor de veghe.

Uneori răsunau strigăte, departe, multiplicate de ecou. Dar şi râsete. Departe, departe...

La capătul sălii, în fundul barăcii 12, un cuplu facea dragoste cu gâfaieli răguşite. Totul dură cam un sfert de oră.

Pacino sforăia.

Spartacus se gândea la fetele sălbatice din Centură, îndopate de droguri, arţăgoase şi slabe, cu care avusese ocazia să se culce în viteză, şi la cele care îl călăriseră. Se gândi la femelele splendide, musculoase, care îşi expuneau cu mândrie nuditatea, văzute de el în lot. Se mai gândi şi la luptătoarea enormă şi îşi reţinu o chicoteală.

Curând va avea toate fetele pe care le va dori. Nu luptătoare, nu Morriture pline de muşchi, nu clit-girls. Fete dulci, tandre şi putorişti - femele spectaculoase.

10

Secvenţa 236. Interior.

Camera 04, Planul 01.

Plan general al sălii. Zoom înainte pe Zorro Nap, care stă la birou, îşi lasă picioarele jos şi le aşează pe podea. Se ridică, aruncă o privire spre fereastră.

Camera 05. Planul 01.

Zoom pe fereastră, traversând ochiul de geam. Vedere vagă a exteriorului liniştit. Sunete: ambianţă molcomă.

Camera 04. Planul 02.

Plan de ansamblu al sălii, cu Zorro Nap în picioare şi cei doi ofiţeri culcaţi pe un pat rabatabil.

Camera 07. Planul 01.

Prim-plan pe Zorro Nap. Obosit. Preocupat.

Camera 04. Planul 03.

Zorro Nap plan american. Mişcă.

Camera 09. Planul 01.

Prim-plan picioarele lui Zorro Nap. Cizme pline de praf. Scândurică de parchet care se îndoaie. Sunet: scârţâit.

Camera 04. Planul 04.

Ofiţerii Calacan şi Jossip trezindu-se. Plan american.

* * *

Kate More oftă. Apăsă cu degetul clapa de comandă a mesei de montaj şi întrerupse defilarea buclelor. Pe ecranul de control vizual, imaginea încremeni, după un rapid-zoom înainte, în prim-plan pe faţa lui Calacan.

Sala de montaj era învăluită în tăcere. Nu se auzea decât zbârnâitul slab care venea dinspre consola mesei. Kate aruncă o privire spre balanţă: după grafic, acţiunea era la un nivel staţionar. Această platitudine a curbei trebuia

reparată cu un suspans rapid, o anumită tensiune emoţională. Kate aprinse o ţigară. Păstră în continuare planurile 01-Camera 04, 01-Camera 05, 02-Camera 04, 01-Camera 07. Suprimă planul 03-Camera 04, continuă cu planul 01-Camera 09, 04-Camera 04.

Treizeci de secunde. Perfect.

Oftă din nou, rămase un lung moment nemişcată, cu privirea pierdută în fumul ţigării şi fixând, fără să vadă, faţa în plin cadru a lui Calacan. Apoi oftă a treia oară Scrumul ţigării îi căzu pe bluză. Înjură printre dinţi.

Era clar că filmul nu o inspira deloc. Fuseseră altele mai bune în acest serial cu Zorro Nap. Kate asigurase montajele şi ştia foarte bine asta. Bune erau mai ales primele. Atunci avusese la dispoziţie un material grozav, bogat, variat.

Zorro Nap contra austricanilor.

La naiba! Reacţia sa plictisită se datora în parte preocupărilor personale? Sau, într-adevăr, Bross Chaplin era în scădere?

Un lucru era sigur: Kate More era sătulă de Zorro Nap. Ar fi preferat un film bun de sex, ca să-şi mai schimbe gândurile - într-un fel...

Porni din nou defilarea cadrelor.

* * *

Camera 04. Planul 05.

Planul de ansamblu, Zorro Nap, Calacan, Jossip. Dialog.

Calacan: Am impresia că am dormit secole la rând.

Zorro Nap: Toate trezirile noastre sunt identice. Din cauza oboselii. Oboseala...

În timp ce vorbeşte, a desfăcut sticla de alcool aşezată pe marginea căminului şi a turnat în pahare, după ce a suflat praful.

(Kate îşi zise că trebuia probabil să aibă un prim-plan asupra alcoolului care curgea în pahare.)

Camera 06. Planul 01.

Prim-plan sticla şi alcoolul care curge în pahare. („Asta e”, îşi zise Kate.)

Camera 04. Planul 05 a-b.

Plan de ansamblu Zorro Nap, Calacan, Jossip. Zoom pe Zorro Nap, apoi lărgirea cadrului şi travelling rapid pe Jossip, zoom pe Jossip. Dialog:

ZN: Totul pare calm...

C: Probabil că vor încerca o lovitură perfidă în cursul nopţii. Ne-au lăsat prea mult timp în pace.

ZN: Asta e şi părerea mea. (Zoom: goleşte paharul.) Şi nu m-aş mira dacă ar repeta figura în sectorul depozitului de muniţii. Nu sunt proşti şi ştiu foarte bine că o lovitură dată acolo le-ar aduce victoria.

J: (Zoom asupra lui, după trav. rapid). Dar ei ştiu că ştim asta.

Camera 05. Planul 02.

Plan american de ansamblu cu Jossip şi Zorro Nap.

Camera 05. Planul 03.

Prim-plan privire Jossip. Dură.

Camera 07. Planul 03 bis.

Prim-plan privirea lui Zorro Nap. Dură.

* * *

Kate opri. Era imposibil să taie în afurisitul ăla de dialog, de o banalitate constemantă. Dar esenţial. Era lung şi trena. Nu se putea construi cu asta un suspans acceptabil.

Suprimă totuşi planul 01-Camera 06.

Totdeauna venea un moment când Scenariştii erau incapabili să mai persevereze în originalitate, în ciuda oricărui ajutor precis pe care li-l puteau aduce Operatorii de sondaje, Criticii etc. Ajungeau al capăt.

Kate înjură printre dinţi şi aprinse altă ţigară.

Zorro Nap contra Austricanilor. Aiurea! Bross Chaplin nici măcar nu considerase prudent să ascundă originea „inspiraţiei” sale. Făcuse un amalgam din câteva filme din Arhive: unul pe tema Alamo şi cel puţin unul pe tema campaniilor lui Napoleon. Austerlitz sau ceva în genul ăsta. Planuri întregi fuseseră iurate de la aceşti strămoşi glorioşi. Napoleon... da, el era un personaj faimos de serial! Precursorii inventaseră totul...

Kate pomi iar derularea bobinei.

Urmări încruntată întreaga secvenţă 236, făcu tăieturile necesare, după o alegre strictă, şi ajunse la timpul final de proiecţie de două minute şi cincisprezece secunde. Consideră că nu era rău. Ca să ajungă acolo, fumase vreo treizeci de ţigări. Era enorm. Sala era plină de fum. Kate puse în funcţiune aerisirea.

Se duse la distribuitor şi se servi cu cafea. În timp ce aştepta să se răcească puţin cafeaua, se gândea la Bruce.

Era Asistent la Realizare, într-o echipă a Producţiilor Glodman. Îl întâlnise prima dată cu două filme în urmă, la o recepţie dată de Producţie cu ocazia punerii în circuit a unui serial intitulat „Elysée Saga”. Acest serial avea să ajungă foarte repede la cota de sus a Box-Office-ului, mai ales din cauza caracterului său pornografic, de o îndrăzneală rar egalată: pornografia era apreciată de Operatorii de sondaje şi Publicul părea deosebit de înfometat în acest domeniu. Interesul pentru violenţa şi intrigile eroice era în scădere. Încă un motiv suplimentar pentru ca aventurile lui Zorro Nap să-şi rupă gâtul!

Bruce Manson era înalt şi zvelt. Avea pielea brună, fără să facă parte, totuşi, dintr-o anumită rasă de culoare - cel puţin, aşa credea. Un ten ca cel al lui Bruce, care nu datora nimic machiajului, era o raritate în acea lume de indivizi palizi cu ochii înroşiţi de strălucirea permanentă a proiectoarelor. În plus, Bruce avea părul foarte negru şi ochi

„asortaţi”. Doamne, ce frumos era! Şi relaxat, foarte în largul lui, se plimba de la unul la altul, cu un pahar în mână, adresa o vorbă ici, stârnea râsul colo... Dinţii lui erau de un alb strălucitor.

Kate fusese imediat cuprinsă de dorinţă. Luase hotărârea ca Bmce să cadă fatalmente într-o zi în braţele ei.

Trecuseră două filme şi nu se întâmplase nimic. Iar Kate începea să se simtă foarte nervoasă. Ca să-şi înşele „foamea”, „înfulecase” câţiva Figuranţi şi chiar două sau trei Roluri secundare, care aveau tot interesul să obţină favoarea uneia dintre cele mai bune operatoare de montaj de la Producţiile WBP, dar asta îi sporise şi mai mult dorinţa. Bruce părea inabordabil.

În cursul acelei recepţii, intrase în vorbă cu Bruce, facându-l clar să înţeleagă ce simţea pentru el. Dar el îi întorsese spatele, zâmbind. Relaxarea lui afurisită! Se temuse o clipă să nu fie un homosexual incoruptibil, dar nu era cazul. După aceea făcuse în aşa fel încât să-l întâlnească din nou, şi el era în compania unor fete tinere şi drăguţe. Actriţe din filmele porno pe care le turna. Atitudinea lor nu lăsa nici o îndoială asupra relaţiilor pe care le aveau cu frumosul Bruce, în afara Platoului: putorile se antrenau regeşte cu el, făcând repetiţii gratuite pentru rolurile lor. Kate fusese foarte nefericită şi - ca totdeauna când suferea de ceva - imposibilă cu anturajul ei.

Oare plătea, cu Bruce, preţul pentru reputaţia ei dezastruoasă? Sau era prea bătrână pentru el?

Prea bătrână? Nici vorbă: vreo treizeci de ani BT era mai puţin decât afişau unele dintre Actriţele sale, al căror singur talent se situa în zona vaginală. Dar reputaţia ei, poate....

O devoratoare de masculi, aceasta era eticheta pe care o purta Kate. Una dintre ele. A doua era aceea de Monteuză excepţională.

Kate băgă de seamă că se răcise cafeaua. În gură simţea un gust de metal. Luă o înghiţitură din lichidul negru, fără

zahăr. Aruncă paharul plin pe trei sferturi la gura de gunoi de sub distribuitor. Se întoarse la masa de montaj, după ce aprinse altă ţigară, zicându-şi că trebuia să se mai abţină de la tutun, dacă voia să reziste până la sfârşitul secvenţelor pe care trebuia să le mai vizioneze.

„Cu prima ocazie, îşi zise ea, voi comanda un pen-boy după înfăţişarea acestui ticălos de Bruce! Dumnezeule, unde am ajuns! izbucni era furioasă."

În plus, un pen-boy costa cât ochii din cap. Trebuia să câştigi cât Vedetele ca să-ţi oferi acest gen de distracţie...

Pomi secvenţa 237.

Exterior. Nocturn.

Camera 001. Planul 001.

Şeful grupului de comando austrican era culcat în tranşee împreună cu oamenii lui. Primul plan. În fundal...

Degetul tremurător al lui Kate apăsă pe clapa care comanda oprirea imaginii.

Înjură cu glas tare.

Nimicanul care juca acest rol semăna în mod stupefiant cu Bruce. În pofida capului pe jumătate ras şi a machiajului; în pofida iluminatului difuz. Sau poate din cauza acestei lumini. Aceleaşi trăsături ale feţei, aceiaşi ochi.

Pomi din nou imaginile, făcând numeroase stopuri pe imagine, când considera că unghiul de filmare, în anumite planuri, accentua asemănarea între Nimican şi Bruce.

Vizionă astfel întreaga secvenţă şi o montă cu frenezie. Apoi îl regăsi pe inefabilul Zorro Nap în secvenţa următoare, 238, exterior nocturn. Era de o platitudine ieşită din comun. Mobilizaseră opt camere de luat vederi ca să filmeze această secvenţă, în vreo cincizeci de planuri (perfect din punct de vedere tehnic, între paranteze fie spus), care durau în total cincizeci şi şapte de minute. Reduse cifra la patru minute pentru proiecţie.

Reveni la secvenţa 239. Îl regăsi pe Nimican. Consultase proiectul de generic al distribuţiei. Tipul se afla acolo Numele lui era Brian Wilkes.

Era prima dată când citea acest nume. Normal. Un Nimican ridicat la gradul de Rol Secund timp de două secvenţe, datorită comportării sale neaşteptate în cursul filmărilor. Dar asta nu-i purtase noroc: Kate cunoştea scenariul. Nimicanul, în cursul turnării, nu citise nimic. Avea încredere în Suprapsiho, în speranţa că se va descurca şi va obţine un rol.

Secvenţa 239 defilă în întregime. Era ceva enorm. Două ore de proiecţie neîntreruptă, vreo douăsprezece camere de luat vederi răspândite în unghiurile strategice, plus optzeci de planuri.

Banda finală a secvenţei îşi înscrise numărul de clachetă finală pe ecran. Kate stabiliză imaginea.

Era încordată.

Oboseala îi copleşea întregul corp, braţele, gâtul. Avea pleoapele iritate.

Se ridică strâmbându-se, părăsi scaunul şi merse prin sală, ca să-şi dezmorţească picioarele. Ajunse iar în faţa distribuitorului, se servi din nou cu cafea, pe care o bău imediat, foarte caldă.

În cele din urmă se înşelase. Wilkes nu semăna deloc cu Bruce. Era doar un Nimican grosolan, îngrăşat, cu muşchii grei. Nu avea cum să aibă distincţia naturală a lui Bruce.

„M-am smintit, îşi zise Kate, zâmbind cu tristeţe. Îl văd peste tot. În cel mai neînsemnat. Nimican, încerc să descopăr ceva care... Dumnezeule, ce idioată sunt!”

Goli paharul de carton şi îşi arse cerul gurii. Mototoli paharul şi îl trimise la gunoi.

Se simţea furioasă, înciudată, ridicolă. Se aşeză iar, înjurând, la masa de montaj. Se hotărî să se răzbune pe acest afurisit de Wilkes care, prin existenţa lui, la un moment dat, declanşase procesul de ranchiună şi de

amărăciune. Şi apoi, oricum, exagera. Nu-i ceruse nimeni să facă pe martirul!

Să moară în felul ăsta! Deşi avea posibilitatea să păcălească scoaterea din joc şi să-şi salveze viaţa.

Tăie cât putu de mult. Reduse secvenţa la trei minute, reuşind chiar să înlăture moartea spectaculoasă a şefului acelui grup de comando austrican. Logic. Nu era obligată să dea prea mare amploare unui Figurant, sub pretextul că moartea lui era o imagine frumoasă.

Îi şterse şi numele de pe genericul filmului.

Înainte de a trece la secvenţa 240 - ultima din acel film idiot îşi zise că dragul de Wilkes nu-şi imaginase că îşi va da atâta osteneală pentru nimic... doar pentru că o Monteuză dereglată sexual dorea cu tot dinadinsul să se culce cu un Asistent de Producţie.

Şi, la urma urmelor, îi păsa cuiva de strădaniile ei?

Cui?

11

Centrul de Securitate era situat în localul enorm al unui building, el însuşi aflat în mijlocul unui spaginat în formă de oraş, într-o Bulă, undeva în interiorul Nucleului. Acest building al Centrului cuprindea cel puţin cinci sute de localuri şi personalul mişuna acolo în permanenţă - numărul lui fiind probabil de patru sau cinci mii.

Securitatea avea sectoare bine definite şi specializate, printre care secţia de Supraveghere a flicopilor era una dintre cele mai importante. Bărbaţii şi femeile de la Securitate trebuia să fie în stare să intervină rapid în toate punctele Nucleului şi ale Centurii. Trebuia să repereze cu celeritate tot felul de pene şi de disfuncţiuni la maşinăriile din diferitele sectoare tehnice, care asigurau menţinerea vieţii în lume. Erau înainte de orice electronişti, mai mult sau mai puţin specializaţi. Personalul medical, care funcţiona în spaginatele sociale sau pe Platouri, făcea şi el parte tot din Securitate.

Printre diferitele forme de accidente cărora trebuia să le facă faţă Securitatea, în fruntea listei se aflau deteriorările de bolţi cereşti ale Bulelor, apoi multiplele pane ale computerelor de control ale maşinăriilor energetice, aflate în subsolurile Bulelor. Pe locul trei se aflau accidentele şi spărturile în structura exterioară a sferelor, pana proiectoarelor. Apoi catastrofele din tuburile de comunicaţie. Incendiile datorate scurt-circuitelor implicau toate tablourile, toate nivelurile, toate sectoarele. Exista, totuşi, o zonă din Nucleu unde incendiile erau deosebit de frecvente şi de temut: Bul Hills, cu spaginatele lui personale, ale căror mecanisme de reglare a decorurilor

interioare erau cu atât mai vulnerabile cu cât erau mai sofisticate.

Welles stătea în unul dintre aceste posturi de control care răspundea de acest sector vulnerabil.

Welles era un paznic, aşa cum existau mii ca el, aşezat asemenea lui în faţa monitoarelor computerelor de supraveghere. Nu avea nimic deosebit, poate doar o uşoară tendinţă de îngrăşare şi o aluniţă drept în frunte - dar asta, la drept vorbind, nu era destul ca să-l deosebească, la prima privire, de miile de paznici.

Pe tabloul de supraveghere al lui Welles se aprinse un beculeţ roşu, semnalând un început de incendiu în structurile externe, nivel proiecsol, din Bula personală aparţinând Actorului bine cunoscut - atât de cunoscut! - Citizen. Bula se numea Paradis.

Welles sări de pe scaun. Trecuseră secole de când nu mai fusese semnalat un incendiu.

Făcu tot ce trebuia să facă. Cu eficacitate.

Tot ce trebuia să facă, era să semnaleze locul sinistrului echipelor de ajutor, după care Centrul se ocupa de această problemă.

Într-un alt local al building-ului Securităţii, când ajunse informaţia - şi după ce fii confirmată -, se stârni interesul faţă de cei care ocupau Bula Paradis. Fură sunaţi flicopii de la postul din faţa sasului şi aceştia oferiră informaţiile cerute: Citizen, însoţit de Bross Chaplin şi de o secretară de platou pe nume Marylin Gold, intrase într-adevăr în Bulă. Puţin mai târziu, Bross Chaplin ieşise, foarte tulburat, cuprins parcă de nebunie. Trecuseră multe ore. Opt sau nouă. Citizen şi fata părăsiseră şi ei Bula, într-o mică maşină personală. Nu, nu spuseseră nimic. Nu, nu pomeniseră de nici un incendiu. Dar în interiorul Bulei, după zgomote, era un haos de nedescris...

Echipele de Securitate săriră în maşinile lor şi goniră prin circuitele de prioritate în direcţia zonei sinistrate. După

câteva minute, deschideau trapele de acces din tuburile de comunicare şi se năpusteau în încâlceala de pasarele metalice care împânzeau suprastructura, fantome palide în lumina albicioasă a globurilor de veghe, care conturau peisajul de pânză de păianjen al decorului din afara Bulei, sub îndepărtata şi inaccesibila boltă a imensului Nucleu; alergau spre flash-urile şi jerbele de scântei care urmau, ca o cometă dintr-un film interplanetar, cursa accelerată a proiecsolului pe rampa în semicerc.

12

Puţin câte puţin, Bross Chaplin revenea la realitate. Era plăcut şi înspăimântător totodată, ca şi cum două senzaţii se înfruntau în interiorul capului său, fără ca el să poată, în starea actuală a lucrurilor, să prezică victoria uneia sau a alteia.

Vibra. Şocul era departe de a se estompa.

Străbătuse traseul dintre Paradis şi Bula Cartierului său din Bul Hills într-o stare secundă, vecină cu năuceala absolută. Ca într-un vis - sau, mai exact, un coşmar. Un coşmar plin de furie şi de strigăte.

Străbătuse drumul care îl ducea la el acasă ca un automat; în urechi încă îi mai stăruiau răcnetele lui Citizen. Era consternat şi închis într-o mare de teroare.

Acum, acest cocon apăsător de senzaţii amestecate şi contradictorii se rupea lent, se dizolva în fâşii, ca un fum uleios. Acolo, în Cartier, lucrurile erau la locul lor, liniştitoare. Recunoştea aleile rectilinii şi late ale spaginat-ului, grădinile pline de flori din faţa bungalourilor, arhitectura deosebită a construcţiilor individuale... Regăsea copiii care se jucau în umbra roşcată, în timp ce proiecsolul ajungea la capătul cursei, la orizontul presărat cu norişori al Bulei. Atmosfera era calmă. Condiţionarea meteo facea să adie o briză uşoară, care avea marele merit să alunge puţin acea căldură climaterică totdeauna prea puternică pentru Bross. Frunzişurile plastifiate ale pâlcurilor de sălcii, din faţa caselor, tremurau uşor. Iluzia se dovedea perfectă, şi era nevoie de ochiul exersat al unui profesionist ca să poţi face diferenţa între sălciile simulate şi cele reale, pe care puţini îşi puteau permite să le aibă şi să le întreţină.

Da, era la el acasă. Redevenise Bross Chaplin, după dislocarea provocată de atitudinea lui Citizen. Furia, o furie imensă, luă locul dezorientării. Dar şi resentimentul faţă de Citizen. Furia şi dorinţa furioasă să răspundă provocării Fusese învins, strivit, umilit, ca niciodată până atunci. Treptat, simţi apărând, în mijlocul acelui puzzle haotic care căpăta cu rapiditate o formă lizibilă, forţele capabile şi energia necesară care îi permiteau să răspundă. A doua repriză a înfruntării o va câştiga el; şi pe fată. Zadarnic adversarul lui se numea Citizen; oricât ar fi fost el de Citizen, omul era înainte de toate un trădător groaznic, care îşi datora gloria şi poziţia socială talentului unui Scenarist numit Bross Chaplin. Ticălosul putea să spună orice în privinţa asta şi să strâmbe din nas, şi să debiteze o mulţime de măgării, să scuipe în ciorbă, să se ia de Publicul-Zeu... O va lua în mutră, *micul* Citizen! Da, domnule, în mutră!

Bross Chaplin se pomeni în faţa vilei sale, părăsi aleea principală şi intră cu maşina pe aleea acoperită cu pietriş fin. Opri în faţa casei. În timp ce cobora din maşină, aruncă o privire în jur. În curtea umbrită a celeilalte vilei aflată în faţa vilei sale, Bross zări siluete ce se deplasau de colo-colo; îşi zise că Stewart Houston, Scenaristul în plină ascensiune, avea prieteni în vizită (Bross îşi aminti că Stewart pregătea ceva foarte important.) Bross rânji cu nervozitate. Stewart Houston, lupul tânăr, putea să clocească ce voia. Dar probabil că nu va putea avea mai mult impact decât un pârţ constipat, în comparaţie cu bomba pe care o pregătea el, Bross. Stewart cel tinerel în faţa lui Bross Chaplin şi cele şase sute patruzeci şi trei de filme ale sale.

Or să vadă. Toţi or să vadă.

O bombă.

Nici mai mult, nici mai puţin. O bombă amorsată de excesul de nebunie al lui Citizen, asta pregătea Bross. Şi îşi

dădu seama că ideea încolţise în mintea lui imediat după plecarea din Bula Paradis. Şi se conturase deja.

Se răsuci în loc, străbătut parcă de un curent electric din cap şi până în picioare, şi intră în casă. După ce uşa culisantă se închise în urma lui, Bross se simţi în stare, în întregime, cu adevărat, să ducă la bun sfârşit această acţiune de terorism, pe care o hotărâse mai mult sau mai puţin conştient şi care îl va propulsa negreşit pe culmea Box-Office-ului Scenarişţilor. Ştia asta. Avea capacitatea necesară - o va găsi! Încă nu ştia cu adevărat prin ce proces, dar va găsi. *Va găsi.* Procesul se pusese în mişcare.

Traversă holul cu paşi mari, aruncă în treacăt o privire oarbă la acea clit-girl tolănită într-un fotoliu, deconectată definitiv de un timp. De la întâlnirea cu Marylin.

Marylin!

Bross se opri în faţa distribuitorului şi formă nervos dozajul unui cocteil exploziv inventat de el. Ceva de care uza rareori, doar în perioade de crize deosebit de puternice. Botezase acel amestec „Hiroshima”, în amintirea unei bucăţi foarte deteriorate dintr-un film din Arhive, în care părea că era vorba de o catastrofă nucleară.

Bău o gură. Micul şuvoi de lavă căzu în stomac. Înţelese că era mai bine să se oprească, pentru ceea ce avea de gând să facă. Un pahar întreg de „Hiroshima” l-ar fi abrutizat, în timp ce el trebuia să-şi exacerbeze la maximum întreaga luciditate.

Marylin, putoarea!

Ochii i se umplură de lacrimi - care nu erau provocate de amintirea tinerei femei, ci de tăria alcoolului ingurgitat.

Bross puse paharul pe marginea distribuitorului şi traversă încăperea, ca să se proţăpească în faţa uneia dintre ferestrele camerei. Contemplă un moment exteriorul. Atmosfera era roşiatică, în gama colorată hotărâtă şi selectată în intensitate de majoritatea ocupanţilor

Cartierului. Bross acţionă dispozitivul de închidere a perdelelor. Se pomeni în întuneric.

Ar fi putut să se îndrepte direct spre biroul de lucru, dar... încă nu era momentul. Încă nu era pregătit. Clocotul interior nu atinsese încă stadiul optim, aşa cum dorea el.

Se aşeză într-un fotoliu, în întuneric. Marylin... Nu numai că pierduse mult timp cu acea fată afurisită, între sânii căreia nu-şi va pune niciodată sexul, dar, în plus, Citizen i-o suflase. Citizen Vedeta, natural. Citizen încă tânăr... Viril etc.! Putoarea!

Putoarea, chiar aşa, Bross? Mai curând oportunistă. Oportunismul era o calitate intrinsecă a acelei societăţi din Nucleu, inerentă voinţei de elevare socială şi de progres individual. Oportunismul nu era deloc lăudabil... când se făcea pe spinarea ta!

Da, pierduse foarte mult timp. Şi totuşi... Public mare! Chiar el i-o prezentase lui Citizen şi o trăsese după el în cabina Actorului.

— Toate astea trebuia să se întâmple, murmură el în întuneric.

Toate astea trebuia să se întâmple... de ce nu? Oricum, era mai bine să-şi spună asta şi să deturneze fatalismul situaţiei, ca să facă din el un fel de Semn al Destinului, pe care să se sprijine, să-şi ia elanul necesar pentru un nou suflu şi un nou avânt. Ce avânt! Îşi vor da toţi seama de el. Chiar Citizen şi putorişca lui vor înţelege primii cât de intacte erau resursele creatoare ale bătrânului Bross, în ce măsură era în stare să facă ceva nou, aşa cum îl provocase Citizen.

Ceva nou...

„Nici o creaţie... un ajutor de băgător de seamă, un lingău... la ordinul Operatorilor de sondaje... incapabil să creeze, să inventeze... bun doar să imite învăţătura celor mai vârstnici, fără să rişte vreodată să facă ceva *personal*, care să fie reflexul unic al individualităţii sale...”

Ce altceva mai spusese nebunul ăla?

Da. Era nebun. Proferase adevărate blasfemii la adresa Publicului. Pusese la îndoială înseşi bazele civilizaţiei Nucleului şi credinţele dogmatice la societăţii Spectacolului. Astfel de vorbe, din partea unei Vedete de rangul lui, puteau pur şi simplu să motiveze internarea sa la încuşcaţi, pentru o bună perioadă de odihnă şi de reciclare reeducaţi-vă.

Să-l denunţe organismelor de Supraveghere?

Bross zâmbi. Pregătea pentru Citizen ceva mai mult decât o denunţare. Mult mai mult. În plus, un denunţ vulgar ar fi putut să-i provoace personal mai mult rău decât bine. Procedeul, oricât de legal şi de recomandat ar fi fost el, nu era prea bine văzut de mediul Platoului. Şi pe bună dreptate când veneai, ca Bross, din Centură... o origine pe care mulţi nu reuşiseră încă să i-o ierte.

Nu, fără denunţări directe.

Să creeze ceva real.... Asta sugerase Citizen, nu?

Va crea ceva real. Direct. Va crea, el singur, şi fără să recurgă la subterfugiile EIPD-ului, fără să ţină cont de canavalele precompuse, nici de tabelele de caracteristici ale Percepţiei Emotive, nici de gradarea sistematică Emoţie-Reflecţie-Acţiune, pe care i-o furniza în mod obişnuit computerul-conceptual, al cărui monitor ocupa un întreg perete al biroului său de Scenarist. Va lucra cu capul lui, doar cu capul lui de ratat, cu biata lui imaginaţie de „Scenarist fără talent”.

„Niciodată, niciodată, niciodată! auzea în urechi răcnetul lui Citizen. Niciodată nu te foloseşti de real! Niciodată nu iei ceva din prezent. Mereu aproape de temele vechi, ca să satisfaci dorinţele Publicului...”

— Mă voi folosi de prezent, zise Bross.

Şi se folosi de el la sfatul lui Citizen, ca să-l distrugă pe Citizen. În pofida riscului personal. Şi el era în stare să

arunce în faţa expeditorului său o grenadă cu siguranţa trasă.

Întrebă întunericul cu glas tare:

— Chiar risc să am necazuri personale?

Fireşte, nu aştepta nici un răspuns. Va scrie un scenariu pe care îl va propune judecăţii Producţiei. Cenzorii se vor strâmba, dar, oricum, tot va scrie acel scenariu. Va exista şi în altă parte decât în capul lui, iar alţii vor deveni conştienţi de acest lucru. Un scenariu a cărui acţiune se situa în real, cu personaje reale. Un scenariu care va descrie cum un Actor celebru poate să ajungă în afara cadrului şi să ameninţe funcţionarea liniştită a unui mecanism bine uns.

Îl vor accepta sau îl vor respinge. Dar va demonstra de ce era în stare. Dacă îl acceptau, asta va marca o mare dată în istoria Spectacolului. Dacă îl respingeau.... ce? Nu-l puteau acuza de nici o crimă, de nici o deviaţie, *pentru că se limitase să copieze un anumit exemplu din realitate.* „Nu-i posibil”, vor zice ei. Şi el va răspunde: „Acesta este adevărul...” Va răspunde: „Cum puteţi crede că am inventat toate astea?” Atunci, mai mult ca sigur că îşi vor pune nişte întrebări despre Citizen. Chiar dacă nu erau convinşi, vor merge să vadă, vor face o anchetă de echilibru psiho. Nu era prima dată când un Actor, în poziţia lui Citizen, o lua razna, vlăguit de muncă intensă, ANIHIL şi trecerile succesive printr-un număr prea mare de personaje.

Dar era pentru prima dată când Bross auzea spunân- du-i-se, pe un astfel de ton, că nu avea mai multă valoare decât un rahat moale. Şi de faţă cu o fată care îşi bătuse joc de el tot timpul filmărilor!

Să se inspire din real. Să inventeze.

Mai făcuse aşa o dată. Ca să-şi scape pielea. Asta fusese hotărâtor pentru cariera lui.

Atunci nu avea vârstă pentru Spectacol. Evadase din Centură şi gonea prin tuburile de comunicare, când dăduse peste el o echipă de flicopi, cu câinii lor. „Unde te duci, cine

eşti, ce cauţi...?” Pe Publicul-Zeu, îşi amintea de parcă ar fi fost ieri! Cu câtă însufleţire inventase atunci, ca să scape de Coş! Încă nu ştia că toate astea nu foloseau la nimic. Spusese că făcea parte dintr-un convoi de Nimicani când una dintre maşini avusese un accident, pe un drum. Fusese aruncat afară, propulsat într-un perete şi rămăsese inconştient un timp. Când îşi venise în simţiri, locul era pustiu. Şocul îl lansase în tubulaturile de circulaţie a aerului, care erau lipite de perete, la o înălţime de câţiva metri - de aceea, după părerea lui, salvatorii nu-l zăriseră. Flicopii ascultaseră cu răbdare şi pare-se cu mult interes - chiar şi câinele părea captivat. (Păstrase o amintire foarte clară a capetelor lor, a ochilor; ar fi putut să-i recunoască dintr-o mie, chiar şi astăzi.) La sfârşitul poveştii, îl luaseră pe sus fără nici cea mai mică ezitare şi îl duseseră la Coş. Dar, acolo, descoperiseră la el unele capacităţi imaginative, chiar în virtutea poveştii inventate chiar sub nasul flicopilor. Fusese supus unei serii de teste. Recunoscuseră că era dotat. Nu rămăsese la Coş. Devenise Bross Chaplin, Scenarist.

Şase sute patruzeci şi trei de filme, clocotind de furie, de răzbunare, de umilinţă, de teroare, totul amestecat violent cu o înfrigurare maximă. Se pregătea să devină Bross Chaplin Unicul - CEL MARE.

Se ridică din fotoliu şi se îndreptă, prin întuneric, spre birou. Nu întâmpină nici un obstacol în drum.

13

Părăsiră fără probleme reţeaua internă din Bul Hills. Mica lor maşină se pierdu în circulaţia densă din tuburile de comunicare, şi Citizen se îndreptă spre Centură.

Înflăcărarea lui atinsese cote nebănuite la ieşirea din casă, cu Marylin lipită de el. Schimbase o privire cu secretara de Platou şi fusese de ajuns ca să constate că se aflau pe aceeaşi lungime de undă.

Tot timpul cât durase cursa prin tuburi, nici unul dintre ei nu simţise nevoia să pronunţe vreun cuvânt. Citizen conducea maşina cu supleţe şi eficacitate, rapid - cât se putea de rapid, la limita prudenţei. Marylin stătea alături de el, puţin crispată, cu o faţă dură şi hotărâtă.

Se întâmplase. Se găsiseră: neliniştile lor conjugate le conferise siguranţa necesară şi le provocase hotărârea explozivă. În doi, aveau forţa necesară, iar ceea ce s-ar fi putut numi nebunie lua înfăţişarea unei hotărâri concertate, logice: un act conştient de piraterie, o disidenţă asumată, voluntară şi structurată în motivaţiile sale.

Trecuseră frontiera - cel puţin mental. De două-trei ori, în culmea însufleţirii, Citizen fusese fulgerat de senzaţia bizară că trăia clipe ireale - ca atunci când se afla în pielea şi rolul unui Personaj, în interiorul unei secvenţe filmate. Dar respinsese repede această eventualitate: lucrul era imposibil. Când jucai un rol, nu ştiai că faci asta; te aflai în întregime sub controlul-cenzură al ANIHIL-ului, care anula întreaga personalitate a Actorului ca să i-o impună, în locul ei, pe cea a Personajului, al cărui rol îl interpreta. Înţelesese de ce apăruseră astfel de gânduri, fără voia lui: situaţia era atât de extraordinară, nouă, încât ai fi putut să fii tentat, din reflex, să o pui pe seama imaginarului - nu-şi avea locul,

în mod logic, decât în afara trăirii obişnuite. Şi apoi, încă mai era zguduit, din când în când, de efectele întârziate ale ANIHIL-ului absorbit în cursul ultimei filmări...

Era posibil ca şi Marylin să fi avut astfel de impulsuri? Poate că da, poate că nu. În orice caz, pe faţa ei nu se citea nimic care ar fi putut să confirme această ipoteză. Avea un zâmbet sincer şi deschis, atunci când privirea ei o întâlnea pe cea a lui Citizen, apoi îşi îndrepta atenţia asupra traficului. Ţinea mâinile pe bara de siguranţă, care ieşea din tabloul de bord, în faţa ei - mâinile erau crispate.

— Am impresia că totul merge foarte bine, zise Citizen, pe când părăsea un tub şi pătrundea în altul, mai mare, lansându-se cu viteză pe drumul lat de treizeci de metri.

— Ar fi trebuit să fie altfel? murmură încetişor Marylin.

Citizen dădu din cap, în expectativă. Circulaţia pe acea bandă era mai rară, îndeosebi în direcţia opusă direcţiei luate de mica maşină.

— Am impresia că toţi ar trebui să fie informaţi. E posibil ca Bross să fii anunţat modul în care m-am debarasat de el şi tot ce am spus. Un Actor, care tocmai a terminat un film, trebuie, în mod normal, să fie supravegheat îndeaproape un anumit timp...

— De ce ne-ar urmări? zise Marylin. Nu ni se poate reproşa nimic. Faptul că l-am trimis la plimbare pe Bross Chaplin nu este destul ca să justifice nu ştiu ce desfăşurare de forţe. Ei nu ştiu ce-am hotărât noi.

— Evident, răspunse Citizen, zâmbind.

Şi adăugă:

— Şi mi-ar plăcea să ştie, într-un fel.

— Înţeleg, Cit. Totuşi, cu cât vor afla mai târziu, cu atât mai mari vor fi şansele noastre să ajungem.

Unde să ajungem, Marylin? Să ajungem! Dincolo de Centură, nu-i nimic, toată lumea ştie asta... SĂ AJUNGEM! Cine se poate lăuda că ştie cu adevărat domeniile Centurii?

Toate părţile ei? Cine a explorat vreodată Centura în totalitatea spaţiului ei?

— Evident, repetă Citizen, forţând optimismul grimasei adresate lui Marylin.

După două-trei minute, avu loc incidentul pe care îl doreau şi de care se temeau totodată.

Maşina de Supraveghere venea din sens opus, pe curba exterioară a Căii. Cu caroseria albă şi geamurile cockpitului opace şi farul rotitor deasupra cabinei. Citizen identifică vehiculul exact în secunda în care intra în câmpul său vizual. Mârâi printre dinţi şi reduse instinctiv viteza. Marylin zise:

— Uite.

Numai un cuvânt.

— Avem cinci şanse din zece să nu-i interesăm, spuse Citizen.

Dar nici nu-şi termină bine vorba, că răsună sirena de apel a vehiculului, un zgomot lugubru care păru că pune stăpânire pe întreg tubul. Farul se făcu roşu şi o voce tăioasă, metalică, răsună în maşina pilotată de Citizen - o voce care repetă de câteva ori la rând numărul de înmatriculare, apoi îi spuse pe nume lui Citizen şi îi ordonă să tragă pe banda de la margine.

Maşina Supravegherii se afla la vreo cincizeci de metri. Se aşezase de-a curmezişul drumului. Patruzeci, treizeci de metri. Douăzeci...

Citizen se supusese, după ce se consultase din priviri cu Marylin. Opri pe banda de staţionare. Maşina Supravegherii trase în faţa lor: puşca-rad de pe capotă era îndreptată spre maşină.

Uşile laterale ale vehiculului culisară în acelaşi timp. Patru flicopi, dintre care doi înarmaţi, coborâră şi se apropiară de ei. Purtau cască şi uniforma roşie a trupelor de şoc ale corporaţiei lor. Citizen înţelese că nu avea nici cea mai mică şansă să fugă de ei. Trebuia să vadă ce vor.

— Domnule, zise primul flicop, salutând, aplecat la portieră, al cărei geam fusese lăsat în jos de Citizen. Domnule Citizen... (Aruncă o privire spre Marylin, dar nu spuse nimic.)

— Da? întrebă Citizen.

Ceilalţi trei flicopi stăteau între duba lor şi maşină. Citizen îşi zise că nu puteau fi mai mulţi şi că duba era cu siguranţă goală - altfel, cei trei Supraveghetori nu s-ar fi aşezat pe direcţia de tir a puştii-rad.

— A izbucnit un incendiu pe suprastructura domului dumneavoastră personal, domnule, zise flicopul.

— Un incendiu?

Citizen schimbă cu tovarăşa lui o privire uluită - pentru care nu fu nevoit să se străduiască prea tare.

— Nu ştiaţi? zise mirat flicopul.

Pusese o mână pe capota maşinii şi stătea aplecat în faţă; o pată de sudoare îi umezea subsuoara descoperită. Era un om cu faţa plată, nas strivit, gură subţire, bărbia pătrată, la mijloc cu o gropiţă adâncă. Atitudinea lui nu avea nimic deosebit de periculos; părea amabil, sincer preocupat.

— Nu ştiam, răspunse Citizen.

Flicopul dădu uşor din cap. Degetul mare de la mâna liberă se agăţă la centură.

— Nu vă fie teamă, zise el. La ora actuală, sinistrul a fost izolat şi echipele mobile sunt pe punctul de a-i veni de hac. Se pare că s-a datorat unei neglijenţe din partea dumneavoastră, domnule Citizen.

Citizen nu răspunse. Se întreba câte şanse de reuşită avea dacă ţâşnea brusc ca să-i secere pe cei trei flicopi din faţa lui. Mintea îi funcţiona cu repeziciune. La un sfert de secundă de la gândul acestei acţiuni, înţelese că nu ar fi dus la nimic: nu avea nici cea mai mică certitudine că va reuşi să se debaraseze de cei trei flicopi în acelaşi timp... şi

chiar dacă ar fi reuşit - şansă extraordinară! -, mai rămânea al patrulea şi pistolul lui de la centură...

— O mare neglijenţă, domnule Citizen. Toate circuitele de reglaj ale programării meteo ale modulului erau pornite. Cu riscul de a crea o adevărată catastrofă, domnule Citizen.

— Concluzia? zise Citizen.

Un firişor de sudoare rece îi curgea pe şira spinării Conştientiză că avea toţi muşchii încordaţi la maximum şi mâinile umede de transpiraţie.

Alături de el, Marylin emise un sunet gutural, pe care nu iu în stare să-l priceapă cu claritate.

— Concluzia, domnule Citizen... trebuie să vă luăm sub supravegherea noastră, ca măsură de siguranţă. Sunteţi vinovat de neglijenţă gravă, punând în pericol un întreg sector al Nucleului. Vă aflaţi în perioada de instabilitate notorie, la sfârşitul unui film deosebit de solicitant. Aveţi nevoie de odihnă, domnule Citizen. Ştiţi asta.

Citizen ascultă cu dinţii strânşi, suportând fără să clipească privirea flicopului. În cele din urmă, dădu din cap şi eliberă, cu un oftat prelung, puţin din tensiunea care îi încorda nervii. Aruncă o privire spre Marylin: era palidă şi buzele îi tremurau. Înţelese că putea conta pe ea, când va decide asupra momentului potrivit.

— Cred... cred că poate aveţi dreptate, zise el.

— Unde vă duceaţi? întrebă flicopul, vizibil liniştit asupra reacţiilor lui Citizen.

— Mă ducea la o plimbare prin Nucleu, spuse Marylin.

— Vreau să cred asta, interveni flicopul. Este chiar singura explicaţie valabilă, pentru siguranţa dumneavoastră... Nu mi-a trecut niciodată prin minte că aţi putut declanşa acest seism în mod intenţionat, doamnă. Dacă ar fi fost aşa, nici măcar nu ne-am fi dat osteneala să vă oprim: v-am fi distrus fără somaţie, căci actul comis ar fi reflectat o atitudine psihopatică de netăgăduit, extrem de periculoasă. Dar faptul că aţi acţionat astfel în mod

inconştient este, totuşi, un delict pe care nu-l putem trece cu vederea. Domnul Citizen trebuie să treacă la odihnă. Domnule, aveţi un Suprahipno care a făcut un raport, unde pomeneşte de un prag optim de tensiune susţinută pe care l-aţi fi depăşit.

— Bine, bine, şopti Citizen, învins. Şi ce trebuie să fac?

— Trebuie să ne urmaţi, domnule. Şi dumneavoastră, doamnă. Vă vom duce la destinaţie. Pe doamna Gold la apartamentul ei din Bulă, iar pe dumneavoastră, domnule Citizen, vă vom preda în mâinile unor Tratamentişti dintr-un cartier din Bul Hills.

— OK, zise Citizen.

Cuvintele flicopului îi dansau în cap. Acum îi venea să râdă. Înainte de a începe noul dumneavoastră film, spusese celălalt. Ridicol! Gata, se terminase cu noile filme! Se terminase! *The End*! Clachetă de sfârşit, prieteni... Nu va mai fi nici o nouă filmare! Niciodată, niciodată! Voi nu ştiţi nimic, fireşte, dar Citizen a hotărât să nu mai,joace teatru".

Flicopul se dădu un pas înapoi, lăsând câmpul liber lui Citizen. Totuşi, o umbră de prudenţă trebuie să fi subzistat în mintea lui, pentru că ţinea neglijent mâna dreaptă pe mânerul pistolului.

— Haide, îi zise Citizen lui Marylin, facându-i cu ochiul.

Coborî din maşină. Ea făcu la fel.

Ceilalţi trei flicopi se dădură la o parte ca să-i lase să treacă. Atitudinea lor nu era deloc ostilă.

Citizen urcă primul în dubă şi se instală pe bancheta laterală, lângă uşă. Apoi Marylin, în faţa lui. Flicopul care le vorbise se aşeză în faţă cu mâna pe bara de direcţie. Un al doilea supraveghetor Urcă în dubă, ţinându-şi neglijent puşca-rad. În secunda următoare, arma se afla în mâna lui Citizen, care se sculase brusc în picioare, ţintind ceafa omului de la volan.

— La cel mai mic gest ameninţător al vostru, vă lichidez! strigă el.

Constată cu satisfacţie că Marylin reacţiona cu o eficacitate remarcabilă. Se repezise la flicopul din faţă şi îi luase pistolul, îndreptându-l spre flicopi, prin portiera deschisă.

— Aruncaţi armele! ordonă ea cu o voce care nu tremura. În dubă, la picioarele noastre!

Cel care rămăsese fără puşcă, încă mai avea piciorul pe treapta dubei. Când Citizen îi smulsese arma din mâini, se trăsese instinctiv înapoi şi se lovise cu capul de marginea cockpit-ului. Pielea se crăpase şi un firicel de sânge îi curgea din arcadă.

— Repede! se răsti Citizen.

— Eşti complet...

— Repede sau îl frig!

Flicopul din faţă era căzut peste bara de direcţie, având ţeava puştii-rad în ceafă.

Ceilalţi trei flicopi nu se lăsară rugaţi. Păreau încurcaţi, în timp ce-şi desfăceau centurile, pe care le aruncară pe podeaua dubei, împreună cu a doua puşcă-rad. Marylin lovi cu piciorul armele, care alunecară în fundul vehiculului.

— Şi staţi liniştiţi, zise Citizen. Nu uitaţi că îl avem cu noi pe colegul vostru!

Se dădu înapoi, pentru ca omul din faţă să-şi poată îndrepta spatele.

— Demarează! Întoarce şi dă-i bătaie!

Omul se supuse fără o vorbă, după ce închise portierele. Peste câteva secunde, duba gonea prin tub.

Citizen se aşeză pe banchetă. Îi zâmbi lui Marylin. Tânăra femeie avea aceeaşi expresie hotărâtă.

— Totul va fi bine, zise Citizen.

— Dumneata spui asta, domnule, replică flicopul. Nu vă înţeleg. Nu aveţi nimic de câştigat comportându-vă astfel, doar încuşcarea. Ar trebui să fiţi înţelegători...

— Ar trebui să taci, zise Citizen. Nu-ţi face griji pentru noi.

— Veţi fi reperaţi, spuse flicopul. Veţi fi prinşi din urmă şi atunci...

— Ţi-am spus să taci!

Flicopul nu mai zise nimic.

Merseră aşa aproape o jumătate de oră (Citizen constată consultând cronometrul de bord), fără o vorbă. Doar din când în când, Citizen zicea „stânga!” sau „dreapta!”, când ajungeau la o intersecţie a tuburilor. Se îndreptau spre Centură.

Apoi, Citizen ordonă omului să reducă viteza. Se aflau pe un drum pustiu. Dâre de rugină colorau armăturile tubului şi câteva bande luminoase erau în pană.

— Deschide portierele! comandă Citizen.

Duba continua să înainteze. Uşile culisară şi un curent de aer puturos pătrunse brusc în vehicul.

— Sări! ordonă Citizen.

Omul sări. Citizen îl văzu rostogolindu-se pe drum. Îi luă locul pe scaunul din faţă şi închise portierele. Cu puşca-rad pe genunchi, trecu la viteza 03 şi duba aproape că făcu un salt înainte.

Îşi lăsară bucuria să se manifeste prin hohote de râs şi chiote. Lacrimile luceau în ochii lui Marylin. Asta ar fi putut să fie nebunia? Şi ce dacă? Asta voia: dreptul să fíe nebuni, dar în felul lor, într-un univers nebun.

Descărcarea nervoasă se reduse treptat. Marylin se aşezase lângă Citizen.

Tresăriră când răsună vocea din difuzorul de bord. Citizen întrerupse brusc contactul.

— Începând din acest moment, ne-au reperat, zise el. Ştiu că una dintre maşinile lor este mută şi asta nu-i normal. Vor încerca să înţeleagă ce s-a întâmplat.

— Au vreun mijloc să ne ia urma? întrebă Marylin.

— Posibil. Nu ştiu. Dar vor căuta... Am face bine să renunţăm la acest vehicul cu prima ocazie.

Ocazia apăru după o altă oră de cursă şi parcurgerea de la un capăt la altul a vreo zece tuburi. Ajunseră pe o esplaiadă total pustie, dar luminată. Câteva sasuri se deschideau spre o Bulă - sau, mai curând, în pereţii esplanadei existau câteva sasuri, dar erau ermetic închise.

— O Bulă părăsită, zise Citizen. Un spaginat uitat. Existii mai multe, la periferia Nucleului. Putem să ne tragem puţin sufletul.

Deschiseră unul dintre sasuri, folosind arma cu radiaţii a dubei Supraveghetorilor, şi pătrunseră în tunel.

14

Acolo era complet întuneric.

Citizen conduse lent, cu prudenţă, de-a lungul culoarului de acces. Simţea o anumită apăsare, care îi facea inima să bată puţin mai repede. Marylin stătea încremenită, cu mâinile crispate pe ţeava şi patul puştii-rad, cu privirea ţintă în fasciculul farurilor.

În afara celor două fascicule luminoase, nu mai era nimic. Doar acel întuneric adânc.

— În mod normal, zise Citizen cu un glas răguşit, ar fi trebuit să funcţioneze luminile de veghe...

Nu existau lumini de veghe: se convinseră de acest lucru după ce ieşiră din tunel, ajungând la nivelul pro- priu-zis al Bulei. Nu funcţionau nici globurile cu luminis- cenţă albăstruie.

Citizen opri vehiculul după un moment, după ce conduse printr-un labirint de rămăşiţe pline de praf îngrămădite în dezordine.

— O Bulă total părăsită, zise Citizen.

Vorbise cu glas scăzut, din instinct, de teamă ca nu cumva zgomotul vocii sale să declanşeze o catastrofa. Zâmbi de naivitatea lui şi continuă cu glas tare:

— Există câteva, aşa se spune. Decoratorii şi Tehnicienii le folosesc ca depozite.

— Aceasta, spuse Marylin, pare să fi fost uitată de multă vreme...

Farurile băteau până la vreo treizeci de metri. Solul acelei răni vii deschise în hăul întunericului era acoperit cu pământ sau cu un nisip foarte alb. În rest, totul era o încâlceală de decoruri, schelete de metal claie peste grămadă, panouri sparte pe care vopseaua se scorojea.

Scrutară un moment, în tăcere, acea panoramă fantastică. Apoi Marylin întrebă:

— Unde ne duc toate astea?

— La odihnă, un moment, zise Citizen. Avem nevoie de ea. Bulele abandonate se află în apropierea Centurii, în mod normal.

În mod normal... Dar, în realitate, nu era sigur de nimic. Spunând asta, se baza doar pe zvonuri. „Pe nimic”, îşi zise Citizen. Şi se înfioră.

— Avem vreo şansă, întrebă Marylin, să găsim aici ceva de băut şi de mâncat?

— E posibil, răspunse Citizen.

Ar fi vrut să dea dovadă de ceva mai multă convingere şi dori ca asaltul atât de brusc al incertitudinilor să nu fie prea evident în tonul vocii. De băut şi de mâncat... natural, va trebui să găsească de băut şi de mâncat. Din cauza entuziasmului, uitaseră de această latură foarte materială a problemei. Citizen şopti:

— Oricum, rămân distribuitoarele din tuburi.

„Cu condiţia, continuă el în gând, să găsim distribuitoare în acest sector periferic...”

— Când vom ajunge la Centură, problema va fi rezolvată. Consumatorii de filme video trebuie să se hrănească, nu, într-un fel sau altul?

— Cum?

— Nu ştiu. Dar trăiesc acolo. Aşa că...

Părea că se înţelege de la sine. Citizen îşi dădu seama că nu ştia nimic despre Centură, nimic despre viaţa în Centură, nimic despre viaţa „devoratorilor de filme video”, care furnizau Spectacolului nouăzeci la sută din nevoile în Nimicani. Marylin era chinuită şi ea de aceleaşi îngrijorări. Zise - şi asta te-ar fi putut face că crezi că citise gândurile însoţitorului ei:

— Nu ştim nimic despre Centură, nici despre lumea Nimicanilor.

— Ştim, răspunse Citizen, schiţând un zâmbet, că îşi petrec majoritatea timpului urmărind filme video. Sunt acolo ca o rezervă, şi Spectacolul are nevoie de ei. Spectacolul, deci, trebuie să le asigure subzistenţa. În plus, ei contribuie la munca de refacere a decorurilor; unii supraveghează buna funcţionare a bloc-maşinilor energetice. Din Centură vin şi toate produsele alimentaţiei noastre.

— Mmm, zise Marylin.

Nu spuse mai mult. Citizen se hotărî să nu ia în seamă, în măsura posibilului, sentimentul vag de angoasă. Repuse în funcţie vehiculul şi continuă înaintarea prin Bula părăsită.

Traversară astfel un anumit număr de sectoare, de oraşe în ruină - oraşe sau sate, cetăţi: ceea ce descoperea lumina farurilor nu era destul de întins ca să-şi poată face o idee generală despre suprafaţa decorului traversat. Arhitecturile erau diferite de la un sector la altul.

Citizen fu nevoit să dea dovadă de o mare abilitate ca să conducă duba în acel labirint abandonat, să se fofileze printre construcţii nesigure, care dădeau impresia că era de ajuns să sufli o dată ca să se prăbuşească.

Au urmat apoi păduri, jungle cu copaci artificiali, pastă de carton sau ipsos celulozic modelat. Copaci şi copaci, nu în picioare, ci îngrămădiţi unii peste alţii, cu rădăcinile şi crengile amestecate. Citizen folosi arma-radi- antă, fixată în partea din faţă a dubei, ca să-şi croiască o trecere prin acel păienjeniş.

— Va trebui să ne facem drum singuri, zise Citizen, ridicând piedica armei.

Marylin răspunse simplu:

— Nu mă văd petrecându-mi aici restul zilelor.

Îi zâmbi lui Citizen, care îi răspunse în acelaşi fel. În faţa dubei, la mai puţin de patru metri de faruri, încâlceala de crengi, rădăcini şi trunchiuri te ducea cu gândul la unul dintre acele decoruri artificiale submarine, după cum se

putea vedea în unele filme vechi, zise „documentare”, care nu aveau nici acţiune şi nici vreo poveste de spus, ci propuneau o suită de planuri foarte decorative şi se bazau mai ales pe estetică. „Şi sunt la comanda unui afurisit de peşte- automat”, îşi zise Citizen.

Acţionă arma, cu tir minim, intensitatea fiind reglată la prima treaptă de putere. Şi el, şi Marylin cunoşteau riscul pe care îl prezenta o astfel de acţiune. Aveau opt şanse din zece să dea foc întregului spaginat al Bulei. În ciuda aparatelor de condiţionare meteo, care încă mai funcţionau, aerul era deosebit de uscat, încărcat cu o mare doză de praf, pe care trecerea vehiculului îl stârnea în volute enorme.

O gaură neagră se deschise direct în faţa dubei, un hău orizontal cu conturul sfârâind, străbătut de scântei urât mirositoare. Citizen şi Marylin închiseră geamurile portierelor. Scânteile se aprindeau şi se stingeau imediat, create de căldura razei, stinse în acelaşi timp de suflul puternic al aerului deplasat de forţa jetului.

Nu provocará nici un incendiu. Cerul jungleu crăpă puţin, crăpă mult, în o mie şi una de alunecări, ale căror trosnete se repercutară la infinit, duse din ecou în ecou, de la un capăt la altul al bolţii. Traversară pădurea, jungla - un morman de rădăcini şi de crengi.

Urmă un labirint format de un mare număr de piramide şi de monumente diverse, cele mai multe inspirate din filmele de la Arhive, filme din categoria „aventuri legendare”. Erau acolo câţiva Sfincşi, câteva statui de uriaşi, bucăţi de divinităţi oribile, coloane de temple, frontoane, creneluri. (Circulaţia prin această îngrămădire fu relativ uşoară.)

Citizen încercă să escaladeze un depozit de nisip, format dintr-o succesiune de munţi rotunzi, albi, prăfoşi, dar fu nevoit să renunţe repede, căci nisipul aluneca sub roţile netede ale dubei, şi fu gata să se împotmolească de trei-patru ori la rând. Conduse printre domuri, după un drum

care era mai lung ca linia dreaptă, dar scurta cu o treime, estimativ, distanţa parcursă prin ocolirea globală a domurilor. Ajunseră de partea cealaltă. Muşchii lui Citizen erau întăriţi, chinuiţi de cârcei. Simţea oboseală în ceafa, în şale. Marylin propuse să treacă ea la conducere şi el acceptă fără să protesteze. Avea gâtul foarte uscat.

În faţă se întindea o câmpie vastă, fără limite, care ocupa - presupuneau ei - centrul Platoului uitat. Solul era din nou regulat. Marylin evită în ultima clipă câteva trape deschise, prin care se vedea subsolul de bolţi. Conducea bine. Citizen închise ochii şi moţăi un timp...

* * *

Moţăi un timp şi se trezi tresărind, cu inima bătându-i cu putere, când Marylin, îi atinse braţul.

— Citizen, trezeşte-te.

Alunecase pe scaun, dar se îndreptă brusc, cu puşca- rad în mână.

— Nu, zise Marylin zâmbind. N-ai de ce te teme. Îi remarcă cearcănele de la ochi.

— Cât... unde suntem?

— Cred că am traversat suprafaţa Bulei, zise Marylin. În partea asta sunt sasuri?

Citizen îşi drese glasul. Lăsă să mai treacă două-trei secunde, ca să-şi revină complet, reamintindu-şi diferitele sectoare străbătute: amintirea lui se oprea însă la câmpie. Zise:

— Da, există sasuri. Obligatoriu. Ai traversat câmpia?

— Mi-a luat trei ore, după cronometrul de bord, îl informă Marylin.

Citizen se uită la cronometrul de la mână: limbile luminoase arătau 5:10. Cadranul de bord indica 3:10. Nu

era în stare să se orienteze în timp - într-un timp dat. Cronometrul lui era încă reglat după Platoul de filmare.

Cel al vehiculului arăta Timpul Comun, care guverna viaţa Supraveghetorilor. Mărturisi:

— Chiar am impresia că au trecut ani de zile de când... de când am revenit la realitate, după filmare.

Dar nu spuse nimic despre cealaltă impresie, care îl agasa din nou, şoptindu-i că poate nu a ieşit din filmare, ci pur şi simplu participa la o serie de secvenţe...

— Au trecut douăzeci şi cinci de ore şi câteva minute de când am părăsit Paradisul, îl informă Marylin.

Citizen trânti o înjurătură.

Apoi remarcă spectacolul prins în lumina farurilor. În acelaşi timp, remarcă faptul că vehiculul era oprit. Înjură din nou.

În faţa lor se ridica o masă impresionantă de carcase de animale. Multe erau într-o stare jalnică, dar, ici şi colo, puteau fi zăriţi un cal sau un elefant care nu păreau să fi suferit prea mult. În câteva locuri apăreau infrastructuri metalice, scheletul răsucit, care crăpa învelişul uzat. Cai, cămile, elefanţi, lei... aici, ocupanţii junglei prin care tocmai trecuseră formau ei înşişi o altă junglă, cu acele labe-rădăcini amestecate unele cu altele, cu acele tubulaturi şi fire ca nişte liane, care atârnau din burţile sparte, acele încrengături ale cutiilor toracice explodate. Sute de ochi de sticlă luceau în lumina farurilor.

— Public mare! şopti Citizen.

Fără o vorbă, Marylin porni duba şi se deplasară pe lângă acea îngrămădire de automate, fascinaţi de zidul acelui cimitir încremenit. Îngrămădirea de automate începu apoi să se rărească. Lăsă curând locul unor vehicule deosebite rânduite unele lângă altele. Erau acolo maşini obişnuite, dar şi bucăţi de maşini militare, folosite în filmele de acţiune şi de război. Tancuri în mărime naturală şi carcase de avioane, tot în mărime naturală. Citizen zări şi câteva

machete de nave, de distrugătoare şi de feluci, o caravelă mare cu catarge...

— Opreşte! exclamă el.

Marylin frânase deja: văzuse şi ea, între o grămadă de ceva acoperită cu o prelată şi un şir de jeep-uri, distribuitorul-releu de hrană.

Săriră în acelaşi timp din dubă şi se năpustiră spre maşină. Citizen activă cu febrilitate mecanismul şi strigară de bucurie când sertarul se deschise, oferind o serie de tablete nutritive.

— Încă mai funcţionează şi sunt aprovizionate, evident! exclamă Citizen. Chiar dacă Bula este sau nu ocupată, ele sunt legate de reţea şi funcţionează!

Lucrul acesta i se părea acum evident - şi totuşi, reţeaua de tablete ar fi putut foarte bine să fie întreruptă... îi dădu două tablete lui Marylin şi le luă pentru el pe celelalte două. Se lăsară să cadă pe solul de nisip şi desfacură cu dinţii ambalajele metalizate. Citizen zise:

— Trebuie neapărat să fie alimentate, pentru Recu- ziteri, care sunt obligaţi, din când în când, să vină şi să ia câte ceva din aceste depozite. Eram îngrijorat!... Ar fi trebuit să ne gândim la asta!

Muşcară, râzând, din tablete şi mestecară în tăcere. Gustul era mai curând fad, dar lor li se păru această alimentaţie delicioasă... Apoi, Citizen se ridică şi acţionă distribuitorul de băuturi. Un şir de sticle căzu pe sol; ele conţineau apă şi suc de fructe. Desfăcură câteva şi băură cu sete.

Citizen nu ştiu foarte bine cum se pomeni în braţele lui Marylin - dar era bine. Îşi scoaseră amândoi hainele. El se lipi de ea şi îşi ascunse faţa între sânii ei. Amândoi aveau lacrimi în ochi. Făcură dragoste acolo, pe nisip, pe covorul şifonat al hainelor lor împrăştiate şi sub privirea unui leu grosolan, al cărui tors ieşea dintr-o grămadă acoperită cu prelată. Acolo, în lumina puternică a farurilor.

* * *

Marylin râdea, râdea. Un râs fantastic, ale cărui hohote răsunau sub bolta domului, revărsându-se în ecouri nesfârşite.

Citizen opri pantera-automat, pe care o găsise în grămadă, sub prelată. Cele mai multe dintre acele automate erau încă în stare de funcţionare: aşteptau un film şi un Recuziter care să le scoată din umbră, ca să le dea drumul sub reflectoarele Platoului de filmare. Cutia de comandă radio era fixată cu un colier de pieptul lor. Din joacă, Citizen începuse să manipuleze o panteră neagră, superbă. O făcuse să alerge, să sară, să se ridice pe picioarele din spate, pe cele din faţă, o făcuse să se târască, să se lipească de sol, să sară asupra unui adversar invizibil, să se rostogolească cu labele în sus, să mârâie, să ragă, să toarcă. Era docilă, în perfectă stare de funcţionare. Încetă jocul, împinse cursorul cutiei de comandă în poziţia „aşteptare” şi se întoarse la Marylin.

Se lăsă în genunchi în faţa ei şi-i făcu cu ochiul, după ce o sărută pe vârful nasului.

— Gata cu joaca, zise el. Trebuie să plecăm.

— Sunt gata.

— Vom lăsa aici duba şi vom folosi unul dintre aceste jeep-uri. Am verificat, şi funcţionează. Duba a fost reperată şi nu putem trece frontiera Centurii în acest gen de vehicul.

Marylin dădu din cap, în timp ce Citizen continua:

— Vom lua şi armele. Apoi vom jefui distribuitorul, ca o măsură de prudenţă. O luăm cu noi pe Geraldine?

— Cine e Geraldine?

Citizen arătă cutia de comandă a panterei, pe care era gravat numele. Apăsă un buton. Automatul răgi în tăcerea adâncă.

— Ea este Geraldine, zise Citizen.

— Atunci, o luăm cu noi, aprobă Marylin.

— Foarte bine!

Făcură ce hotărâse Citizen: jefuiră distribuitorul, al cărui conţinut îl înghesuiră în câteva raniţe descoperite pe o grămadă de accesorii prăfuite, şi aruncară raniţele în portbagajul jeep-ului. Citizen o făcu pe Geraldine să urce în spate şi o culcă în fund. Pantera îşi lingea întruna botul: ai fi zis că era fericită că participă la această expediţie... fericită că doi nebuni veniseră să o trezească din somn.

Cei doi nebuni nu uitară armele: avea fiecare un pistol şi o puşcă-rad; pistolul la centură şi puşca pe genunchi. Citizen se instală la volan şi demară. Ştia să conducă mai bine un vehicul cu bară direcţională, dar, după câteva minute,- se obişnui cu volanul circular. Nu era foarte complicat.

Motorul electric funcţiona perfect, fără zgomot. Era aproape mai confortabil decât maşina poliţiei. Un singur inconvenient: farurile băteau la o distanţă mai mică.

* * *

Merseră aşa timp de două ore - alte două ore - şi ajunseră la periferia spaginatului, într-o altă pădure de decoruri amestecate. După ce rătăciră un timp, descoperiră un culoar ce ducea la un sas. Două jeturi termice loviră două locuri precise ale mecanismului şi uşa se deschise. După câteva minute, ieşeau din întuneric şi se deplasau pe un drum pustiu, luminat cu zgârcenie.

Citizen conduse alte câteva ore, după care trecu la volan şi Marylin.

Apoi înţeleseră cu stupefacţie că se aflau în Centură. Trecuseră frontiera, undeva, fără să fi remarcat nimic, fără ca vreun paznic să-şi facă apariţia şi să-i oprească. Existau

astfel unele pasaje necontrolate între Nucleu şi Centură: norocul făcuse să apuce pe un astfel de drum.

„Şi dacă am fi dat peste un post de frontieră normal? se întrebă Citizen, cuprins de un vârtej de bucurie şi de uşurare. Cu gărzi înarmate?”

Răspunsul veni fără ezitare şi nu-l surprinse deloc. Luând puştile, şi unul, şi celălalt ştiau că le vor folosi dacă ar fi fost cazul. Nu fusese cazul, atâta tot.

15

Mii, milioane, miliarde de informaţii circulau, curgeau de-a lungul căilor lor invizibile, provenind din locuri şi sectoare bine definite, spre destinaţii precise şi bine definite. O reţea nervoasă, o maşinărie gigantică.

Informaţiile ajungeau într-un anumit punct din localurile building-ului Securităţii. Unele erau trecute în banca de date, în aşteptarea momentului când memoria solicitată - prin concursul unei noi serii de informaţii - va selecţiona una sau alta dintre ele şi le va scoate la iveală. Nici una dintre aceste informaţii nu se pierduse vreodată. Nici una. Niciodată. Această irigare permanentă asigura continuitatea vieţii lumii.

În acest flux gigantic de impulsuri electrice, la un moment dat, într-un terminal de circuit ajunse următoarea informaţie:

Individ Citizen,
Individ Marylin Gold,
Căutaţi în mod activ de Supraveghere, amândoi în afara cadrului, vinovaţi de acţiuni violente asupra agenţilor Securităţii, punctul 345.Y. a reţelei tubului de comunicaţie. Furt vehicul Supraveghere înm. 6543 YUT. Direcţia Centura exterioară, sect. 57. UH. 45. S-a decis încuşcarea. Dacă împotrivire, se trage. Moarte şi ştergere. Dacă împotrivire.

Omul de serviciu din faţa consolei nici măcar nu luă cunoştinţă de această informaţie în totalitatea ei. Ea era precedată de un marcaj roşu, ceea ce însemna, pentru operator, că trebuia să fie dirijată spre un anumit receptor, din gama marcajelor roşii. O dirija, deci, spre acest

receptor, scoţând-o din circuit prin apăsarea pe o tastă. Apoi căscă.

16

Cele mai multe terenuri de antrenament se aflau situate la extremitatea Interplatoului, la poalele acelui zid de structuri metalice, de tubulaturi energetice şi de culoare ascensionale care legau diferitele etaje, de la subsolul adânc până la Platoul superior.

În general, atmosfera locului era plină de praful stârnit în nori groşi de luptele simulate şi diferitele activităţi ale Cascadorilor în acţiune. Acest praf era invizibil de departe - mai ales de la barăcile loturilor. Abia dacă se distingea o vagă dâră albicioasă la nivelul solului, undeva la orizont. Trebuia să te apropii mult de locul înfruntărilor ca să-ţi dai seama că „dâra vagă albicioasă" se ridica până la vreo zece metri deasupra stadioanelor şi zonelor de antrenament. Apoi, foarte repede, te pomeneai în interiorul acelui nor pulverulent, îl respirai, îl înghiţeai, îl beai prin toţi porii pielii - aşa cum beai strigătele şi exclamaţiile, zgomotele, răcnetele furioase, cavalcadele cailor-automat, pe care călăreţii îi purtau în galop.

Lui Spartacus îi fusese greu să se obişnuiască cu praful.

* * *

Acum transpira abundent, simţea sudoarea curgându-i pe umeri, pe şale, pe şanţul dintre fese, în ochi. Transpiraţia, amestecată cu praful şi grăsimea decontractantă, cu care îşi unsese corpul... formau un amestec păstos pe care se lipiseră dâre late de nisip.

„La naiba, ea nu e deloc jenată! Obişnuinţa, amice Spartacus... De cât timp cunoaşte ea arena? Dacă va trebui să-ţi despice burta, o va face... Nu crezi?

— Ascunde-ţi boaşele! stngă Chinta.

Se îndoi, proiectă în faţă întreaga lungime a corpului suplu şi uns, plin de transpiraţie, de grăsime şi de praf. Lama seceră aerul la câţiva centimetri de partea de jos a abdomenului lui Spartacus, care sărise în spate în ultima clipă. Dădu şi el o lovitură secerătoare, vizând capul ras al femeii, dar ea ştiu să o evite, lăsându-se pe călcâie. Sângele curgea deasupra urechii drepte, curgea pe maxilar şi de-a lungul gâtului, ajungând pe sânii goi. Mai avea o crestătură şi la nivelul şoldului şi sângele îi marca abdomenul, coapsa, subliniind cu o linie de culoare închisă fanta epilată a sexului.

„La naiba! îşi zise Spartacus. Oare Norocul s-a hotărât să mă părăsească?”

Mizase pe oboseala Chintei, pe rănile ei. Era în dificultate, dar încă afurisit de periculoasă.

* * *

Se afla printre Morituri de trei unităţi de zile. Dormise de două ori în baraca lui. Era îngrijit, hrănit după un regim strict şi foarte studiat. Nu-i trebuise mult ca să simtă că redevenise un alt om. Când nu era testat de echipele medicale, nu mânca sau nu dormea, Spartacus se ducea la stadioane, însoţit de Pacino. Învăţase să respire praful.

Atmosfera locului îl îmbătase imediat. Era magic, bântuit de violenţă, strigăte - o ambianţă ciudată, care te făcea să vibrezi de teroare şi de excitaţie entuziastă totodată. Instinctul îi spunea lui Spartacus că, în acel loc, avea posibilitatea să ardă etapele. Instinctul? Norocul?

Lansase o provocare Chintei, la trei zile după sosirea lui pe Interplatou. Chinta era Monitor de duel cu armă albă, care spintecase chiar sub ochii lui doi adversari. Ultimul dintre duelişti, înainte de a-şi vedea măruntaiele aburind între picioare, îi dăduse două lovituri Chintei: acea crestătură la ureche şi cealaltă, la şold.

Spartacus evită o nouă lovitură de lamă, şi aceasta vibră în aerul plin de praf, foarte aproape de bărbia lui. Se înfioră şi se trase înapoi.

Chinta răsufla zgomotos. Bale de spumă, amestecate cu nisip şi praf, îi conturau buzele contractate într-o grimasă furioasă. Făcu un pas înainte şi îşi asigură stabilitatea pe picioarele goale. Muşchii coapselor fremătară. Muşchii abdomenului erau încordaţi. Sânul stâng fusese cusut: atârna flasc şi plin de cicatrice amestecate, în timp ce dreptul stătea ridicat în sus, plin şi ţanţoş.

„E frântă, îşi zise Spartacus. Frântă... iar eu la fel. Era gata să mă termine de o sută de ori şi nu am fost în stare să-i dau o lovitură serioasă... Ce m-a apucat? Chiar am să pier aici?

Un lucru îl supăra mai mult decât orice: avea constant în faţă imaginea celorlalţi doi şi a măruntaielor lor abu- rinde, revărsate pe nisip. O treime de secundă, un flash. O deschidere mică de tot în garda Chintei. Spartacus simţi că avea o şansă; mai mult *simţi* decât înţelese. Răcni şi lovi în acelaşi timp. Un revers al lamei orbitoare, care se termină cu un răcnet al antrenoarei şi şocul propriei lame. O durere străbătu braţul lui Spartacus. Din reflex, înspăimântat parcă de cutezanţa lui, se aruncă în spate şi fu gata să cadă. Încă nu se obişnuise perfect cu mersul pe nisip.

Văzu noua crestătură de-a curmezişul pântecelui Chintei. O linie roşie, din care sângele curgea deja abundent, pornind din regiunea inghinală, la nivelul sexului, şi urcând spre buric.

Urmă şocul şi răcnetul răguşit al Chintei. Sângele îl stropi pe Spartacus. Ridică lama şi o lăsă să cadă, apăsând cu toată forţa: de data asta, văzu efectul loviturii date. Tăişul armei deschise dintr-o dată spatele musculos al Chintei, deasupra şalelor.

Spartacus se prăbuşi pe spate, în urletele care răsunau în jur. Nu atinse bine solul că se şi ridică cu nervozitate, în

căutarea iataganului care îi scăpase din mâini. Dar nu făcu nici un pas, nici un gest.

Chinta stătea întinsă pe burtă, cu fesele şi spatele pline de sânge. Mişcă, încercă să se ridice într-un cot. Rana deschisă din partea laterală apăru preţ de o secundă - apoi Chinta recăzu în nisip.

* * *

Erau vreo treizeci, bărbaţi şi femei, în jurul patului lui Spartacus. Stăteau pe paturile vecine sau pe scaune pliante, sau chiar pe jos. Mai întâi, îl felicitaseră pentru isprava lui - şi erau sinceri: toţi cunoşteau valoarea combativă indiscutabilă a Chintei, care fusese Monitorul celor mai mulţi dintre ei, de la care, unii rămăseseră cu urme de neşters.

Apoi începuseră să-i pună o mulţime de întrebări despre viaţa lui din Centură. El răspundea cu amabilitate, ameţit de importanţă. Câteva femei se oferiră să se culce cu el în noaptea aceea. El alese una, râzând, o tipă deşelată, cu sâni rotunzi şi şolduri late.

El era cel care o pusese jos pe Chinta. Evident, Antrenoarea avea mai bine de douăzeci de lupte la activ, înainte de a se măsura cu Spartacus. Dar trebuia să fi ştiut asta înainte de a-i provoca pe Morituri şi de a accepta să se măsoare cu stârpitura abia venită din Centură.

În sala de mese întâlni aceeaşi ambianţă. Se aflase în tot lotul, ba chiar şi în afara lui, că Spartacus o omorâse pe Chinta. Pacino se agita cu un apucat, luând asupra lui, în calitate de prieten al lui Spartacus, o bună parte din glorie. Uitase de reticenţele sale atunci când Spartacus acceptase provocarea fetei; ba acum chiar pretindea că fusese sigur de rezultatul luptei, căci recunoscuse imediat, în acel mic Nimican, stofa unui mare Moritur.

Îl lăsau să vorbească. Pacino avea de partea lui vechimea şi vigoarea, şi se afla pe calea cea bună spre nivelul de Antrenor. Era mai bine să nu râdă de el.

Masa fii foarte veselă. Spartacus mâncă nesăţios, cât patru. Apoi, Morituri se întoarseră la barăci. Aşteptau stingerea spoturilor. Fata aleasă de Spartacus pentru acea noapte avea patul la celălalt capăt al sălii. Se va duce la ea mai târziu, după ce se va face întuneric.

Deocamdată, Spartacus stătea culcat pe cuşetă, iar Pacino pe a lui, alături.

„Te afli aici doar de trei unităţi de zile, Spartacus, şi uite unde ai ajuns... Zoom pe Spartacus. Dumnezeule... mulţumesc, Norocule!”

— Mă gândesc la ceva, zise Pacino, din patul lui.

Se juca cu un cuţit cu lama curbată, pe care îl închidea şi îl deschidea.

— Ce? zise Spartacus, întorcând capul spre prietenul lui.

— La ceva care poate că îţi va reţine atenţia.

Pacino se uită şi el într-o parte. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Spartacus.

— Ascultă... vrei, nu?

— Cine nu vrea? răspunse Spartacus.

Pacino făcu ochii mari, uimit o secundă.

— Nu toată lumea, crede-mă. Unii consideră viaţa asta foarte plăcută şi nu vrea s-o schimbe. Pentru ei, important este să rămână, pur şi simplu, în viaţă, cât mai mult posibil... Şi este deja ceva, te asigur. Să rămâi în viaţă în măcelul ăsta permanent... Dar nu e cazul şi cu tine.

— Şi de ce?

Pacino zâmbi în colţul gurii. Îşi deplasă atenţia asupra cuţitului, îl închise şi îl deschise de două ori la rând şi se ridică în capul oaselor. Se aşeză pe pat, cu picioarele atârnânde.

— Astăzi ai făcut singurul lucru care ar fi putut să-ţi oprească definitiv cariera de Moritur, zise el. Dacă ai fi vrut

să te sinucizi, asta era cea mai bună cale. Dar n-ai vrut să te sinucizi.

— Sigur că nu.

— Ai vrut să câştigi şi să-i faci de petrecanie Chintei. Ai jucat pe o singură carte, în scopul de a te ridica rapid deasupra condiţiei de Cascador-Nimican din prima zonă.

Spartacus nu răspunse. Evident, celălalt avea dreptate, dar nu vedea unde voia să ajungă. Aşteptă.

— De altfel, reluă Pacino, Chinta a spus cu gura ei. A înţeles foarte bine ce te împingea să te baţi cu ea. Toată lumea a înţeles. Vrei să devii Cascador, Antrenor, poate chiar Actor... Asta nu-i un mister pentru nimeni... Deci?

— Deci, ce?

— Te întreb: Cascador sau Antrenor? Sau...

— Da, Actor, răspunse Spartacus. De ce nu?

— Nu te ambala, zise încetişor Pacino. Dorinţa ta n- are nimic ilegitim. Nimic surprinzător... Vreau să-ţi spun că, după părerea mea, ai toate şansele să reuşeşti.

Spartacus răspunse:

— Am Noroc.

Pacino dădu din cap.

— Asta mi-am spus şi eu. Ai Noroc. Şi îmi pare nespus de bine că am pus mâna pe tine - poate că-mi vei lăsa şi mie puţin din acest Noroc. Ce zici?

Trasă în gol câteva figuri cu cuţitul, apoi spuse cu seriozitate:

— Ai noroc, prietene. E alături de tine... Nu trebuie să-l laşi să doarmă. Ai citit panoul de informaţii de la intrarea Sectorului?

— Nu, răspunse Spartacus, încruntând sprâncenele.

— Eu, da. E o cerere de Nimican pentru cascadorii din partea Producţiilor WBT. Producţii faimoase!

— Ştiu.

— Cere nu mai puţin de trei sute de tipi. Un film de război, cu maşini şi tot tacâmul. Trei sute de tipi, trei sute

de Nimicani. Printre cei trei sute, probabil că există vreo zece roluri pentru Figuraţie inteligentă. Ar trebui să încerci.

— N-am calificările necesare, murmură Spartacus.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Simţea un nod în gât.

„Ar fi posibil, Spartacus, amice? Chiar ar fi posibil ca ascensiunea să fie atât de rapidă!

— Calificările! exclamă vesel Pacino. Glumeşti? Ai ucis, fără antrenament, unul dintre cei mai rapizi Monitori din tot Interplatoul, şi vorbeşti de calificări? Le ai din oficiu, prietene! Poţi fi sigur că ai fost remarcat de cei de sus, de Connors şi poate chiar de Watkins în persoană.

— Dar... într-o distribuţie de trei sute de Morituri...

— Ascultă, Spartacus... îţi spun toate astea pentru că este benefic să împingi în sus un tip care are Noroc. Nu sunt deranjat la minte. Poţi să te prezinţi voluntar pentru această Producţie, îţi spun eu asta. Şi îţi mai spun că vei fi angajat. Altceva... Dacă te comporţi bine în acest Film - dacă faci în aşa fel încât să-ţi salvezi pielea ai o şansă suplimentară să urci treptele spre Actorie. Ştii de ce?

— Nu, şopti Spartacus.

— Datorită Montajului, amice. Există o Monteuză fără pereche, care lucrează pentru WBT. Şi ea se ocupă de filmul ăsta. Kate More. O devoratoare de bărbaţi cum nici n-ai idee, după câte se spune. A asigurat succesul multora. Păi, dacă te vede, şi eşti bine, e în stare să-ţi dea un minut sau mai mult. Un minut, Spartacus, pentru un Nimican, înseamnă o rampă de lansare nemaipomenită. Nu crezi? Ai Noroc... aşa că, decât să aştepţi aici...

— Mulţumesc, zise Spartacus. Mulţumesc, Pacino. Cred că îţi voi urma sfatul.

— Trebuie neapărat să faci asta, zise Pacino, închizând cu un pocnet sec lama cuţitului.

* * *

În cursul nopţii, Spartacus se duse în patul femeii cu şolduri mari... Pacino rânjea mulţumit.

* * *

Pacino visa un singur lucru: să devină Antrenor atunci când îi va veni vremea. Se ferea ca de ciumă de micii arivişti cu dinţi lungi - mai ales atunci când aceşti lupi tineri aveau Noroc.

17

Bross Chaplin stătea nemişcat, cu palmele transpirate, aşezat în fotoliul său din faţa mesei de compoziţie ce ieşea din imensul panou mural, care forma partea vizibilă a computerului de concepţie. După ce se instalase, emoţia şi iritarea puseseră imediat stăpânire pe el.

Tracul.

La naiba! De când nu mai simţise asta? De mult, de foarte mult timp...

Îşi şterse palmele umede pe haină. Apoi, împins de o inspiraţie bruscă, se ridică şi scoase haina, care probabil că avea să-l jeneze.

Rămase o clipă în picioare, în timp ce privirea i se plimba peste pereţii încăperii.

„Ce cauţi, Bross Chaplin? Nimic, nu cauţi nimic anume, poate doar un pretext ca să întârzii clipa când te vei hotărî să începi să tastezi. Acea clipă în care vei lua taurul de coarne...”

Găsi un pretext bun, care avea să-i permită, pentru scurt timp, să-şi facă ordine în gânduri. Traversă încăperea şi luă un pachet de ţigări din dulăpiorul mural, unde îşi ţinea rezerva de tutun, de pe peretele plin de poliţe îndoite de greutatea bobinelor şi casetelor. Degetele îi tremurară când deschise pachetul şi scoase o ţigară. O puse între buze şi o aprinse. Fumul îi umplu plămânii. Închise ochii.

Tracul... Ar ft fost de ajuns o capsulă de EIPD, Bross, doar una singură, ca să alungi această apăsare, ca să-ţi revîii... Nu! Fără EIPD. De data asta, nu!

Bross se întoarse la fotoliu şi se trânti în el. Avea o scrumieră la îndemână, pe consolă.

Era cam ca prima dată, când nu avea încă vârsta pentru Spectacol. Amintirea acelui moment îi reveni brusc în minte. Dădu din cap.

Prima dată, da... Se aşezase acolo, în acel loc. Care era diferenţa? Ce se schimbase?

Astăzi va lucra singur. Sau aproape singur. Nu va fi folosit de maşină. El va folosi maşina.

Bross îşi şterse iar palmele pe pantaloni. Respinse valul de amintiri şi păstră, vag, doar acea mânie resimţită faţă de Citizen şi Marylin. Scoase ţigara din gură şi o strivi în scrumieră. Degetele încă îi mai tremurau când apucă casca de compoziţie. Firul roşu, împletit, se întinse ca un fel de reptilă lungă, încolăcită. Îşi puse casca. Pe tabloul de bord al consolei, exact deasupra tastaturii, se aprinse o tastă galbenă. Bross apăsă pe tastă şi aceasta se stinse; degetul îi tremura deja mai puţin. Aşteptă să audă în cască zumzăitul maşinii.

Bross inspiră prelung, profund. Şi expiră la fel.

Compusese în minte un program selectiv de referinţe, care i se părea că acoperă aproximativ - după un evantai foarte lărgit - ceea ce căuta. Apăsă tasta de contact a selectorului. În urechi îi răsunară trei bipuri ascuţite. Bross tastă următoarele date (degetele nu mai tremurau deloc):

— Aventuri extraplanetare

— Aventuri planetare

— Căutare, găsire, erou

— Vânătoare

— Univers ostil, lume închisă (lume închisă???)

— Aventură deviantă. Demonstraţie Ordine contra Dezordine

— Element incontrolabil. Final.

Bătu de cinci on la rând pe bara „final”. După care, dirijă cererea de informaţie spre memoria Arhivelor. Aşteptă o jumătate de minut, în timp ce bipurile îi răsunau în urechi, trecându-i parcă prin cap dintr-o parte în alta. Ca să înşele

aşteptarea, care fu de scurtă durată, scoase din pachetul aşezat lângă el o altă ţigară, pe care o aprinse.

Selectorul de referinţe îi fumiză lista a peste patruzeci de filme. Dintre ele, vreo zece proveneau din perioada istorică a Nucleului - Bross le şterse. Nu voia să lucreze pe „revăzut şi adăugit”. Cele treizeci de filme păstrate datau din timpurile vagi ale preistoriei.

Treizeci de filme de analizat. Nu toate erau complete, natural; două treimi reprezentau doar fragmente într-o stare destul de proastă (cota Z; de mânuit cu precauţie). Ţinând cont de aceste deficienţe, de aceste amputări, asta reprezenta, totuşi, câteva zeci de ore de vizionare.

„N-am timp”, îşi zise Bross.

Nu maşina îl va folosi pe el, ci el va folosi maşina.

Programă încă o dată datele sale de referinţă, care constituiau în acelaşi timp o primă evaluare a sinopsisului, şi se branşă pe recepţia-hipno. Computerul îi recomandă treizeci de minute de ascultare pentru treizeci de filme sau fragmente de filme. Formă, deci, o tranşă de treizeci şi cinci de minute de ascultare şi îşi oferi un răgaz de cinci minute, din cauza lipsei de susţinere a EIPD-ului. Apăsă pe butonul declanşator. Sarabanda bipurilor crescu în intensitate, se amplifică până la a deveni, o fracţiune de secundă, o adevărată tortură. Bross căzu în inconştienţă.

După treizeci şi cinci de minute şi zero secunde, Bross reveni la realitate. Ţigara se stinsese în scrumieră. Bross o reaprinse şi trase câteva fumuri, unul după altul.

Dacă timpul de recepţie-hipno ar fi durat doar câteva secunde, Bross tot n-ar fi putut să-şi dea seama. Deţinea acum elementele globale conţinute în cele treizeci de filme (şi fragmente) analizate. Ceru, încă o dată, ajutorul selectorului, iar acesta, bazându-se pe schema furnizată de Bross, îi indică zece filme reprezentative. Bross făcu singur ultima selecţie. Păstră titlurile:

TARZAN
CU SUFLETUL LA GURĂ
ODISEEA SPAŢIALĂ 2001
METROPOLIS
CĂLĂTORIE FANTASTICĂ

Apelă din nou la recepţia-hipno, ca să-şi însuşească total aceste cinci elemente. Două dintre aceste cinci filme erau doar secvenţe disparate, într-o stare foarte proastă: 2001 şi METROPOLIS. Celelalte trei nu erau complete nici ele, dar erau mult mai construite. Trei minute de percepţie-hipno i-au fost necesare, nici o secundă mai mult. Când reveni la realitate, deţinea o bună atmosferă generală de ambianţă şi se simţea satisfăcut, mai incitat ca niciodată.

Totul mergea bine. Avea impresia că se pusese pe treabă de numai câteva minute, ceea ce era semn bun. Îşi oferi o pauză, în timpul căreia fumă a treia ţigară.

Dar nu fu o pauză în sensul strict al termenului, şi Bross nu se simţi să-şi împiedice mintea să funcţioneze cu repeziciune. Treaba se facea aproape în afara lui, datele se adunau, se verificau, amestecând documentaţia furnizată de filmele recepţionate în stare de hipnoză şi elementele originale pe care le aducea, calchiate direct pe ceea ce simţea, pe ceea ce provocase în el strigătele lui Citizen. Schema se construia cu rapiditate.

Bross se lăsa în voia valului furios de vibraţii; strivi chiştocul şi închise ochii. Beţia puse stăpânire pe el, făcându-l să se rotească în propriul său centru. Niciodată nu mai simţise asta până atunci - sau el nu-şi mai amintea.

Lucră mult timp, cu pleoapele închise şi ceafa sprijinită de speteaza fotoliului, cu muşchii relaxaţi, destinşi. Căldura îl cuprinsese treptat.

Puţin câte puţin, simţi că impulsurile interne pe care plutea mintea lui se estompau gradat. Calmul - mai exact, un fel de acalmie - revenea, curgea domol. Ştiu că găsise

ceva valabil. Deschise ochii. Apăsă cu înfrigurare tasta lectorului de schemă/concept.

Rezultatul reflecţiilor sale se înscriau pe banda-ecran prevăzută în acest scop. Bross citi cu aviditate textul ce defila prin faţa ochilor. Treptat, se simţi iar copleşit de însufleţire şi de bucurie pură. Public mare! Ia uite, Citizen!

Priveşte şi îndrăzneşte să spui că bătrânul Bross Chaplin e incapabil de creaţie originală!

Mârâi încântat. Nu numai că se simţea foarte entuziasmat şi nebun de bucurie, dar şi stupefiat... La drept vorbind, nu s-ar fi crezut capabil de un asemenea potenţial inventiv! Lectura schemei îi luă trei-patru minute, apoi mai citi o dată elementele seríate ale sinopsisului, şi încă o dată. După care blocă derularea.

Simţi primele efecte ale oboselii. Dar nu era deloc neplăcut. Sub cască, fruntea şi urechile erau fierbinţi. Avea gâtul uscat.

Deconecta casca, o scoase şi se ridică în picioare. Se apropie de distribuitorul fixat de perete, aflat în fundul încăperii, şi îşi turnă un pahar mare de cafea fără zahăr, pe care o bău cu înghiţituri mici. Era fierbinte, amară, aproape imposibil de băut.

Lui Bross nu-i mai era frică. Nu-i va mai fi niciodată frică, şi ştia asta, căci îşi dovedise capacităţile. De obicei, canavaua pe care lucra îi era furnizată de computerul de concepţie. Toate canavalele erau formate de tabelele informative furnizate de Critica Operatorilor de sondaje şi stabilite după Procentajul Emotiv al Publicului, precum şi veşnica schemă „Emoţie-Reflecţie-Acţiune”. În mod obişnuit, aceste canavale *trebuia* să fie supuse cenzurilor grilelor de scheme-gabarit. Pe aceste schelete eliminate lucra Bross, canalizându-şi „imaginaţia”.

Pentru prima dată - poate prima dată în istoria Spectacolului un scenarist acţiona *singur.* El, Bross.

Singur şi după propriile sale date, doar cu un simplu aport de ambianţă furnizat de recepţia-hipnotică - nimica toată... de altfel, în final, nu se mai cunoştea nici o urmă. Singur, cu ajutorul creierului său, construise o schemă, o canava de intrigă. O canava pe care acum o va finisa, îndepărtând radical orice influenţă a grilelor-cenzuri. Va trece peste supravegherea gabaritelor de morală prestabilite; va urmări construirea poveştii *sale.*

Era în întregime autorul a ceva ce nu se mai văzuse vreodată.

Senzaţia era atât de ameţitoare, încât aproape că uitase de motivaţiile iniţiale. Dorinţa de răzbunare pe Citizen şi pe fată, umilirea, pentru care voia să-l facă pe celălalt să plătească cu vârf şi îndesat... toate acestea îi păreau foarte departe acum.

Bross îşi reluă locul în faţa tastaturii. Îşi puse din nou casca.

Canavaua era precisă, în pofida câtorva peripeţii care rămâneau obscure (dar pe care Bross simţea că le va rezolva fără greutate). Deconectă grilele de cenzură/morală. Un mic beculeţ de alarmă clipi preţ de câteva secunde, dar Bross îl ignoră total. Apoi, ca şi cum s-ar fi plictisit să clipească degeaba, beculeţul se stinse.

Bross se puse pe treabă.

* * *

Lucră aproape singur, folosind la minimum resursele oferite de computerul de concepţie. Nu avea nevoie de maşină decât pentru clasificare, serierea ideilor şi construcţiile sale de imagini. În această privinţă, computerul îi uşură extrem de mult munca... Fără el, Bross s-ar fi luptat probabil zile în şir cu iţele încurcate ale conceptelor, total noi, pe baza cărora lucra, schiţând şi ducând la bun sfârşit o acţiune.

Cu ajutorul computerului, lucră totuşi timp de mai bire de nouă ore. Afară începuse să se lumineze; urma o nouă unitate de zi... dar Bross nu ştia nimic, nu era preocupat de asta: nu exista afară! Nu exista decât ceea ce inventase el.

Reciti scenariul, cu ochii obosiţi, fumând o ultimă ţigară, cu gura cleioasă, având senzaţia că întreg corpul avea să se fărâmiţeze brusc şi să se împrăştie în firimituri pe podea.

După ce termină de citit, Bross scoase casca şi o aşeză pe consolă, la locul ei. Scrumiera era plină.

Scenariul inventat de Bross Chaplin se numea

OMUL CARE VOIA SĂ UCIDĂ PUBLICUL-ZEU

Era un titlu provizoriu, deşi, în mintea lui Bross, era aproape definitiv.

Subiectul tratat se descompunea astfel:

PERSONAJE:

CIT - Bărbat, Actor renumit din Spectacol-World (denumire provizorie). Cit e în vârstă de trei sute de filme şi de patruzeci de ani BT. Are glorie şi o cotă mare în preferinţele Publicului. Toate filmele sale sunt succese asigurate.

MARY - femeie tânără, secretară de Platou. Vreo douăzeci de ani BT, în vârstă de patruzeci de filme. Personaj influenţabil, enigmatic.

BADDEN CHAP - Bărbat, Scenarist de renume din Spectacol-World (denumire provizorie). Badden Chap este în vârstă de şase sute de filme şi de aproximativ şaizeci de ani BT. Este un Scenarist, autor a numeroase seriale de succes, care se bucură de o cotă ridicată în rândul Publicului. El o iubeşte pe Mary.

CANAVA/SCHEMĂ/DEZVOLTARE:

Acţiunea se situează în universul Spectacol-World (denumire provizorie). Spectacol-World - SW - este un

univers de Bule şi de spaginate grupate în Nucleu. Funcţia lui este să monteze Spectacole destinate Publicului, după regula jocului admis şi venerat din toate timpurile, dintotdeauna şi pentru totdeauna. Nimeni nu ştie cine este Publicul, nici unde se află. Regula jocului stipulează că fiecare om trebuie să aibă credinţă şi să facă cum ştie mai bine ca să mulţumească Publicul-Zeu. În schimb, acesta asigură nevoile oamenilor.

În acest univers SW, Cit este un Actor de renume, dar obosit, dezaxat de folosirea abuzivă a ANIHIL-ului. Acest drog de condiţionare îi permite să intre în pielea personajelor pe care le joacă în filme şi să se supună injectărilor unui Suprahipno (Supraveghetor-hipnotizator), care îl îndrumă. Cit est obosit.

După o filmare şi în cursul unei recepţii care îl pune în contact cu Mary şi Badden Chap, are o criză de demenţă şi proferează blasfemii nenumărate la adresa realităţii şi a existenţei Publicului-Zeu (Dialog anex 3.4.5.6.7.) Sfaturile şi avertismentele lui Badden Chap sunt respinse.

Cit," care o ia pe Mary cu el, pleacă în căutarea Publicului-Zeu, hotărât să dovedească faptul că acesta nu există. Mary îl urmează, subjugată de personalitatea lui.

E o cursă lungă, plină de capcane, prin Bulele SW-ului. Cit este convins că cei care joacă rolul Publicului-Zeu se ascund în centrul Nucleului.

În acelaşi timp, Badden Chap organizează urmărirea, căci este evident că Cit este un nebun periculos. Badden Chap o iubeşte pe Mary şi încearcă să o salveze de această nebunie comunicativă. Şi mai simte că trebuie să protejeze Publicul-Zeu, acolo unde se află acesta (dacă se află în interiorul Nucleului), de acţiunile dereglate ale unui nebun. În realitate, el trebuie, pur şi simplu, să protejeze echilibrul Nucleului. Se avântă, deci, în urmărirea nebunului şi a însoţitoarei sale.

Diferite peripeţii, folosind contextul traversat.

(Secvenţe anexate, de la 32 la 235. Dialoguri anexate.)

În cele din urmă, Cit ajunge în centrul Nucleului. În Bula imensă ocupată de Zeul-Public. El află atunci că, pe vremuri, viaţa se derula pe o planetă, după cum prezintă unele filme din Arhive. Documente-filme anexate, precum şi pentru ceea ce urmează. În urma evoluţiei poporului de oameni şi a unor multiple catastrofe - cataclisme geologice, mutaţii, războaie -, numai o fracţiune din Omenire a reuşit să se salveze şi să se refugieze într-o navă spaţială, care constituie Bula originară (Bula ocupată de Publicul-Zeu). Variantă posibilă: nava, adică SW, nu este o navă, ci o bază terestră. Variantă *bis:* baza SW poate să fie subterană, la suprafaţă sau pe orbită în jurul Pământului.

Treptat, o dată cu trecerea timpului, alte Bule au fost adăugate primei Bule, formând Nucleul şi un adevărat univers care funcţionează în circuit închis - sugestie: în aşteptarea revenirii pe Pământ?

În SW, primii ocupanţi ai Bulei au exploatat în avantajul lor patrimoniul cultural al rasei, limitându-se să difuzeze doar vreo sută de filme. Ei sunt la originea Cultului Publicului-Zeu, iar regula jocului a fost impusă de ei. Complet izolaţi, descendenţii lor duc o viaţă de lux, profitând la maximum de exploatarea celorlalţi oameni, pe care îi dresează prin Spectacol, pentru care Spectacolul este singurul adevăr, şi care, în acest fel, nu se gândesc să profite de nenumăratele avantaje aflate la îndemâna Publicului. Oamenii sunt bufonii terni ai acestei caste de privilegiaţi, care conduce maşinile energetice şi distribuie un minimum membrilor Spectacolului. (Listă cu avantajele de care se bucură Publicul-Zeu. De exemplu: călătorii spaţiale reale, pentru că Pământul există cu adevărat, universul există cu adevărat etc.)

Cotă de suspans şi „lovitură de teatru”: 800 Final. În realitate, Bula originară nu există, nici Publicul-Zeu mincinos aşa cum îl concepe Cit. Se află, într-adevăr, în

centrul Nucleului, dar într-o Bulă pustie. Tot ce crede că vede acolo este doar produsul imaginaţiei sale, pe baza unui scenariu de Badden Chap, difuzat sub hipnoză prin intermediul lui Mary, care are capacităţi telepatice.

Cotă „lovitură de teatru”: 1 000 Astfel, Cit este neutralizat. Mary se va reîntoarce la Badden Chap. Acesta din urmă a salvat Nucleul de un mare pericol: divagaţiile unui fals profet.

Dialoguri, decupaje: 765, 766, 767, 768, până la 965 inclusiv.

* * *

Bross recitise încă o dată scenariul. Blocă ecranul.

Timp de câteva momente, ascultă sângele care îi mişuna prin vene. Acum nu mai făcea nimic ca să lupte împotriva oboselii.

Ajunsese la ţintă.

Natural, nimeni nu se putea înşela: numele celor trei personaje principale erau trunchiate, camuflate, astfel încât să fie totuşi uşor de identificat. Nici o îndoială posibilă.

Evident, Supravegherea nu va aştepta mult timp ca să-i facă o vizită lui Citizen. Supravegherea nu neglijează nici cele mai mici indicii. Ar fi fost nevoie de mult mai puţin ca să se hotărască o vizită-psiho de control. Adevărul este că Citizen era într-o stare foarte proastă.

„Vor veni şi la mine”, îşi zise Bross. Nu, nu era îngrijorat: nu făcuse decât să extrapoleze, folosindu-se de realitate. Mica încălcare a regulamentului va fi compensată regeşte de originalitatea scenariului. Mai ales acea parte a acţiunii care oferea viziunea subiectivă a lui Cit în Bula Publicului-Zeu.

Se înfioră, respingând ideile nebune. Era obosit...

Mai rămase un moment nemişcat. Se uita ţintă la ecranul pe care se înscriau frazele finale ale scenariului. Se întrebă

dacă trebuia să insiste mai mult pe explicaţiile existenţei Publicului-Zeu sau, după cum se petrecea în filmele din Arhive, când era vorba de Personajul „Dumnezeu”, era rnai bine să se prefere aluzii vagi şi neexplicate. Pentru că asta nu se explica în mod logic. În alte timpuri, un astfel de gând l-ar fi făcut să încremenească de spaimă. Dar acum, din cauza oboselii, căscă. Apoi se ridică.

Era transpirat peste tot şi mirosul urât dintre picioarele lui era foarte puternic.

Făcu un duş, se şterse, se duse în dormitor şi se întinse pe pat. Dar nu reuşi să adoarmă.

Când vid-ul sună, Bross Chaplin nu reuşise să închidă ochii. Se ridică, îmbrăcă un halat de casă şi răspunse. Era Clydan, Suprahipno care se ocupa de Citizen. Clydan părea preocupat: întrebă direct, fără introducere sau formulă de salut:

— Ce s-a întâmplat, Bross, cu Citizen?

— Nu înţeleg, răspunse Bross.

— La naiba, Bross! Supravegherea m-a sunat adineauri. Se ştie că l-ai condus acasă, după terminarea filmării, şi că ai plecat de acolo singur, furios. În dimineaţa asta, Cit a plecat şi el, cu Marylin. A bramburit programul meteo - o adevărată sminteală!

— Nu înţeleg, zise Bross. Ne-am cam certat puţin, atâta tot.

— Îi hăituiesc, zise Clydan. A fost gata să dea foc Paradisului.

— Nu înţeleg, repetă Bross.

Şi închise.

Era ciudat: nimic din ceea ce îi anunţase Clydan nu-l surprindea. Ca şi cum ar fi ştiut deja. Ca şi cum nu ar fi aşteptat decât confirmarea intuiţiilor sale... şi a ceea ce scrisese.

* * *

Mult mai târziu, pe la sfârşitul unităţii de zi, Supravegherea îl contactă, ca să-i ceară informaţii şi să-i aducă la cunoştinţă că Citizen *era în afara cadrului, că agresase flicopi cu complicitatea lui Marylin, că fugea, se credea, în direcţia Centurii.*

Nu, nu ştia nimic sigur.

Un gol mare se rotea în capul lui. Fu gata să se simtă rău şi se servi cu un pahar de „Hiroshima”.

Terminase scenariul. Un scenariu teribil de periculos, în lumina realităţii trăite în aceste clipe de Citizen şi Marylin.

Bross Chaplin goli pe nerăsuflate paharul. După care, abia avu timp să expedieze datele scenariului OMUL CARE VOIA SĂ UCIDĂ PUBLICUL-ZEU prin intermediul computerului. Apoi Bross se duse în dormitor şi se prăbuşi pe pat, complet ameţit de băutură.

18

Îl dureau picioarele, rău de tot. De cât timp mergeau? El şi ceilalţi, *toţi...*

Şi apoi, ce însemna asta: toţi? „Suntem vreo sută, poate mai mult, îşi zise el. Va fi de ajuns?”

Găsi imediat răspunsul adecvat la această întrebare: evident, va fi suficient. I se părea de o logică imbatabilă. Evidenţa însăşi...

„De cât timp mergem?” se mai întrebă el. De data asta, nu găsi nimic precis în memorie, care să-i poată furniza un element de răspuns. Era serios zdruncinat, ca şi ceilalţi, care înaintau cu greutate, dar cu mult curaj, prin peisajul devastat. Războiul era feroce, nemilos.

„Suntem ultima şansă a poporului amindian”, îşi zise el încă o dată. Îşi repeta mereu asta, ca pe o formulă ce ar fi trebuit să-l ajute să meargă, uitând de picioarele care îl dureau şi de oboseală.

Totul merge bine, 88, totul merge bine. Continuă.

Da, totul merge bine. Totul merge cel mai bine posibil. Nu e delirant, dar ar fi putut probabil să fie mai rău...

Totul merge bine, 88... totul merge bine, 88...

— Optzeci şi opt. OK. Optzeci şi opt era el. Cu siguranţă că avea şi un alt nume (natural), dar deocamdată era Optzeci şi opt. De ce?

Aşa!

Scuipă în nisip şi în ierburile calcinate o flegmă închegată. Îi era sete şi foame. Mai ales, sete. Blestemata de rană de la umăr îl durea aproape la fel de tare ca picioarele sângerânde. Jetul de căldură concentrată tăiase pânza hainei cu franjuri la cusături, ajungând la muşchi. Ce

porcărie! Dar, până la urmă, nu era foarte grav: scăpase ieftin.

Păstra o amintire vagă şi sfredelitoare a ultimei bătălii. Vagă în globalitatea ei, sfredelitoare din cauza unor detalii particulare. Precum lupta lui corp la corp cu un soldat.

Soldatul era mai înalt decât el, cu umerii mai laţi, cu o cutie toracică incredibil de dezvoltată, plină de muşchi noduroşi. Un munte de om, ticălosul! Avea părul tuns scurt sub chipiul spart şi o barbă de câteva zile îi acoperea obrajii. Avea o faţă colţuroasă. Niciodată nu mai văzuse „88” nişte ochi verzui atât de răi.

Ticălosul ăsta trăsese în el, în grămada fără nume care împânzea tot satul. Agita pistolul în toate direcţiile, trăgând la întâmplare şi răcnind - şi iată că 88 se nimerise pe direcţia de tir a armei sale. Celălalt apăsase pe trăgaci şi limba de foc decupase vârful umărului lui 88.

Fusese cuprins de furie. Îşi pierduse puşca-rad undeva şi nu mai avea decât un cuţit. Aruncă cu el.

Soldatul răcni când lama ascuţită îi pătrunse în sânul stâng. Dădu drumul la armă. Atunci 88 sărise pe el. Se luptase un timp şi fusese nevoie de câteva încercări până când reuşise să smulgă lama şi să o înfigă iar pe ici şi pe colo, în imensul lui piept. Până la urmă, soldatul vomase o gură mare de sânge şi murise. Pe urmă, 88 se ridicase, cu picioarele tremurânde, şi luase puşca soldatului.

Apoi urma o perioadă vagă.

* * *

Totul merge bine, 88...

Ştiu, ştiu...

Se uită în jur. Grupul cel mai apropiat, în stâna lui, era format din vreo zece bărbaţi şi femei.

Majoritatea, evident, în zdrenţe. Hainele rupte erau murdare de humă şi de sânge. Şi ei purtau urmele severe ale ultimei lupte.

În dreapta, un bărbat în vârstă ajunse în dreptul lui, târând un picior şi sprijinindu-se în puşca cu patul rupt. Optzeci şi opt îi zâmbi, dădu din cap - omul îi răspunse în acelaşi fel. Piciorul pe care îl târa prin nisip forma un unghi ciudat la capătul gambei. Avea torsul plin de cartuşiere încrucişate unele peste altele; Optzeci şi opt băgă de seamă că puşca tipului era un model vechi cu gloanţe.

„Natural, nu suntem înarmaţi în consecinţă...”

— Vom reuşi, zise el. Încă puţin curaj.

— Nu de curaj ducem lipsă, răspunse tipul, strâmbân- du-se de durere.

Păstrează-ţi forţele, 88. Totul merge bine. N-ai nimic de spus: mergi.

Mergea cu picioarele aduse spre înăuntru, pe marginea tălpii. Nu-şi mai amintea exact în ce moment îşi pierduse încălţările, dar probabil că se întâmplase de mult timp. Partea de jos a pantalonilor, rupţi, în zdrenţe, bătea peste pulpa piciorului. O transpiraţie vâscoasă îi curgea pe spate, udând ţesătura verde. Pete mari se întindeau la subsuori.

Puşca-rad devenea incredibil de grea, de la o secundă la alta. Curând, 88 făcu precum omul care şchiopăta alături de el: se folosi de armă ca de un baston.

Totul merge bine, 88..., încă un mic efort...

O, nu te nelinişti, vom rezista...

Se întrebă, o fracţiune de secundă, de unde venea vocea aceea, care răsuna în mod regulat, punctual, în capul lui, ca un fel de înger păzitor, care se străduia să-l susţină, încurajându-l. Apoi se gândi la altceva.

Ceea ce îl supăra cel mai tare era faptul că nu-şi amintea adevăratul lui nume - pentru că era convins, în sinea lui, că avea un nume, un nume adevărat.

Această poveste cu numărul probabil că avea o semnificaţie precisă.

Se gândi iar la altceva. La bătălia care va urma. La prietenii din satul ascuns între coline. La picioarele care erau aproape carne vie, la arsura de la umăr...

Deodată, fu copleşit de un val de optimism. La urma urmelor, nu se descurcaseră deloc rău până acum! Evident, suferiseră pierderi enorme... dar asta se datora, pur şi simplu, faptului că ceilalţi căzuseră în cârca lor în modul cel mai josnic. Fără nici o declaraţie de război, fără ca nimic - nimic! - să lase să se presupună această agresiune - această grozăvie! *Ceilalţi* veniseră şi deschiseseră focul.

Veniseră în tancurile lor, în maşinile lor de război infernale, cu avioanele lor... Mitraliaseră, bombardaseră, răseseră, curăţaseră, folosiseră la maximum efectul surpriză ca să-şi săvârşească crima. Curăţau locul, pentru că voiau acel loc.

De ce? Evident, nici el şi nici unul dintre prietenii săi nu erau în măsură să explice de ce ceilalţi acţionau în acest fel.

Trebuia să se apere. Să-şi apere pământurile, vieţile, viaţa copiilor lor.

„Am spus copii?” se întrebă el.

În capul lui era o mare dezordine. Până la urmă, nu era în stare să-şi amintească nimic dincolo de ultima bătălie. Păstrase câteva imagini ale satului şi ştia că se născuse, crescuse în acel sat, că trăise acolo. Altceva nu ştia.

Totul merge bine, 88. Iată-te la poalele colinelor. Acum poţi să te odihneşti puţin.

Asta şi voiam să facem, amice!

Ajunseseră, într-adevăr, la poalele colinelor. (Am mers mai repede decât aş fi crezut!) Vegetaţia era rară, dar mai bogată decât la şes. Numeroase pâlcuri de plante mărăcinoase, în formă de sfere aproape perfecte, acopereau pantele abrupte şi pline de pietre.

Se trântiră pe pământ, unul după altul. Nimeni nu dăduse vreun ordin. Dar toţi înţeleseseră că acesta era cel mai bun lucru pe care trebuia să-l facă imediat, contemplând pantele abrupte pe care urmau să le urce.

Soarele era sus de tot pe cer. Un soare de plumb. Da, un soare de plumb... şi ştia ce însemna acest clişeu.

Îşi şterse fruntea cu dosul braţului. Transpiraţia era lipicioasă. Îşi zise că probabil arăta oribil, de nerecunoscut - asta îl supăra că era *de nerecunoscut*, tot aşa cum era supărător că nu-şi amintea numele. *Dar se gândi la altceva.*

O sete infernală îi uscase limba; niciodată în viaţa lui nu-i fusese atât de sete. Nu reuşea să saliveze corect; tot ceea ce mai putea să scuipe semăna cu nişte mici biluţe de rumeguş cenuşiu. Era ceva infect. Limba lui era o rădăcină crăpată care se pietrifica lent, în fundul unei grote de hârtie.

Se uită în jur. Aerul tremura. Erau acolo, jos, culcaţi, răspândiţi la baza pantei. În depărtare, în câmpie, se zărea din loc în loc pata întunecată a cadavrelor celor care nu avuseseră forţa necesară să se târască până la coline.

Vecinul cel mai apropiat al lui 88 era şchiopul, care mersese un timp alături de el. Optzeci şi opt nu-şi amintea cu adevărat de acest om; nu ar fi putut să spună dacă facea parte sau nu din populaţia satului, înainte.

Omul luă un burduf de la centură, îl desfăcu şi îl duse la buze. Bău câteva guri. Apoi, fără o vorbă, îl întinse lui 88.

Era apă călduţă - un deliciu. Nu îndrăzni să bea decât câteva înghiţituri, astupă burduful şi îl înapoie proprietarului. Deschise gura ca să-i mulţumească, când, deodată, primele obuze căzură printre ei.

Pe creasta colinelor se aliniau gurile tancurilor şi tunurile lor care trăgeau. Tancurile veneau dinspre Uhiffi.

Optzeci şi opt înţelese că nu le mai rămânea de făcut decât un singur lucru: să-şi vândă pielea cât mai scump.

Sărise în picioare. Un obuz explodă la mai puţin de cincizeci de metri, altul la treizeci de metri.

Totul merge bine, 88... Totul merge bine...

Ar fi şi mai bine dacă mi-aş aminti numele, îşi zise el distrat, în vârtejul de panică imensă care pusese stăpânire pe el.

19

Citizen auzise totdeauna vorbindu-se despre Centură - după cum auzise de Nucleu şi de Bule, de spaginate, de Spectacol şi de Public. Trăia în Nucleu, Bule şi spaginate: niciodată nu fusese în Centură. Pentru ce ar fi făcut-o?

Ştia că Centura ţi-o puteai reprezenta precum corpul unei roţi de şaretă cu secţiune dreptunghiulară şi de formă (natural!) circulară. Spiţele roţii erau tuburile de comunicaţie principale, iar Nucleul era butucul. Asta ştia.

Dar când ajunse în Centură, împreună cu Marylin şi cu pantera-automat Geraldine, nimic din jurul lui nu mai avea vreo legătură cu reprezentarea - de altfel, mai mult sau mai puţin vagă - pe care şi-o făcea. Decorul în care se aflau era fantastic. În filmele în care jucase sau pe care le văzuse ca spectator ocazional, Citizen nu mai întâlnise niciodată un astfel de univers. Tot ce auzise despre Centură nu mai conta.

Prima sa reacţie fu aceea de a trânti o înjurătură, uşor, printre dinţi. Privirea aruncată de Marylin indica în mod clar uluirea fetei.

Se aflau pe un culoar - dar acesta nu mai avea nimic comun cu tuburile de comunicaţie obişnuite. Aici, „strada” era tranşată parcă în plastobeton. Erau doar nişte enorme, imense planuri verticale de plastobeton, care se întindeau şi se întretăiau ici şi colo, formând cadrilajul labirintului. Cuvântul îi veni imediat în minte: labirint. După câteva minute de mers pe fundul acelor canioane simetrice, îşi pierdu total simţul orientării şi hotărî - ce altceva ar fi putut face? - să adopte o deplasare instinctivă. Împins, atras de curiozitate şi stupefacţie.

Ziduri oarbe, de o înălţime fantastică (câteva zeci, uneori câteva sute de metri), până sus. „Sus” era tavanul Centurii, unde era complet negru. Nici o singură deschizătură în acele ziduri, nimic, nici o crestătură amărâtă, cu atât mai puţin ceva care să poată semăna cu o uşă. Pentru ce o uşă? „Ca să ajungem la maşini”, răspunse în gând Citizen - în timp ce începea să fie convins că nu se putea ajunge la maşini.

Ziduri, ziduri şi iar ziduri.

Străzile rectilinii se intersectau, se întretăiau în unghi drept, se bifurcau brusc, fără ca cel mai mic panou semnalizator să vină în ajutorul celui care se deplasa pe acolo. Efectul conjugat al tăcerii şi acelei multitudini de linii drepte, a acelui univers geometric perfect, dur, îi provocă curând lui Citizen o teamă insidioasă, penibilă, apăsătoare.

Zidurile nu erau întru totul netede. Erau, pe de o parte, zgâriate, în multe locuri, şi păstrau urmele a ceea ce părea, la prima privire, nişte impacturi de jeturi termice - pe de altă parte, ici şi colo, urcau scări metalice ale căror bare, independente, erau prinse în ziduri. Iluminatul acelor locuri provenea de la o serie de spoturi fixate la înălţimi diferite, producând o lumină lugubră, prăfoasă, murdară.

Treptat, pe când pătrundeau în decor (oare chiar pătrundeau...), se simţiră simptomele unei anumite metamorfoze facându-şi apariţia... dar nu era nimic liniştitor. Acele elemente de schimbare se prezentară sub formă de deşeuri zăcând pe sol, deşeuri neidentificabile, dar încărcate de o aură de o violenţă extraordinară. Baza zidurilor bloc-maşinilor era acum plină de impacturi, dintre care unele - numeroase de o adâncime de câţiva centimetri. Multe spoturi erau sparte, atârnau lamentabil în afara hublourilor, ca nişte globi oculari ieşiţi din orbite; astfel, unele sectoare erau cufundate într-o obscuritate relativă, dar care căpăta aparenţa unei penumbre adânci.

Schimbarea se manifestă şi la nivel sonor: acum se auzea duduitul maşinilor, în spatele zidurilor ermetice ale blocurilor. Citizen remarcase faptul că blocurile comunicau între ele prin porţiuni de canalizări suspendate, foarte sus, accesul la ele părând total imposibil din exterior.

Transpira abundent şi văzu că şi Marylin îşi ştergea frecvent fruntea umedă. Obrajii palizi ai fetei luceau de sudoare. La aproape fiecare zece secunde, îşi trecea vârful limbii peste buze.

Continuara să înainteze la pas. Citizen îşi pusese pe mână cutia de comandă a Geraldinei. „Animalul" aştepta, cu gura deschisă, încremenită, în partea din spate a jeepului.

— S-ar zice că lucrurile încep să se precizeze, şopti în cele din urmă Marylin.

Erau primele cuvinte pronunţate de mult timp. În sprijinul lor, Marylin arătă cu ţeava unei puşti-rad un şir de distribuitoare nutritive şi de aparate video. Aparatele erau sprijinite sau încastrate într-un zid cenuşiu şi se aliniau pe câţiva zeci de metri: toate erau sparte, inutilizabile.

— Şi se mai precizează şi o afurisită de atmosferă infernală, zise Citizen. S-ar părea că flicopii ar avea aici tare mult de lucru...

— Există sectoare întregi din Centură unde flicopii nu riscă să vină niciodată, răspunse Marylin.

Citizen îi aruncă o privire piezişă. De unde ştia asta? Nici ea nu se născuse în Centură. Nu venise niciodată aici. Poate că deţinea unele informaţii...

— Poate că am intrat prin unul dintre aceste sectoare, adăugă ea. Aşa s-ar explica de ce nu am întâlnit nici un Supraveghetor.

— Într-adevăr, spuse Citizen.

„Ciudată fată", îşi zise el în gând... O siluetă ciudată, cu faţa ei blândă-dură, umeri mici, şolduri înguste şi sânii prea mari, cărora părea că vrea tot timpul să le micşoreze

volumul stând puţin cocoşată. Da, o fată blândă, mentală. O fată a tăcerii şi a vacarmului. „Am făcut dragoste cu această fată pe care o cunoşteam doar de câteva zile... o văzusem, dar nu o cunoşteam. Oare acum o cunosc? Nu, evident. Am făcut dragoste cu Marylin în Bula pustie, sub privirea moartă a unui animal oarecare. A fost bine, fir-ar să fie! A fost...”

O limbă de foc traversă penumbra jilavă a labirintului. Explodă în jerbă de scântei peste unghiul drept al capotei jeep-ului. Preţ de o secundă, Citizen fu de-a dreptul năucit. Evită o grămadă de dărâmături din centrul şoselei şi fu gata să lovească zidul. Marylin trăsese. Corpul omului se prăbuşi de pe creasta unui cub, de la o înălţime de zece metri, căzu ca o marionetă şi se strivi de sol la mai puţin de cinci paşi de maşină.

Citizen trânti o înjurătură. Marylin trase iar, în rafală de data aceasta. Se auziră ţipete, care se repercutau la infinit prin acel labirint. Alte două corpuri se prăbuşiră.

— Repede! strigă Marylin.

Citizen avusese timp să zărească puţin cadavrele, pe când se prăbuşeau pe sol. Nu arătau prea frumos! Zdrenţe; sângele ţâşnea de peste tot, negru fumegând, acolo unde loviseră jeturile termice. Citizen se înfioră. După frigul simţit un moment, acum era copleşit de un val de căldură. Simţi broboane mari rostogolindu-se pe frunte şi căzându-i în ochi.

— Ai tras grozav! şopti el.

— Am văzut mişcare, răspunse Marylin.

Degeaba îşi păstrase atitudinea de detaşare şi de fermitate, căci în vocea ei se simţea o emoţie evidentă.

— Am ridicat capul şi i-am văzut, continuă ea. Cred că am avut noroc...

„Iar eu cred că vom mai avea nevoie de noroc!” continuă în gând Citizen.

Conduse maşina de-a lungul culoarului rectiliniu, timp de câteva minute. O nouă zonă de umbră. Culoarul se bifurca, se lăţea în trei noi intersecţii: două la stânga şi una la dreapta. Citizen conduse maşina spre dreapta.

— Oare..., zise Marylin.

Citizen dădu afirmativ din cap. Reduse viteza.

În afara vibraţiilor maşinilor din carapacele lor de plastobetdn, acum se mai auzea un zgomot. Alte zgomote pe culoar. Muzică. Vacarm înăbuşit, zvon de voci - totul răsunând pe culoarul lat de câţiva zeci de paşi şi care se mărea din ce în ce mai mult.

Marylin se ridică. Îndoi un picior şi se aşeză pe el. Deocamdată, pericolul nu-i mai putea surprinde din aer: vârful blocurilor era mult prea sus. Va izbucni însă din faţă. Marylin lipi puşca-rad de şold. Aşezase ţeava pe marginea parbrizului.

Apoi culoarul coti. În unghi drept. Atunci ajunseră în inima zgomotului.

Citizen simţi că păleşte brusc. Făcu singurul lucru posibil: frână şi opri vehiculul. Nu putea să dea înapoi ca să fugă, fiind obligat să ia şi virajul. (în orice caz, asta nu s-ar fi putut face *rapid*, cu şansa de a scăpa de tiruri, dacă ar fi izbucnit agresiunea.) A accelera era la fel de nesăbuit: mulţimea era mult prea densă.

Aproape imediat (cât să slăbească crisparea degetului lui Marylin pe trăgaci), Citizen înţelese că nu aveau de ce se teme de o agresiune. Nu remarcă nici o armă în mâinile celor care se aflau acolo. Dimpotrivă, citi pe feţele lor o mare surprindere.

Muşchii crispaţi se destinseră puţin câte puţin. Lent. Cu precauţie, îşi trase mâna de pe volan; atinse uşor cu un deget cutia de comandă a Geraldinei. Animalul-automat se ridică pe labe, în partea din spate a vehiculului. Din gura deschisă se auzea un mârâit. *Rhhrr.* Citizen puse mâinile pe puşca-rad.

Culoarul părea mai larg decât toate celelalte pe care le străbătuse până acolo. Treizeci, poate chiar patruzeci de metri. Era destul de greu să evalueze cu exactitate, datorită harababurii şi a mulţimii.

Acolo se aflau vreo sută de persoane. De fiecare parte a culoarului, fuseseră construite adăposturi din elementele de decor uzate. „Barăcile”, corturile şi cabanele de tot felul erau probabil destinate mai curând izolării unor grupuri decât protecţiei lor - protecţie contra cui? Atmosfera labirintului era reglată de o climatizare neutră, temperatura era egală, stabilă. Totul forma o încâlceală de culori, în care se puteau recunoaşte distribuitoarele nutritive şi cabinele cu ecrane video.

„Consumatorii de video”, îşi zise Citizen liniştit. Aceştia nu vor fi agresivi, era convins, simţea asta. Aceeaşi impresie părea că o are şi Marylin, care se destindea, în timp ce primii consumatori de video, după ce trecuseră şi ei prin câteva secunde de stupefacţie, începeau să se apropie.

Bărbaţi şi femei, având cu toţii, pare-se, vreo treizeci de ani BT. Majoritatea avea între treizeci şi patruzeci de ani. Citizen zări unu-doi bătrâni, nu mai mulţi, precum şi cîţiva copii goi: erau palizi, slăbănogi. Aveau gesturile nervoase; clipeau într-una, ca şi cum s-ar fi aflat într-o lumină orbitoare - ceea ce nu era cazul.

Apoi răsună numele lui Citizen, pluti, fu repetat, repetat, iar şi iar, în timp ce feţele se luminau de surprindere şi bucurie nedisimulată. Îl recunoscuseră. Consumaseră multe filme în care Citizen era Personajul central! Şi iată că Citizen se afla acolo, în acel jeep, însoţit de acea fată care purta o armă, cu o panteră neagră în partea din spate a maşinii.

Citizen se destinse total. Îşi zise că va putea să se odihnească puţin.

Se înşela.

Un cuplu despică mulţimea, făcând gol în faţa lui, lovind fără menajamente în dreapta şi în stânga. Admiratorii fanatici, care erau gata să ia cu asalt jeep-ul (nu păreau impresionaţi nici de mârâitul Geraldinei), se calmară puţin şi se traseră înapoi. Cuplul se opri în faţa jeep-ului, cu mâinile pe capotă. Preţ de câteva secunde, cei doi îi studiară pe Citizen şi Marylin. Erau amândoi la fel de slabi, cu părul tuns extrem de scurt. Fata avea nişte ochi mari şi negri, cu pleoapele iritate şi roşii. Prin hainele rupte se vedeau doi sâni slabi atârnând - după acest detaliu anatomic, Citizen recunoscu în ea femeia; în rest, era la fel de murdară şi de fantomatică precum băiatul.

— Citizen? zise băiatul. Adevărat?

— Da, adevărat, îl asigură Citizen.

Celălalt schiţă un zâmbet. Cineva strigă:

— A dat orbirea în tine, Rossik, de nu-l recunoşti?

— Gura! se răsti Rossik, fără să-şi ia privirea de la Citizen. Ştiu ce fac!

Poate că nu era şeful tuturor consumatorilor de video din Centură, dar cu siguranţă că era şeful grupului de pe culoar. Fusese destul să-şi facă apariţia - împreună cu fata şi să se răstească de câteva ori, pentru ca mişcarea, care ameninţa să-i înghită pe ocupanţii jeep-ului, să se domolească şi ca oamenii să se retragă.

— Ne...

Rossik ezită, aruncă o privire spre însoţitoarea lui, care rămăsese de marmură, cu privirea înfrigurată pironită în ochii lui Citizen.

— Ne pare bine că te vedem, Citizen. Şi dacă putem să-ţi fim de folos cu ceva...

— Aş vrea să mă odihnesc un moment, răspunse Citizen. +

Rossik dădu din cap, de sus în jos. Din mulţime izbucniră strigăte:

— Dacă ai nevoie de cineva, Cit, uită-te la mine!

— Suntem gata să te urmăm, Cit! Suntem cu tine!

— Vei fi mulţumit de noi, poţi să fii sigur de asta!

— Ei, Cit! Ia priveşte aici! I-a uită-te la mutra mea, Cit!

— Cit! Sunt cea mai bună coardă de pe-aici, ia întrea- bă-i! Dacă conduci o Producţie cu futaiuri, aş putea...

— Hei, Cit! Mai bine ascultă-mă pe mine!

— Fata e elita ta sau...

— Lăsaţi gura! răcni Rossik.

Însoţitoarea lui îşi îndreptă spatele şi repetă ordinul, cu o voce stridentă, care rase ca briciul acea hărmălaie. Oamenii se potoliră imediat. Păreau nişte copii bosumflaţi, cărora un profesor le suprimase recreaţia.

— La naiba, putem să ne înţelegem, nu? mai strigă fata.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra cuplului din jeep, dar, de data asta, părea deosebit de interesată de Geraldine. Citizen remarcă o oarecare asemănare între privirea fetei şi cea a animalului-automat... în vijelia de strigăte, întrebări şi apeluri, înţelese la ce se aşteptau de la el consumatorii de video. Pentru ei, prezenţa unui Actor de clasa lui Citizen în acel loc nu putea să însemne decât un singur lucru: Vedeta venise să caute personal Nimicani pentru un viitor film; Citizen asigura el însuşi recrutarea... Toţi se gândeau numai la asta. Asta doreau, asta visau cât era ziulica de mare (ce înseamnă o zi în acest univers?), lipiţi de aparatele video, în aşteptarea trecerii echipelor de angajare. Urmăreau cu febrilitate informaţiile referitoare la Distribuţii, vibrau... Da, pentru ei nu exista nici o îndoială: Citizen venise să recruteze Nimicani.

Iar Citizen se simţea capabil să-şi asume rolul, care se potrivea la fix şi ar fi putut, eventual, să-i ajute pe amândoi să traverseze Centura. (Se întrebă cât timp va dura această cursă circulară în labirintul Centurii. Şi apoi?)

Rossik spuse ceva care se pierdu în dezordinea gândurilor lui Citizen şi în hărmălaia din jur.

— Da, răspunse Marylin.

Văzând privirea rătăcită a lui Citizen, Rossik repetă:

— Am întrebat dacă tu ai tras adineauri.

— A... da. Era...

— Ştiu, zise Rossik. Eram sus şi am văzut fulgerele. La naiba, aţi trecut printr-o zonă tare afurisită! Acolo e plin de defazaţi.

— Defazaţi? întrebă Marylin.

Ridicase piedica puştii-rad. În ceafa lui Citizen, pantera-automat făcu: *Rrhhrrr.*

— O mulţime de defazaţi, răspunse fata care îl însoţea pe Rossik. În sectorul ăla e o adevărată bandă... Serios, chiar n-aţi pus niciodată piciorul în Centură... V-au lichidat escorta?

Citizen dădu din umeri, fără să sufle o vorbă, de teamă ca nu cumva un răspuns să-l compromită într-un fel sau altul. Nu-i era chiar frică, dar se simţea încordat şi voia să fie prudent. Era o senzaţie excitantă.

Rossik vorbi:

— Vania vrea să spună (Vania, fata, dădu din cap) că n-ar fi trebuit să veniţi prin partea aceea. Riscul e prea mare. Aţi avut o şansă extraordinară că aţi putut să treceţi... Ticăloşii ăia fac mereu incursiuni în sectorul nostru. Ne jefuiesc: noi avem aici un număr de distribuitoare în stare perfectă. Ultima dată când au venit, ne-au ucis patru flicopi. Şi au spart două distribuitoare. Am făcut o reclamaţie, dar reparatorii n-au venit încă: şi ei ezită să pună piciorul în sector. Suntem prea departe de centru.

— De centru? zise Citizen.

— De centrul Centurii. Un sector periculos. Haide, urmaţi-ne, o să vă găsim un loc liniştit.

Mulţimea se dădea la o parte din faţa cuplului. Citizen porni jeep-ul şi îl conduse încet printre oameni. Braţe se

întindeau spre el, degetele îl atingeau. Cu puţin timp în urmă, aceste semne de adoraţie l-ar fi emoţionat, incitându-i orgoliul întreţinut cu grijă de-a lungul întregii sale cariere - Cariera lui! Toată acea adoraţie, acea veneraţie... ochii strălucitori şi zâmbetele de bucurie... Acum simţea o stinghereală copleşitoare. Dacă ar fi îndrăznit, dacă ar fi putut, s-ar fi ridicat şi le-ar fi strigat că totul era fals, *totul*! Această admiraţie, aproape un cult pe care îl aveau faţă de el, era falsă, nu se potrivea cu nimic, nu se baza pe nimic... doar o biată imagine care tremura pe peretele bombat al unui ecran, o imagine pe care nu o mai putea suporta, pe care luase hotărârea să o şteargă.

— *Rrhhrrr!* făcu Geraldine în ceafa lui.

Străbătură o mare parte din lungimea culoarului, ghidaţi de Rossik şi de Vania, care îndepărta mulţimea. De fiecare parte a vehiculului, era acea gardă de oameni, cu mâinile ridicate şi ochii strălucitori. Strigătele şi apelurile răsunau din nou.

Rossik şi Vania se opriră la baza uneia dintre acele scări cu bare metalice prinse în perete. Zidul era cel al unei părţi de bloc cubic, care ieşea în afară din suprafaţa netedă a masei, iar cubul poate că avea o înălţime de douăzeci sau treizeci de metri. Acolo ducea scara, pe suprafaţa platformei.

— Veniţi, zise Rossik. Vom fi liniştiţi. Dacă vreţi să vă odihniţi...

Marylin coborî prima. Citizen o urmă, după ce luă raniţa cu provizii, pe care o umpluse în Bula părăsită. Luă şi arma, apoi aruncă o privire în direcţia panterei şi a celorlalte raniţe.

— Nu-ţi fie teamă, nu se vor atinge de nimic, îl asigură Rossik.

Vorbise pe un ton calm, definitiv. Vania urcă prima, apoi Marylin şi Citizen, cu armele şi raniţa în bandulieră, urmaţi de Rossik.

Ajunseră pe platformă, după ce urcară treizeci de metri. Era o suprafaţă pătrată cu latura de vreo câţiva zeci de metri, sprijinită pe două laturi de zid, care continua să se înalţe spre tavanul negru. Citizen remarcă imediat, în lumina cenuşie, treptele metalice care îţi permiteau continuarea ascensiunii pe acele faleze de plastobeton cu vârful pierdut în penumbră.

Aruncă o privire în adâncul „străzii”: mulţimea împestriţată se risipea lent; se întorcea la video sau se împăj-ţea în grupuri, care discutau aprins.

— Veniţi, zise Vania.

Se îndreptară spre un colţ al platformei, acolo unde se afla, lângă zid, o îngrămădire de decoruri, pânză întinsă pe un stativ de prăjini metalice formând un adăpost.

— Nimeni nu vă va deranja aici, zise Rossik, arătând spre adăpost şi îngrămădirea de cuverturi şi de prelate care acoperea solul. E domeniul nostru.

Citizen mulţumi cu o mişcare a capului. Se instalară cu toţii, turceşte, pe sol. Plastobetonul vibra de zumzăitul intern al maşinii.

Citizen deschise raniţa, împărţi sticlele cu băutură şi tabletele nutritive. Rossik şi Vania acceptară fără o vorbă. Când Citizen se pregătea să muşte din tabletă, Rossik se ridică brusc şi se aplecă spre el.

— Un moment...

Îşi puse degetele pe faţa lui Citizen, apoi le lăsă să alunece pe maxilar, în spatele urechii. Păru satisfăcut şi se aşeză la loc, după care zise:

— Trebuia să verific. Răspund de întreg sectorul. Aţi fi putut fi simulatori, defazaţi camuflaţi... Sunt în stare de orice.

După ce muşcă din tabletă, întrebă:

— Vreţi Nimicani? Pentru viitorul Zorro Nap?

— Exact, răspunse Citizen, fără cea mai mică ezitare.

20

Păreau foarte interesaţi de această poveste de recrutare a Nimicanilor..., dar se reţineau vizibil să-şi manifeste prea taie interesul. Ca şi cum n-ar fi crezut cu adevărat. Natural, unile elemente din demersul făcut de Citizen şi Marylin li se păreau ciudate (şi pe bună dreptate!). Citizen simţea asta.

De exemplu, de ce venise personal? Singur, fără nici o escortă? Începu o poveste, conform căreia nu avea încredere în cei care recrutau, preferând să cântărească el însuşi oamenii... Şi făcu în aşa fel încât spusele lui să fie destul de vagi, precum cineva care nu avea de gând să-şi deirviluie toate atuurile în faţa oricui, lăsând destule piste ca să permită imaginaţiei lui Rossik şi Vania să zburde în mod liber.

Avu impresia că nu se descurcase prea rău şi i se păru că oileşte în privirile celor doi o scădere evidentă de tensiune. Dar încă nu se ajunsese la euforie...

Rossik spusese şi o repetă că recrutorii şi echipele de angajare faceau rare incursiuni în acel sector al Centurii - nervurile centrale, cum ziceau ei.

Citizen profită de ocazie şi zise:

— Asta le şi reproşez şi de aceea am vrut să văd cu ochii mei.

— E clita ta?

— E... secretara mea de platou, răspunse Citizen.

Ei dădură din cap, fără să se poată ghici dacă explicaţia îi satisfăcea sau nu.

— Este, totuşi al, naibii de imprudent, zise Vania. Aţi fi putut să fiţi lichidaţi de o sută de ori. Acei idioţi de defazaţi...

— Nu ştiam, răspunse Citizen. Într-o anumită măsură, demersul meu este ilegal. Nu acesta este rolul meu. Am acţionat în urma unui impuls, iar Compania de Asigurări cred că se agită acum într-o disperare! Nu-mi puteam permite să cer informaţii. Am luat arme şi o panteră-automat.

— Dacă aţi fi cerut, v-ar fi încuşcat, zise Rossik, zâmbind. Ei cunosc prezenţa defazaţilor.

— Dar ce este cu aceşti defazaţi? întrebă Marylin.

Puse în faţa ei sticla goală şi îşi încrucişă mâinile.

Zgomotul străzii ajungea până la ei, dar ciudat de înăbuşit. Un strigăt ascuţit sfredelea uneori rumoarea. Oriunde te-ai fi uitat, întâlneai ziduri înalte, cenuşii - de cealaltă parte a prăpastiei străzii, de exemplu, faleze urcau brusc până în ceţurile negre ale plafonului. Globurile spoturilor se aliniau la înălţime spre ceea ce s-ar fi putut considera a fi infinitul. Unul pâlpâia, chiar deasupra capetelor lor, lângă una dintre scările metalice.

— Ce este cu aceşti defazaţi? zise Rossik. E un cerc vicios... Se aflau aici, departe de toate. Şi-au pierdut speranţa şi şi-au spus că ar putea foarte bine, în felul lor, să trăiască rolurile pe care şi le inventau, fără să mai aştepte bunăvoinţa Distribuţiei... Aşa că jefuiesc şi masacrează. Şi-au făcut un univers propriu. Din nefericire, prezenţa lor a întărit decizia recrutorilor să se servească din zona cea mai apropiată şi să nu-şi rişte pielea intrând în nervura centrală...

— Dar voi de ce staţi aici? zise Citizen. De ce nu vă duceţi la periferie, care beneficiază de un număr mai mare de vizite din partea recrutorilor? Vă reţin aici îndatoririle?

— Care îndatoriri? spuse mirat Rossik.

— Păi... nu ştiu...

Rossik dădu din cap.

— Locurile sunt scumpe la periferie. Toţi sunt grupaţi acolo. Vorbesc de periferia interioară - în realitate, doar

aceea există: periferia exterioară e aici, nervura centrală. Dincolo de ea...

— Ce-i dincolo de ea?

— Bloc-maşini. Până la capăt, aşa îmi închipui. Nu ne putem apropia; ceilalţi ne-ar respinge. Nu i-ar interesa să împartă tortul cu noi.

— Ce chestie idioată! şopti Citizen.

Vania îi adresă un zâmbet cinic. Apoi zise cu vocea ei ascuţită:

— Asta ne spunem şi noi...

— Bloc-maşinile sunt..., continuă Citizen pe un ton pe care îl spera detaşat, care nu depăşea interesul *normal,* până la capăt... Peste tot?

— Natural, răspunse Rossik.

— Aţi fost să vedeţi?

Inima lui Citizen tresări o fracţiune de secundă. Marylin se foi cu nervozitate.

— *Să vedem?* zise Rossik mirat. Ce să vedem? Cum?

— Nu ştiu, spuse Citizen, zâmbind, ca să-şi ascundă stângăcia. Nu ştiu nimic din ceea ce... îmi ziceam că activitatea voastră, aţi fi putut...

— Activitate? întrebă Rossik, făcând ochii mari. Dar *nimeni nu munceşte aici.* Nimeni, în Centură, nu are altă sarcină decât aceea de a se iniţia în Spectacol şi să supravieţuiască! De aceea ne asigură Nucleul cele necesare traiului!

Bang! (în capul lui Citizen...) Avu senzaţia foarte clară că pielea de pe faţă i se strânge. Simţi furnicături pe tot capul. Se strădui să nu se uite la Marylin - pe care o simţea foarte încordată, alături de el. Vedea cu coada ochiului cum îşi mişca degetele, încrucişându-le mereu.

— Nu aveţi... nu aveţi acces la bloc-maşini? Nu m-a interesat niciodată problema asta şi vă rog să mă iertaţi, îmi închipuiam că voi supravegheaţi blocurile. Că participaţi

la crearea costumelor, elementelor de decor, precum şi la pregătirea alimentaţiei...

— Deloc, răspunse Rossik. Nu trebuie decât să *aşteptăm*, nimic mai mult. Toate aceste elemente de decor, cu care ne construim micile locuinţe, ne sunt livrate de Recuziteri. Rebuturi inutilizabile. Maşinile sunt *inaccesibile.* Maşinile sunt *inaccesibile* şi toate blocurile sunt închise.

— Dar... Cred, totuşi, că necesită o anumită întreţinere! Cum se întâmplă asta?

— Habar n-am. Şi, la drept vorbind, nici nu-mi pasă. Probabil că există echipe de Tehnicieni care vin din Nucleu şi care ajung aici *pe dedesubt*, într-un fel sau altul...

— Sau pe deasupra, zise Vania, arătând cu un deget subţire spre cerul negru.

În acel moment, de sus se auzi un duduit înăbuşit. Vuietul crescu în intensitate, apoi se pierdu.

— Poate pe sus, repetă Vania.

Citizen ridică uşor capul, ascultând zgomotul îndepărtat. Întrebă:

— Ce-i acolo sus?

— Nimic, răspunse Rossik. Tavanul. Zidurile blocurilor se încastrează în tavan. Între blocuri există o serie de canalizări mari, pătrate - scările de colo duc la ele.

— Şi cine foloseşte scările?

— Se zice că reparatorii. Dar eu n-am văzut niciodată. Ştiu însă că „maşini” trec din când în când prin canalizări, acolo sus. Poate că sunt rame de metrotub, cum vedem în filme. Scara dă spre acea canalizare printr-o trapă blocată. Am văzut-o, am fost acolo o dată. Se spune că, cu mult timp în urmă, nişte reparatori din Nucleu au venit în sector şi au urcat acolo. Au descuiat trapa: cu siguranţă că undeva era ceva care nu mai funcţiona. Sau poate că acela era drumul de acces spre maşini, în blocuri.

Dădu din umeri, schiţă un zâmbet rece şi adăugă:

— Aici nimănui nu-i pasă de asta. Nu contează decât să câştigi un rol de Nimican într-un film. Atâta tot. Maşinile şi restul nu contează.

Citizen dădu din cap lent, în tăcere. Apucă o sticlă şi bău o gură de apă călduţă. Îşi zise: „Mă simt de parcă aş fi înghiţit un kilogram de fainã”. Şi, prin asociere de idei, exclamă:

— Dar alimentele! Legumele, pâinea, tabletele de vitaminizante... Credeam că aici, în anumite sectoare, se lucrează la constituirea chimică a acestor alimente, la obţinerea lor în laborator!

— Voi din Nucleu nu ştiţi nimic despre Centură, aşa cum nici noi nu ştim nimic despre Nucleu..., zise Rossik, zâmbind din nou.

Părea că se amuză, un amuzament plin de amărăciune, totuşi... Zise:

— Alimentele despre care vorbeşti, le cunoaştem din filme. Aici nu există aşa ceva. În distribuitoare avem doar tablete. Acesta este alt motiv pentru care am dori să ajungem în lumea din Nucleu!

— E... imposibil, şopti Citizen.

Privirea lui o întâlni pe Marylin. Ea părea relativ calmă şi dădu din umeri, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: „Ce-ai vrea mai mult de-atât?”

— Există unii care îşi închipuie că..., bâigui Citizen, te asigur..., cred că Centura...

— Centura conţine bloc-maşinile, zise Rossik, categoric. Bloc-maşinile inaccesibile, iar în labirint trăieşte o plebe de Nimicani în rezervă. Asta e. *Undeva în Nucleu se face producţia de alimente despre care vorbeşti* şi cea de tablete, precum şi distribuirea şi controlul lor. Nu poate fi altfel. Cunoşti tot Nucleul?

— Nu..., nu, bineînţeles, răspunse Citizen.

— Atunci...

Rossik se ridică şi zise:

— Vreţi să vă odihniţi. Vă lăsăm. Când vrei să ne vezi? Pot să-ţi propun o alegere, printre cei din sector. Vei fi satisfăcut.

— Peste... peste cinci sau şase ore? zise Citizen. O să dormim, ai dreptate.

— Şase ore, aprobă Rossik.

Aşteptă să se ridice şi Vania. Amândoi se îndepărtară. Picioarele lor goale alunecau fără zgomot pe plastobetonul platformei.

După ce dispărură, Citizen se întoarse spre Marylin. Rămaseră mult timp aşa, privindu-se ochi în ochi, fără o vorbă. Apoi Marylin oftă. Se aplecă rapid spre Citizen, îi atinse uşor obrazul cu buzele, apoi se trase înapoi şi se aşeză la doi paşi de acolo, în locul pe care îl ocupase Vania.

— Cunosc Nucleul, zise Citizen. Îl cunosc.

— În întregime?

— Suficient, fir-ar să fie, ca să ştiu că în interior nu există nici un loc în care s-ar confecţiona... La naiba! Un laborator, nişte laboratoare pentru pregătirea alimentelor destinate unei populaţii de câteva milioane de indivizi... asta nu poate să treacă neobservat! Nu?

Marylin arătă solul, între pulpele sale.

— Nu, zise Citizen. Nu reuşesc să cred.

Nu... în blocuri erau maşinile energetice. Nici o legătură cu... altceva.

Marylin repetă gestul, dar arătând, de data asta, în sus.

— Acolo, poate, zise Citizen. Şi asta ar lăsa să se presupună...

— Un trafic de transporturi, venite de undeva?

Un tic făcu să tremure pleoapa dreaptă a lui Citizen. Îşi masă cu nervozitate ochii cu vârful degetelor, până când văzu dansând mii de luminiţe.

Continuă:

— Asta ar lăsa să se presupună că acele canalizări, precum şi ceea ce se deplasează în interiorul lor vin de undeva. Da. De Altundeva.... *Din exteriorul Centurii!*

După câteva secunde de tăcere totală, de nemişcare absolută, Marylin expiră brusc. Păli la faţă şi zise:

— Mă gândeam la asta, Cit.

— Şi noi nu ştiam nimic, şopti Citizen. Nimeni. Cu excepţia celor care regizează această distracţie! Câţi, unde, de ce? La naiba, Marylin, nu ştim nimic! *Nu ştim nimic.*

— Dar vom afla, Cit!

Natural! Era gata să răcnească. Imediat se simţi strivit, mic de tot, derizoriu şi fatalmente învins, în fundul acelei crevase deschise care era lumea... zdrobit, da, de greutatea umbrei de deasupra capului său.

— De ce noi? întrebă el. *De ce noi*, Marylin?

Ea se apropie de el şi îl luă în braţe, culcându-l pe pieptul ei. Era blândă şi fermă. Fată-muşchi, fată-piatră... Exact asta trebuia să facă în acel moment. Ea mângâia faţa lui Citizen; el respira mireasma ei şi ar fi vrut să se înece, să dispară. Să se odihnească puţin.

— De ce noi? mai murmură el.

— Pentru că noi am hotărât asta, răspunse Marylin.

Şi adăugă:

— Trebuie să te odihneşti, Cit. Ai condus tot timpul...

Îl întinse pe prelate şi cuverturi; el se lăsă în voia ei.

Chiar dorea să se lase în voia ei. I-ar fi plăcut şi să o dezbrace şi să facă dragoste cu ea... dar amână această eventualitate pentru mai târziu şi în alt loc.

— Te voi veghea, zise ea. Apoi am să te trezesc şi am să dorm şi eu puţin.

— Nu poţi...

— Nu, răspunse Marylin, schiţând un zâmbet.

Întinse peste el o bucată de prelată, care mirosea a lipici uscat. Citizen închise ochii. Îşi zise că nu va putea să

doarmă; era prea incitat de perspectivele năucitoare, inimaginabile care se deschideau în faţa lor.

Îşi zise: *Totul merge bine, Cit.*

Se înfioră, în pofida căldurii care domnea sub prelata urât mirositoare. Puţin mai târziu, se prăbuşi în inconştienţă. Ca la sfârşitul unei secvenţe, în timpul filmărilor.

* * *

Un moment, Marylin îl privi cum dormea, în genunchi, cu palmele pe coapse. Palmele lăsau urme mari de sudoare pe pânza spălăcită a pantalonilor.

Suspină. Apoi luă puşca-rad de jos şi se ridică. Puse arma în bandulieră. Cureaua din imitaţie de piele îi trăgea pânya bluzei, desenând cute în formă de stea, al cărei mijloc era marcat de vârful unui sân. Făcu câţiva paşi în jurul adăpostului. Apoi se îndreptă fără grabă spre marginea platformei, ca să arunce o privire jos. Acolo domnea acelaşi vacarm, care sporea pe măsură ce Marylin se apropia de marginea locului.

Deasupra erau zidurile înalte şi şirurile de spoturi. Treptele de oţel se înşirau una peste alta, până când dispăreau în umbră, sus de tot, sub canalizările gigantice unde. uneori, se deplasa *ceva* vuind.

21

O privire-mângăiere - ştii foarte bine, Citizen, asemenea acelor frunze de un galben-auriu, frunze de copaci adevăraţi, care se desprind de crengi şi zboară, şi cad, rotindu-se, pene ale vântului; ştii foarte bine, Citizen, în acele filme din Arhive, când pronunţau cuvântul „toamnă”... Îţi aminteşti, Citizen? O privire-mângăiere, da, aşezată asupra lui, şi care se transformă în privire-sfredel, ca să-i intre în cap, ca să foreze în somnul lui o mică gaură precisă... o mică gaură care se umflă, care se măreşte, se măreşte...

Deschise ochii. Marylin, la câţiva paşi mai departe, stătea în picioare şi se uita la el.

Se ridică pe coate, cu capul greu şi mintea înceţoşată.

— Cât timp? zise el.

Asta înseamnă: de cât timp suntem *plecaţi*? Marylin zâmbi şi dădu din umeri, neştiutoare.

— Odihneşte-te, Cit.

Da. Să se odihnească...

* * *

O mână de fier strângea umărul lui Citizen şi îl scutura. Un timp, se zbătu în meandrele a ceea ce credea că este, în somn, rodul inconştientului.

— Cit! Te rog, Cit!

Te rog?

Se ridică ca un arc care zvâcneşte. Mâna de fier era mâna lui Marylin.

Era palidă.

— Ne caută, Cit! Repede!

Cuvintele dansară în dezordine în mintea lui Citizen, într-un balet sălbatic de o fracţiune de secundă, după care se rânduiră cap la cap, în ordine corectă.

— Ne caută?

Era în picioare, cu puşca-rad în mână, şi o urmă pe Marylin, care se avântase pe suprafaţa goală a platoului, în direcţia scării ascunse ce dădea în stradă.

— La naiba, ce se întâmplă?

Ea îi aruncă o privire scurtă, dar nu răspunse imediat. Ajunseseră pe marginea platformei. Cu precauţie, Marylin se aplecă peste margine ca să se uite în jos. Citizen făcu la fel.

Atunci văzu strada, la câţiva zeci de metri sub el... strada şi mulţimea. Văzu jeep-ul şi pe Geraldine nemişcată în jeep. Câteva sute de persoane se aflau masate acolo, cu capul în sus, părând ciudat de tăcute în zarva de fond difuzată de aparatele video - totuşi, nu aveau cum să fie tăcuţi, probabil că discutau, comentau, făceau probabil zgomot, ca să-şi însoţească gesturile; un mare număr dintre aceşti oameni arătau spre culmea platformei unde se aflau Citizen şi Marylin.

— Ne-au văzut, zise tânăra femeie.

Se dădu înapoi instinctiv, aşa cum făcu şi Citizen - apoi, împreună, se apropiară de margine cu precauţie, astfel încât să poată privi. Citizen văzu două siluete de consumatori de video agăţate la capătul de jos al scării. Îl recunoscu pe primul dintre ei: Rossik. A doua persoană nu putea fi decât Vania.

— Ce i-a apucat? întrebă Citizen.

Fără să-şi ia ochii de la ceea ce se petrecea jos, Marylin se strâmbă cu amărăciune şi răspunse:

— Am auzit apelul lansat prin video, în urmă cu câteva minute. Supraveghetorii au înţeles probabil că ne îndreptăm spre Centură.

— Apel?

— Mergeam pe-aici, pe margine. Şi pe urmă am auzit, prin vacarm. *Marylin Gold şi Citizen, fugari, vinovaţi de crime asupra Supraveghetorilor, declaraţi în afara cadrului, căutaţi, morţi sau vii.* Vii de preferinţă, dar ăsta era doar un mic detaliu.

Citizen înjură.

— Asta e, zise Marylin. Mulţimea a ezitat un moment. Apoi, apelul a fost repetat. Atunci au început să se adune, să se grupeze sub scară - nu prea ştiau cum să facă. Eu am venit să te trezesc.

Rossik urcă alte câteva trepte. În spatele lui, era într-adevăr Vania. În urma lor, un alt consumator de video urcă două-trei trepte.

— Opreşte-te! strigă Citizen.

Asediatorii se supuseră imediat şi încremeniră.

— Au promis o recompensă? întrebă Citizen cu o voce răguşită.

— Nu-i necesar, poţi să fii sigur de asta, răspunse Marylin.

Din fundul canionului răsună vocea lui Rossik:

— Aruncaţi armele! Nu vă facem nici un rău şi vă predăm vii! Nu aveţi nici o şansă!

— Ticăloşilor! bombăni Citizen printre dinţi.

Apoi strigă:

— Vom pleca! Rămâneţi în afara poveştii ăsteia şi veţi fi scutiţi de mulţi morţi! Jocul ăsta nu o să vă aducă nici un câştig!

— Ce tot spui?! strigă cineva.

Rossik repetă:

— Aruncaţi armele. Veţi rămâne în viaţă!

— Şi tu, răcni Citizen, făcând să alunece ţeava puştii- rad peste marginea blocului, tu, Rossik, n-ai să mai fii în viaţă, ca şi toţi cei care vor dori să te urmeze!

— E ridicol, zise Rossik. Sunteţi prinşi acolo sus, nu veţi putea coborî. Nu-i greu de înţeles, Citizen, nu? Va fi de

ajuns să distrugem jeep-ul şi să aşteptăm. Şi mai putem să semnalăm Supraveghetorilor prezenţa voastră. Într-un fel sau altul, sunteţi terminaţi. Veţi muri de foame, de sete.

— Doar dacă nu ne croim drum cu puşca!

— Ar fi o nebunie! răsună vocea stridentă a Vaniei. Sunteţi nebuni amândoi! Acum înţelegem motivele prezenţei voastre aici. Cum vrei să cobori de acolo de sus ca să ajungi în stradă, Cit? Avem şi noi arme. O să tragem în voi ca în iepuri, cum am văzut într-un film!

Rossik continuă:

— Credeţi-mă: cel mai bine, pentru voi şi pentru noi, este să vă predaţi fără scandal! Ei, fato, nu cred că vrei să mori atât de tânără, nu-i aşa? Spune-i asta şi lui! Spune-i că am dreptate!

Marylin mârâi, şi mârâitul ei semăna în mod ciudat cu cel al Geraldinei. Se târî pe coate, apoi se aşeză în genunchi pe marginea platformei.

— Ai grijă! şopti Citizen.

Marylin dădu din cap şi zise:

— N-au să tragă. Nu acum.

Apoi le strigă consumatorilor de video:

— Ai dreptate, Rossik, nu ţin să mor la vârsta mea. Şi nici tu. Explică-ne de ce şi cum predarea şi renunţarea noastră la arme ar fi reciproc avantajoase. Cred că-ţi poţi imagina numărul morţilor voştri, dacă ne hotărâm să fim răi?

— Poziţia voastră nu vă permite să vă grozăviţi, replică Rossik. Am spus că, oricum, sunteţi terminaţi, chiar dacă vă veţi permite luxul să ardeţi câteva zeci dintre noi.

— Explică-ne! ordonă Marylin.

Citizen îşi zicea că Geraldine, care se afla jos, era aliata lor. (Se întrebă cum de ceilalţi nu se gândiseră la asta şi nu distruseseră automatul. Poate sperau că îl vor putea păstra, după aceea, ca să se apere, poate, împotriva defazaţilor.) Duse în faţă mâna pe care se afla cutia de control, gata să acţioneze mecanismul pe poziţia „LUPTĂ”.

Rossik strigă, apăsând pe fiecare silabă:

— Dacă vă predăm vii, veţi fi buni pentru încuşcare provizorie, nimic mai mult. Ştii asta, Citizen. Poziţia ta socială te va favoriza. Fata va avea circumstanţe atenuante, datorită ţie. Vă vor încuşca, vă vor vindeca, şi gata! Lucrurile vor merge mai departe ca înainte!

Exact, amărâtule, ca înainte! *Ca înainte...*

— Iar noi, continuă Rossik, vom valorifica rolul pe care l-am jucat. Asta poate să ne aducă foarte mult!

— Ce? strigă Citizen.

Cunoştea răspunsul. Degetele sale erau aşezate pe cursorul cutiei de comandă a Geraldinei.

Răsună răspunsul lui Rossik. (Era exact ceea ce aştepta Citizen.)

— În schimbul capturării voastre în viaţă, vom putea negocia câteva zeci de roluri într-o distribuţie oarecare! De altfel, chiar dacă sunteţi morţi... sau dacă doar vă semnalăm poziţia... Dar putem spera un număr mai mare de roluri dacă...

— Puteţi spera să fiţi angajaţi drept carne de tun! îi tăie vorba Citizen. Nimic altceva! Chiar nu înţelegeţi? Nu ştiaţi? Nimicanii morţi în film sunt morţi cu adevărat, adunătură de smintiţi!

— Prin angajarea noastră în film, avem cu toţii o şansă să ajungem la un stadiu superior! strigă Vania. Aici nu avem nici o şansă! Predaţi-vă!

— La dracu'! şopti Citizen.

Rossik îşi reluă înaintarea, treaptă cu treaptă. Urcă vreo zece astfel, fără să fie împiedicat de ceva.

Citizen împinse cursorul cutiei.

Răsună un urlet fantastic, ca o adevărată sfâşiere în amestecul de sonorităţi ambiante. Un urlet urmat de multe altele, de oameni, când Geraldine începu să lovească. Sărise din jeep. Colţii ei de metal, ascuţiţi ca nişte lame de brici, se înfipseră în umărul primei victime, smulgându-i

mâna din articulaţie. Programată ca să sfâşie, să rupă, să secţioneze, să distrugă tot ce mişca în preajma ei, pantera era un ciclon năucitor. Nişte gheare-cuţite ţâşniseră din labele ei, cu care lovea, una după alta, cu mişcări secerătoare. Sângele ţâşnea din toate părţile. După mai puţin de un minut, vreo zece oameni zăceau pe sol, morţi sau muribunzi, printre băltoace lipicioase pe care automatul aluneca.

Pe scară, cei care urcau în grabă după Rossik şi Vania contemplară câteva secunde, uluiţi, dezlănţuirea de violenţă de la picioarele lor. Spectacolul acţionă probabil ca un pinten, căci îşi reluară ascensiunea.

Marylin apăsă de două ori la rând pe trăgaciul puştii-rad. Citizen făcu la fel, la un interval de o secundă. Jeturile radiante aprinseră şirul de bare, ca o cavalcadă lungă de foc, care se rostogoli, ca să se oprească doar la câţiva metri de Rossik. Între punctul de impact şi extremitatea scurgerii de foc, barele dispăruseră, înlocuite de o dâră negricioasă pe zidul de plastobeton, între cioturile topite.

— Perfect! exclamă Citizen. Până vor reuşi să scape de Geraldine, apoi să găsească un mijloc ca să escaladeze zece metri de zid neted, vom avea puţin timp la dispoziţie...

— Puţin timp, repetă Marylin. Ce să facem?

— Să fugim de-aici! Cât mai repede posibil!

Alergau pe platformă, îndreptându-se spre colţul în care era înălţat adăpostul lui Rossik şi al Vaniei.

— Să fugim? zise Marylin. Unde? Cum?

Cu un gest larg al braţului înarmat, tânăra femeie arătă spaţiul din jur. Iar spaţiul din jur era platforma goală, erau zidurile pe două laturi, ziduri care urcau sus de tot. Şi mai erau scările, cele două scări din pereţi.

— Pe acolo! zise Citizen.

O împinse cu fermitate pe Marylin spre bare. Ea ezită.

— E singura soluţie! zise apăsat Citizen, cu o voce răguşită. Vom urca şi iar vom urca! Până sus!

Marylin nu zise nimic. Îi aruncă dor o privire care îi exprima clar gândurile. Să urce. Până sus, da? Şi pe urmă?

— A spus că acolo e o trapă! exclamă Citizen. A zis...

— OK, Cit!

Marylin urcă. Urcă până la o înălţime de şase sau şapte metri, apoi se opri. Apucă cu mâna o bară de sus, îşi trecu, cu cealaltă, cureaua armei pe după gât, şi împinse arma la spate. Apoi urcă din nou.

Citizen îşi trecu şi el cureaua armei pe după gât şi pomi în urma fetei.

O trapă... da, aşa spusese Rossik. Acea trapă trebuia să existe! „O vom deschise, îşi zise Citizen. Vom găsi noi cum! Trebuie!”

Altfel erau pierduţi. Iar drumul se oprea acolo.

* * *

O mână. Apoi alta.

O mână, apoi alta, apoi alta, apoi alta...

La nesfârşit.

Un picior, apoi celălalt. O mână, un picior, o mână, un picior...

Tălpile alunecau pe barele cilindrice. Trebuia să fie foarte atenţi. Citizen simţea dureri în degete şi în muşchii cefei. Îl dureau şi şalele. Se străduia să înainteze în acelaşi ritm, numărând treptele.

Deasupra lui se aflau tălpile lui Marylin, fundul şi puşca care dansa pe spate.

Lăsă capul în jos şi continuă să numere. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte... treizeci şi patru, treizeci şi cinci... patruzeci şi două, patruzeci şi trei, patruzeci şi patru...

Aruncă o dată - o sigură dată - o privire peste umăr şi îşi zise imediat să nu mai facă asta niciodată. Efectul produs de ceea ce întrezărise - acel gol insuportabil de prăpastie neagră, înşiruirea hublourilor luminoase ale spoturilor... o

cădere încremenită, având în fundal labirintul minuscul şi luminat al străzii - îl obligă să se oprească un minut, lipit de bare, scuturat de spasme nervoase. Deschise din nou pleoapele şi reîncepu să urce, înţelegând că, dacă mai lungea mult timpul de pauză, va fi incapabil să se mai mişte. Picioarele îi tremurau şi braţele erau străbătute de spasme nervoase. Se lovea mereu cu genunchii de bare.

Urca.

Marylin urca.

Două muşte pe un perete. Două muşte stângace, teribil de neîndemânatice...

Zidul. Spoturile, la dreapta. Un spot la fiecare şaizeci şi două de trepte. Zone luminate: plastobetonul granulos, alb. Zone de umbre: cenuşiul între treapta treizeci şi doi şi treapta patruzeci şi şapte.

Unu, doi, trei, patru... O mână, altă mână, o mână, un picior, o mână, un picior, şi descărcarea electrică în genunchiul care iar s-a lovit. Genunchiul stâng, fir-ar să fie, mereu genunchiul stâng!

* * *

Şi acum, zgomotele s-au pierdut. Înghiţite. Epuizate. Adineauri (cu cât timp în urmă?), Citizen nu a putut să reziste. Se simţea împins să facă asta de mai mult timp. Numai la asta se gândea, gata să-şi piardă minţile. Atunci, ca să nu-şi piardă minţile (nu voia să-şi piardă minţile, înţelegeţi?), se lăsase tentat: se uitase în jos.

Nu era chiar atât de teribil pe cât se temuse. Distanţa era atât de mare, încât, în parte, se ştergea de la sine. Jos era umbră. Întuneric, la capătul şirului de spoturi, după cum întuneric era şi sus, atunci când priveai din stradă spre tavan.

Ciudat.

De două-trei ori, Citizen simţi o altă tentaţie. Să deschidă braţele. Să se arunce pe spate, să se culce în gol. Rezistase. Cu gâtul uscat şi dinţii strânşi.

Urca. Marylin era în faţa lui.

Marylin era înspăimântătoare.

De ce înspăimântătoare? Pentru că... nimic. Nu era cuvântul exact, dar era şi asta.

Oare te ţăcăneşti, Cit? Nu, nici vorbă! Am spus deja că nu vreau să-mi pierd minţile!

Ea nu făcuse nici cea mai mică pauză. Marylin urca. O maniacă. Totuşi, nu se poate să nu o doară nimic. Probabil că o dor toţi muşchii.

Nu se poate să nu o doară nimic.

Citizen ridică ochii şi văzu fesele pe care se lipeau pantalonii de pânză. Cutele ţesăturii se mişcau totdeauna în acelaşi fel. Nu urca cu faţa la bare, ci puţin într-o parte.

Prima dată când ai văzut-o, Cit... Haide, ce-ai simţit? Gura, nu-i momentul! Ce-ai simţit, amice Cit? Habar n-am.

...treizeci şi şapte-treizeci şi opt-treizeci şi nouă-patruzeci-patruzeci şi unu-patruzeci şi doi...

Acum se zăreau volumele. Volumele canalizărilor despre care vorbea Rossik. Acum câţiva ani, Rossik vorbise despre aceste canalizări... Ciudat: nu auzise zgomotul care se rostogolea pe canalizări... Nu mai era nici un zgomot. Doar şocul tălpilor pe trepte. Respiraţiile gâfâitoare ale lui Citizen şi Marylin. *Fir-ar să fie, la ce înălţime suntem?*

... patru-cinci-şase-şapte-opt-nouă-zece-unsprezece... *O, Doamne!*

Erau patru. Patru canalizări. Nu erau nişte lucruri cilindrice, ci pătrate. Formau tavanul. Unele lângă altele, pe niveluri decalate. Ca nişte trepte de scară aşezate invers. Ca partea de dedesubt a unei scări enorme. O lăţime a treptei de cel puţin douăzeci de metri... evaluând din ochi.

... şaizeci şi două-şaizeci şi trei-şaizeci...

— Cit! Gata!

* * *

Ridică ochii şi se opri la câţiva centimetri de placa de fier. Îşi zise că nu era adevărat.

Dar era adevărat.

Marylin îl ajută să se caţere, prin gaură, pe pasarela metalică suspendată, ieşind pe scheletul de grinzi din oribila verticalitate a zidului.

O pasarelă mică, de maximum doi metri pătraţi, care i se păru, totuşi, enormă lui Citizen. O pasarelă a cărei suprafaţă era micşorată de gaura din centru, dar care era protejată pe margine de o barieră de grilaj metalic.

Se prăbuşiră unul în braţele celuilalt, lipiţi de zid şi de grilaj. Corpurile lor erau scuturate de spasme nervoase. Mult timp, nu făcură nimic altceva; stăteau acolo, îmbrăţişaţi, în timp ce lacrimile li se rostogoleau pe obraji.

Primul se ridică Citizen. Se apropie de peretele „canalizării”, care forma un unghi drept cu faleza: un unghi în care era înfiptă pasarela. Peretele canalizării urca drept, pe o distanţă de vreo douăzeci de metri, până la tavan. Iar plafonul era din plastobeton.

Citizen îşi plimbă privirea de-a lungul canalizării. Se întindea, pătrundea în umbră orizontal, urmând nivelul tavanului, până când intra acolo (unde?), în zidul altui bloc.

Picioarele încă îi mai tremurau. Se simţea foarte moleşit, parcă golit pe dinăuntru.

Îşi îndreptă atenţia spre locul precis al peretelui în care era decupat un cerc cu un diametru de un metru. Acea decupare în adâncime, acea suprafaţă rotundă de metal mat, încrustată în plastobeton, era primul lucru pe care îl remarcaseră amândoi, când ajunseseră pe pasarelă. Trapa. Exista. Rossik nu minţise.

Evident! Trebuia să existe! „Trebuia! îşi zise Citizen. Trebuia să se ajungă la acele *ţevării*, într-un fel sau altul, nu?”

Trapa era acolo. Perfect netedă. Fără cea mai mică urmă de mecanism de... Ba da! Citizen remarcă o gaură mică, în centrul plăcii. O gaură mică în formă de stea cu trei braţe... dar asta nu-i ajuta cu nimic. La ce bun să descoperi o broască dacă nu ai cheia?

Trapa culisa probabil lateral, în grosimea zidului.

Citizen ridică puşca-rad. Trase, trase, cu degetul crispat pe trăgaci. După câteva secunde, Marylin împroşcă şi ea cu foc suprafaţa rotundă a trapei.

Citizen fu cuprins brusc de o teamă cumplită: şi dacă puterea puştilor-rad nu era de ajuns? Închise ochii. Apăsă pe trăgaci până îl duru degetul.

Se auzi un declic. În centru, în locul broaştei, se decupa acum o gaură fumegândă cu un diametru de câţiva centimetri. Alt declic. Portiera culisă.

Citizen îşi drese glasul, încercă să scuipe şi nu reuşi; avea în gură un gust groaznic.

Intră primul prin orificiu. Marylin îl urmă, după ce trase o ultimă rafală de jeturi termice asupra pasarelei. Grinzile secţionate cedară cu un scrâşnet sec, şi pasarela se prăbuşi învârtindu-se, lovindu-se de două ori de scări.

Se aflau în „canalizare”... dar nu era o canalizare.

22

Milioane, milioane şi miliarde şi mii de miliarde de informaţii pulsau de-a lungul reţelei fără început şi fără sfârşit.

Un anumit număr de date, într-un loc oarecare al Nucleului, sau în altă parte, se adunau ca să formeze o anumită informaţie, care era transmisă după o schemă definită, analizată, decriptată, tradusă, epurată, ghidată până la ţintă.

Postul lui se afla în unul dintre localurile building-ului Securităţii, în Bula Nucleului care conţinea, printre altele, acel building. Îl chema McKeen, dar asta nu avea nici cea mai mică importanţă. Important era faptul că se găsea acolo, la postul lui, în faţa monitorului computerului decriptor-analizor-transmiţător.

Lucra la Securitate. Ocupaţia lui consta în preluarea informaţiilor de tip C ROŞU şi de a le orienta spre canalul CA ROŞU. Nu ştia ce puteau să însemne siglele „C ROŞU” şi cu atât mai puţin „CA ROŞU”. De altfel, asta nu-i punea o problemă existenţială majoră. Ceea ce îl interesa în viaţă erau filmele de Aventuri Extraplanetare şi să facă amor în fiecare seară cu amanta lui din acel moment. Sau să tragă o băută trăsnet cu colegii la barul rezervat categoriei sale profesionale, la al treilea subsol al building-ului. Sau să alerge pe stadionul din cartierul lui social, Bula 532, Bloc 0008 bis, Apartament 04.

Îl durea în cot de informaţiile C ROŞU. În medie, primea patru sau cinci pe oră. Destul ca să nu se plictisească şi să-i reţină atenţia, dar nici să-l epuizeze.

Din momentul în care îşi luase postul în primire, în ziua aceea, canalizase şapte. Era un număr deosebit de mare,

neobişnuit. A opta apăru pe ecran pe când se întreba ce avea să mănânce, la întoarcerea acasă. Execută automat gesturile automate! Informaţia C ROŞU fu canalizată în CA ROŞU.

Citise numele, în urma linei punctate: BROSS CHAPLIN.

Numele îi spunea vag ceva, dar nu ar fi putut să spună ce. Uită. Avea altceva la care să se gândească.

* * *

Se numea Dorris. Unii spuneau că ar fi un nume feminin.

Dar el nu avea nimic feminin. Penisul lui, în repaus, avea chiar douăzeci de centimetri. Fetele spuneau că era ceva rar - în orice caz, cele care îi văzuseră scula.

Treaba era însă treabă. Dorris spunea asta deseori, fără să ştie prea bine pentru ce. Spunea asta mai ales când livrările se succedau într-un ritm rapid. Atunci, ceilalţi bombăneau. Sunt unii care bombăne totdeauna. În acest caz, Dorris venea şi le striga: „Haide, băieţi, treaba e treabă”. Şi le dădea exemplu, începând să desfacă tuburile containerelor care veniseră prin sas.

Lui Dorris îi plăcea să dea exemplu. Nu câştiga nimic din asta. Fie că descărca douăzeci de containere pe oră sau doar cincisprezece, era exact acelaşi lucru; ceea ce descărca în plus faţă de ceea ce era în mod normal destinat lui nu era descărcat de ceilalţi. Dorris era acel gen de om care face servicii? Poate că nu era serviabil cum credeau unii. Putea să facă asta în speranţa că ceilalţi nu-i vor mai spune domnişoara Dorris, ca să facă haz, şi că nu-l vor mai sâcâi ca să le vorbească de cei „douăzeci de centimetri”...

Îi plăcea munca pe care o facea. Nu era complicată, ci penibilă. Trebuia să fii solid. Dorris era solid.

Dintotdeauna, de când ieşise de la creşa socială, Dorris lucra la aprovizionare. Stătea pe o margine de linie şi aştepta sosirea tubului-container. Tubul sosea prin sas. Era

desfăcut şi descărcat. În interiorul tubului - o chestie enormă! - se afla un anumit număr de containere. Şi în containere, legume-bio, tablete, o mulţime de lucruri şi carne de soia... chiar o mulţime de lucruri: alimente.

Dorris nu ştia de unde venea tubul, pe linie. Nu ştia nici ce se afla în spatele sasului. Nimeni nu ştia, dar nimănui nu-i păsa. De ce şi-ar fi făcut Dorris griji în privinţa asta?

După descărcare, tubul ieşea pe alt sas, de la capătul opus al sălii. Probabil că se întorcea de unde venise. Dorris ştia un lucru (despre munca lui): sala în care lucra nu era singura sală. Mai există sute la fel - numai astfel de săli se aflau în building-urile din Bula 23 000.

Viaţa ar fi fost minunat de frumoasă pentru Dorris dacă ceilalţi nu i-ar mai fi spus domnişoara Dorris.

Ei da, viaţa...

23

Optzeci şi opt sau 88 îşi aminti că se numea în realitate Spartacus, chiar în momentul în care o schijă din obuzul care explodase la trei paşi de el îi trecu prin cap.

Şi îşi mai aminti şi de o mulţime de alte lucruri.

24

Întins în pat, Bross se întreba ce ar fi putut să facă - trebuia cu orice preţ să rupă monotonia, să găsească un mijloc, ceva, care să frângă scurgerea timpului -, când răsunară cele patru note ale soneriei. Cineva, aflat la uşa lui, cerea să intre. Bross nu aştepta pe nimeni. Vizitele surpriză erau deosebit de rare. Cei sau cele care doreau în mod obişnuit să-l întâlnească îl contactau mai înainte prin videofon, după cum cereau regulile cutumei şi bunei-cuviinţe. Chiar şi între vecini apropiaţi. De aceea, când cele patru note răsunau în mod neprevăzut în apartamentul cuiva, acesta era străbătut de o descărcare de spaimă.

Aşa se întâmplă şi cu Bross, care se ridică în pat, ca şi cum ar fi fost străbătut de un curent electric. Alungă imediat această senzaţie de îngrijorare explozivă. Exact de acele patru note clare avea nevoie. Orice, decât plictisul şi iritarea.

Bross îşi trecu picioarele goale peste marginea patului şi le aşeză pe mocheta de blană sintetică.

Îşi puse apoi papucii deformaţi - îi plăceau la nebunie acei papuci vechi, pe care îi târa, îi uza de foarte mult timp. Se ridică. Poziţia verticală coincidea în mod ciudat cu o uşoară legănare a decorului din jur. Dar senzaţia nu dură.

Bross se întrebă dacă era vorba de ultimele efecte ale cocteilului Hiroshima!

Îşi încheie halatul de casă, mângâind cu un gest suplu agrafele magnetizate. Cine sunase?... Şi suna din nou - ding-ding-dong-dang! Bross îşi trecu vârful degetelor pe deasupra urechilor, acolo unde îi mai rămăsese ceva păr. Porni spre uşa de la intrare.

Traversă culoarul holului şi aruncă, aşa cum sves obiceiul, o privire vagă spre o clit-girl în repus.

De când deschisese ochii, Bross avusese gânduri exaltante.

1. După ce vor lua cunoştinţă de scenariul meu, o să-i apuce damblaua, vor trimite o delegaţie sau îl vor suna urgent la videofon... 2. Vor spune: „Avem cel mai bun scenariu, cel mai bun Scenarist, de foarte mult timp, băieţi...”

3. De acum înainte, numele lui BROSS CHAPLIN să fie difuzat peste tot, înscris peste tot, cu litere atâta de mari!...

4. Voi primi un pachet de tichete uluitor... nici măcar nu merită să-mi imaginez suma totală..., dar este sigur că voi putea să-mi ofer un modul personal, da, domnule, şi poate chiar Paradisul - căci Citizen va fi dat afară... 5. Ce-i trecuse ăstuia prin cap? Aveam dreptate: e în afara cadrului, îl hărţuiesc şi îl vor prinde. Toţi sunt găsiţi. Aveam dreptate, fir-ar să fie! Faptul că am scris acest scenariu este totuşi semnul că am un talent nemaipomenit!... 6. S-a terminat cu Zorro Nap. În privinţa asta, Cit a avut dreptate: era un rahat... 7. Dar n-ai spus totdeauna asta, Bross, amice. A fost nevoie chiar de Citizen ca să-ţi deschidă ochii... 8. Vei putea să te culci cu toate fetele pe care le vei dori, Bross, bunul meu prieten. Cu toate. Probabil că vor fi o mulţime, de genul proastei aceleia de Marylin, care se vor târî la picioarele tale. Bross, afurisit bătrân! Vor asculta de cel mai mic semn al tău, o să vezi!... 9. Şi dacă vor refuza schema? Dacă o vor considera prea... nu destul de... în fine, dacă nu acceptă ceea ce nu respectă cărările bătătorite? Totuşi, Bross, n-ai respectat deloc - şi încă cum! - cărările bătătorite! Să presupunem că va fi *interzis...* Trebuia să te gândeşti la asta înainte, Bross... 10. M-am gândit. E imposibil. Nu vor respinge schema iară explicaţii. La naiba, acest *Deux ex machina*, hipnoza prin persoană interpusă,

nu e o chestie chiar atât de rea, nu?... 11. OK, Bross, e chiar ceva bun! Dar dacă refuză?

Ding-ding-dong-dang!

Pentru a treia oară.

Bross aruncă o privire la ecranul de recunoaştere: în cadru zări în fund aleea grădinii şi boschetele de vegetaţie de cealaltă parte a străzii. În prim-plan, un fel de sferă albă, care se mişca în mod vag. Îşi zise că era un gag! Ridică mâna în faţa ochiului electronic care comanda sistemul de deschidere a uşii. În acelaşi timp zise: „Deschide”. Uşa se deschise.

Se pomeni faţă în faţă cu un bărbat mic de statură, în costum alb, cu cască albă. Probabil că măsura un metru cincizeci şi cinci sau un metru şi şaizeci de centimetri. Individul nu era singur. Însoţitorul său stătea cu un umăr sprijinit de zid. Părăsi această poziţie şi trecu în spatele tipului mic de statură. Şi el era îmbrăcat în alb şi purta o cască albă.

— Bross Chaplin? întrebă micuţul.

— Eu sunt, răspunse Bross.

— Reprezentăm Producţiile, zise micuţul. Numele meu este Charboll, iar el este Ari Guttrit. Putem intra, ca să stăm de vorbă despre ceva important?

— D... da, bâigui Bross.

Se dădu înapoi, îi lăsă pe cei doi să intre şi închise uşa. Se gândea la frazele debitate de Charboll.

— Poftiţi înăuntru, zise el, făcând un gest larg.

„A spus Producţiile, Bross!”

Cei doi străbătură culoarul, cu Bross în urma lor. Se opriră în salon.

— Dacă doriţi..., zise Bross, arătând spre fotoliile moi.

Doreau, şi se instalară. Charboll aproape că dispărea în totalitate; vârful pantofilor săi nu atingea podeaua. Bross îşi reţinu impulsul de a izbucni în râs. Ar fi fost total deplasat. Cei doi bărbaţi îşi scoaseră căştile şi le aşezară pe podea.

Cel mai înalt (adică acela dintre cei doi care avea o talie mijlocie) scoase din buzunarul de la piept al hainei un bloc de înregistrare. Pe care îl porni.

„Zeul Public!”, îşi zise Bross.

Se aşeză şi el într-un fotoliu, în faţa celor doi delegaţi. Dar îşi zise că va trebui să se scoale ca să aducă ceva de băut. Însă Charboll vorbi:

— Ai adresat o schemă de scenariu Producţiei, domnule Chaplin...

— Da, este exact. Într-adevăr, am adresat un proiect...

Îşi drese glasul. Repetă:

— Este exact, domnilor.

Tipul înalt (adică Guttrit) nu-şi lua ochii de la blocul de înregistrare. Charboll nu-şi lua ochii de la Bross Chaplin... iar Bross nu-şi lua ochii de la siluetele celor doi delegaţi, regretând că o ceaţă atât de compactă apăruse atât de brusc în încăpere.* Urechi le îi ardeau; bătăile inimii răsunau ca într-o cameră cu ecou.

Charboll avea nişte ochi cenuşii, plini de tandreţe şi de bunătate. „Pare nepotrivit”, îşi zise Bross. O astfel de privire, la un asemenea corp, nu i se părea deloc logică.

— Am luat cunoştinţă de acest scenariu, zise Charboll. Păstră o scurtă tăcere - buzele lui Bross se dezlipiră, fără să lase să treacă nici un sunet - apoi continuă:

— Îl considerăm remarcabil, domnule Bross Chaplin.

Public mare!

Un zgomot mic, un gâlgâit slab ieşi dintre buzele uscate ale lui Bross.

— Serios? zise el cu glasul răguşit.

Natural, nu remarcase intonaţia specială, când Charboll pronunţase cuvântul *remarcabil*, nici fracţiunea de secundă în care ezitase, înainte de a-l pronunţa. Era mult prea ocupat să se stăpânească să nu sară în sus de bucurie.

— Serios, răspunse Charboll. Serios, domnule Chaplin (şi aici, nu pronunţase *domnule Chaplin*, cu o intonaţie

suspectă?). Ni s-a părut foarte original. Cu totul original. Am vrea să ne dai câteva explicaţii, mai înainte de a accepta definitiv scenariul.

— *Îl acceptaţi?* zise Bross.

Privirea blândă a omuleţului exprimă mirarea.

— Doar nu te îndoieşti, domnule Chaplin?

— N... nu, adică... Ştiţi, e ceva atât de *nou*, nu ştiam ce să cred, ăsta e adevărul... Vom... Vom sărbători asta...

După două minute, după multă agitaţie, Bross aşeza pe masa joasă trei pahare pline cu alcool. Se trânti în fotoliu şi ridică paharul.

— Beau pentru OMUL CARE VOIA SĂ UCIDĂ ZEUL PUBLIC!

Ceilalţi doi îşi înmuiară buzele în băutură, apoi puseră jos paharele, în timp ce Bross înghiţea lacom o jumătate din alcoolul aflat în pahar.

— Cum ai procedat? întrebă Charboll, pe un ton de falsă detaşare.

„Fac pe blazaţii", îşi zise victorios Bross.

— Luând ca referinţă realul, atât. Această poveste este inspirată din real, din lumea noastră, de unele personaje vii... pe care probabil că le-aţi recunoscut, nu-i aşa?

Omuleţul dădu afirmativ din cap şi zâmbi cu subînţeles.

Bross adăugă:

— Nu e deloc complicat, domnilor...

— Dar cum ai putut să defineşti acea structură a lumii? întrebă Charboll. Mă refer la ilustrarea nebuniei lui Cit, personajul dumitale. Şi în acest caz te-ai bazat pe real? Caz în care, am vrea să cunoaştem sursa dumitale de documentare...

Bross zâmbi cu toată gura. Urechile păreau două grefe de jar lipite de o parte şi de alta a capului. Bău o gură de alcool şi puse paharul pe masă.

— Ştiţi ce i se întâmplă lui Citizen? întrebă Bross, pe un ton superior şi tare încântat.

— Citizen Actorul? zise Charboll.

— Exact, Citizen Actorul.

— Nu, nu ştiu ce...

— Ei bine, continuă Bross, cam acelaşi lucru ca ceea ce este scris în scenariu. Ultima dată când l-am văzut pe Citizen, era în compania unei fete şi mi-a adresat, brusc, cuvintele pe care le-am reprodus în prima treime a schemei! În plus, am aflat că a provocat un accident în modulul său şi că a fugit spre Centură! A devenit nebun, în afara cadrului! Pretinde că Publicul...

— Te rog, zise calm Charboll, nu vorbesc de Citizen Actorul. Eu te întreb următorul lucru, domnule Bross Chaplin: din ce realitate te-ai inspirat ca să construieşti lumea în care evoluează personajul dumitale, sau, mai curând, reprezentarea deformată a acestei lumi.

— Vă referiţi la Bula centrală şi la marionetele Publicului?

— Da, la asta mă refer, răspunse Charboll. Şi la povestea care vorbeşte despre nişte falsificatori ai trecutului, care şi-ar fi însuşit şi ar fi transformat un patrimoniu istoric cultural, ca să păstreze doar vreo sută de filme, reprezentând suma cunoaşterii umane. La asta mă refer, domnule Bross Chaplin. Aceasta este întrebarea pe care cenzorii de producţie mi-au cerut să ţi-o pun. De unde ai luat... documentaţia, din ce te-ai inspirat?

— Ce rost are întrebarea asta? zise Bross. De ce asta în mod special?

Deodată, avu impresia că privirea omuleţului nu era chiar atât de blândă...

— Pentru că am fost rugat să-ţi pun această întrebare, răspunse Charboll. Am venit, pe de o parte, să te anunţ că acceptăm să producem scenariul dumitale şi, pe de altă parte, să-ţi pun o întrebare-două despre sursele de inspiraţie.

Guttrit, care până atunci nu spusese nimic, rosti cu o voce răguşită;

— Poţi să răspunzi, Bross Chaplin.

— Astea sunt, răspunse Bross.

Şi îşi atinse fruntea.

— Asta nu înseamnă nimic pentru înregistrare, îi atrase atenţia Guttrit.

— Am imaginat, precizează Bross. Am imaginat totul. Am renunţat la schemele prestabilite şi la grile, şi la tabelele informatice de procentaj emotiv, şi la gradările programate... La tot. M-am folosit doar de *imaginaţia mea!*

— E nemaipomenit, zise Charboll, muşcându-şi uşor colţul buzei de sus.

Stătea cuminte în fotoliu, cu mâinile pe genunchi.

— Am imaginat, continuă Bross, care se pornise. Mi- am spus că ar fi posibil să mă lipsesc o dată de estimările prestabilite ale Publicului, ca să construiesc ceva mult mai... enorm! Şi care ar servi în acelaşi timp Publicul.

— Cum aşa?

— Acest personaj, Cit, este un deviant! El comite greşeala de neiertat de a nu mai crede în existenţa Publicului. Îşi pierde Credinţa - şi e pierdut. Scenariul meu este o condamnare fără drept de apel a acestei devieri, a acestei nebunii; ceea ce serveşte Publicul mult mai bine decât filmele cu Zorro Nap.

Nu avea roşii doar urechile, ci şi pometii obrajilor, întreg Bross Chaplin ardea.

— Dumneata singur, zise încetişor Charboll, *ai luat hotărârea să-ţi părăseşti rolul...* Nu?

— Nu ca să combat Credinţa, domnule! Ci ca să o servesc cu toată fiinţa mea, denunţând erezia de care este lovit un om, împingându-l la absurdităţile reale la care suntem martori: Citizen, modelul meu, este într-adevăr fugar, să nu uităm asta! A atacat flicopii!

— Şi ar căuta Publicul?

— Nu ştiu. Coincidenţa este ciudată, evident. Consider faptele drept o dovadă a forţei scenariului meu. Îmi închipui

că Citizen, cel adevărat, încearcă, înainte de orice, să se convingă de neexistenţa Publicului. E nebun.

— Natural, zise Charboll.

— Natural, repetă omuleţul.

Aruncă o privire rapidă însoţitorului său şi adăugă:

— Crezi, domnule Chaplin, că cei care ar fi, cum zici dumneata, „pe punctul de a fi loviţi de erezie”, sunt în număr mare?

— Există, domnule. Serviciile noastre de Securitate vă vor spune asta la fel de bine ca mine. Încuşcăm în mod regulat.

— Bine, da..., şopti Charboll.

Se ridică din fotoliu, cu destulă greutate. În picioare, abia dacă era mai înalt decât colegul său care stătea în fotoliu. Îşi puse casca pe cap.

— Eşti amabil să ne însoţeşti, domnule Chaplin? Imediat. Trebuie să mergem la sediul Producţiilor, ca să ne gândim neîntârziat la o distribuţie.

— Bineînţeles, răspunse Bross, ridicându-se şi el. Bineînţeles, vă urmez.

În cinci minute, Bross Chaplin era gata. Părăsi vila, însoţit de cei doi bărbaţi. Trebui să reziste tentaţiei nebune de a-şi pune cu familiaritate mâna pe capul acoperit de cască al lui Charboll, care mergea cu paşi mărunţi alături de el.

Urcă, alături de Charboll şi Guttrit, în vehiculul alb, pe capotă cu sigla consorţiului Producătorilor. Vehiculul demară. La bară se afla Guttrit. Statura mică nu-i permitea lui Charboll să ajungă până la pedale. „Biet avorton”, îşi zise Bross Chaplin, fără să ştie foarte bine dacă era sincer sau ironic.

25

Aveau doar armele. Raniţele cu proviziile de tablete nutritive şi sticlele de apă sau de suc de fructe sintetizate rămăseseră în jeep sau pe platforma cubului, în adăpostul unde îi duseseră Rossik şi Vania. Aveau doar armele şi picioarele care îi dureau din ce în ce mai tare şi erau din ce în ce mai grele - imensa oboseală copleşindu-i şi mai mult cu fiecare secundă.

Mergeau.

Citizen şi Marylin.

Ar fi putut să fie la fel de bine Personajele unei secvenţe filmate, rătăcind printr-un deşert, într-un decor de spaginat. Dar nu se aflau într-un deşert - cel puţin fizic - şi decorul era diferit.

Înaintau cu greutate, într-o „conductă" fără sfârşit - poate că fără sfârşit şi fără început. Nimeriseră într-un anumit punct al acelei conducte, forţând trapa, şi începuseră să meargă în direcţia a ceea ce trebuia să fie, după cum îşi închipuia Citizen, *exteriorul* Centurii. Acum, după ce mersese câteva ore, Citizen nu mai ştia ce să creadă. Conducta era dreaptă, rectilinie, dar ar fi putut foarte bine să urmeze o curbă foarte uşoară, care devia total ţinta şi orientarea.

Exteriorul Centurii.

Citizen era aproape sigur că exista ceva dincolo de Centură, deoarece, în interiorul acesteia, bloc-maşinile erau total inabordabile, iar sectoarele de producţie nu se aflau acolo.

Exista ceva... mai departe. Poate că mergeau spre acel ceva - trebuia! Trebuia, şi tunelul trebuia să ducă fatalmente la explicaţia raţională a misterului.

Citizen făcu o pauză, sprijinindu-se de ieşindul central al marelui culoar. Vru să înghită; gura i se umplu de salivă amară. Îl durea abdomenul; mii de furnici profitară de lipsa lui de mişcare ca să se răspândească de-a lungul picioarelor, sub piele.

Marylin ajunse lângă el şi se sprijini şi ea de acea porţiune de zid ciudat. („Conducta” cilindrică avea un diametru de zece-doisprezece metri. Faţa internă a acestui cilindru prins în plastobeton era în mod uniform acoperită cu o substanţă netedă, fără defect, metalizată, pe care Citizen o recunoscu ca fiind plastoţel. Îmbinarea plăcilor era perfectă, nu lăsa nici cea mai mică urmă. Pe „solul” cilindrului se ridica, vertical, un zid. Înălţimea lui corespundea aproximativ cu raza cilindrului. Secţiunea acelui zid semăna probabil cu un trapez lung, având deasupra un semicerc. Zidul era acoperit cu aceeaşi substanţă de plastoţel; la fiecare patru paşi, de la sol până sus, urca un şir de gratii încastrate cu o lăţime de vreo douăzeci de centimetri. La verticala exactă a zidului, în „tavanul” cilindrului, se aliniau globuri luminoase, încastrate şi ele superficial, care lăsau să se reverse, în măruntaiele rigide ale acelui şarpe interminabil, o lumină albăstruie.)

Schimbară o privire. Grimasa de pe faţa lui Marylin mărturisea epuizarea ei, dar exprima şi dorinţa de a merge mai departe. Avea faţa scăldată de o transpiraţie lucitoare; şuviţele de păr i se lipeau de piele. Bluza era larg desfăcută; pânza umedă de transpiraţie se scămoşa la gât şi la subsuori. Iar lumina albăstruie difuză o facea să arate ca un spectru năucit, dintr-un film de Groază.

Citizen aruncă o privire distrată propriei sale oglindiri deformate de concavitatea peretelui plastometalic: nu era mai frumos decât însoţitoarea lui!

— Cât o să mai dureze? murmură Marylin.

Citizen se lipi de ea. Îşi petrecu braţul după umerii tinerei femei, strângând-o uşor, vrând s-o liniştească. Apoi braţul îi recăzu de-a lungul corpului.

— Trebuie să mai mergem, răspunse el, şi vocea îi răsună în tunel. Vom ajunge.

— Unde?

„La naiba, Marylin, nu! Nu ştiu! Doar n-ai să mă părăseşti? Nu şi tu!”

Zise cât putu de calm:

— Afară... Vom ajunge afară, Marylin. În Centură nu aveam ce găsi, doar hoardele acelea de consumatori de video, care ştiu doar să aştepte. Fatalmente, altundeva (pentru că nu în Nucleu puteai spera să o găseşti, sunt sigur!), *altundeva există,* şi acolo se pregătesc alimentele pe care le mâncăm, acolo se fabrică elementele infrastructurilor şi suprastructurilor, piesele pentru maşini, obiectele necesare vieţii, decorurile Platourilor - materia necesară conceperii acelor decoruri precum şi sucurile de fructe pe care le bei, fripturile pe care le mănânci, pânza din care sunt făcute hainele tale, chiar aceste haine, totul... Tot ce avem, tot ce ne serveşte în Nucleu vine din ALTUNDEVA.

— Şi Publicul? zise Marylin, zâmbind.

— Şi Publicul... cine ştie?

— Publicul care decide TOTUL, care supervizează TOTUL, care guvernează, clasează, ordonă...

— Trebuie să mergem, zise Citizen. Dacă vrem să aflăm, trebuie să mergem...

Din abdomenul lui se auzi un şir de ghiorţăieli, în acelaşi timp cu spasmul unei colici. Strânse din dinţi, aşteptând să treacă durerea. Crampa se lăsă în pulpa piciorului stâng, pe care se sprijinea. Îşi deplasă greutatea corpului pe celălalt picior. Colica se domoli, după o altă serie de ghiorţăieli. Cui datora acea tortură insidioasă?

— Unde suntem? întrebă Marylin. Poţi să-mi spui?

— Ne aflăm într-o conductă de comunicare, între exterior şi Centură.

— Ceea ce înseamnă că zgomotul pe care l-am auzit, când ne aflam în adăpostul lui Rossik...

— Era zgomotul unei rame, al unui vehicul, care se deplasa prin acest tunel. Da.

Nu mai adăugă nimic. Îşi feri ochii, ca să scape de privirea pătrunzătoare a lui Marylin. Şopti:

— Trebuie să mergem, să mergem!

— Dar până unde, Cit? Cât timp? Şi dacă...

— Vino!

Porniră mai departe. Îl înjunghia capul.

Deplasarea pe solul curbat, în dezechilibru permanent, nu era un lucru uşor. Mersul îi arunca mereu cu un umăr în zid - sau se sprijineau cu o mână de acel zid, ca să ajute reechilibrarea permanentă. Citizen înaintă astfel un moment, ca o marionetă care şchiopăta, cu ochii închişi şi dinţii strânşi, din cauza altei crispări dureroase a stomacului. Când redeschise pleoapele, auzi în spatele lui paşii lui Marylin, care venea după el. Avea un huruit în urechi.

Şi dacă... Nu-şi dusese presupunerea până la capăt, dar Citizen ştia de ce se temea; şi el avea aceeaşi teamă. Se aflau într-un tub de comunicaţie aşa cum nu mai văzuseră niciodată. Un tub cu acel blestemat de zid scund, care îşi continua traseul fără cea mai mică întrerupere, ca un fel de coloană vertebrală inversă. Un zid... O ŞINĂ.

Citizen înţelesese asta imediat, cum ajunsese în pântecele şarpelui... iar Marylin ghicise şi ea parţial. O şină, pe care se încastra un vehicul enorm de transport, cu flancurile rotunde, căzând de fiecare parte a şinei; un cilindru în cilindru, ghidat de şină, ale cărui serii de gratii nu erau altceva decât guri de respingere a aerului, mai mult ca sigur, care împiedicau la trecere frecarea vehiculului (care putea chiar, prin jocul câmpurilor reactive, să-şi asigure în

parte propulsarea). Un cilindru în cilindru... un proiectil într-o ţeavă.

Unde te ascunzi, Citizen, dacă se iveşte cumva monstrul? Unde şi cum să te protejezi?

Nu avea decât o şansă - o jumătate, un sfert, o fracţiune de şansă dintr-o mie. Trapele.

Trapele de genul celei prin care intrase. De când mergeau, întâlniseră patru. *(De cât timp mergi, Citizen?)* Toate aveau acelaşi model, circulare, şi erau încastrate în „solul" peretelui. Erau adânci de vreo cincizeci de centimetri. Se puteau înghesui amândoi, dacă s-ar fi ivit... Nu te gândi la asta, Citizen! Mergi, mergi.. Se lovea de şină, cu picioarele moi, mâinile amorţite, umărul învineţit...

Patru trape. Patru. Spre ce parte a lumii dădeau ele? Ce se afla dedesubt, în spatele panourilorrotunde de metal? O nouă scară prinsă în peretele abrupt al unui bloc? Sau...

Sau ce, Citizen?

Ar fi posibil să fi ajuns deja în afara Centurii? Mergi, mergi...

Acum nu mai avea noţiunea timpului, izolat într-un univers străin, necunoscut şi fără nici cel mai mic punct de reper. Se afla în afara tuturor lucrurilor! Limbile şi cifrele cronometrelor se roteau, defilau în gol, iar mişcarea lor nu însemna nimic. Era ora cinci. Ora cinci DE NU SE ŞTIE CÂND.

Era ora şase.

Şapte.

Era ora nouă fără zece minute DE NU SE ŞTIE CÂND.

Era ora zece şi treisprezece minute...

* * *

Spasmele şi colicile se succedau acum în mod regulat, iar Citizen se reţinea din toate puterile, cu sfincterul blocat, cu mersul ţeapăn.

Înainta prin mici tresăriri, aplecat în faţă, apăsându-şi burta cu braţele încrucişate. Din ochi îi curgeau lacrimi, care se uscau pe obraji, ca un fel de lipici, şi când se strâmba, avea impresia că pielea era gata să se desprindă.

La un moment dat, Marylin i-o luase înainte, profitând de un scurt moment în care el stătuse pe loc, ghemuit, rezistând unei dureri fulgerătoare. Marylin mergea în faţa lui, la mai bine de douăzeci de metri. Mergea, iar tunelul nu se mai sfârşea, întinzându-se drept înainte.

Citizen gemu. În jurul lui dansau reflexe metalizate. Se lăsă din nou pe vine, ca să reziste unui nou acces de durere, în burtă i se rotea parcă o elice, răvăşindu-i intestinele. Fu cuprins de o teroare incontrolabilă, la gândul că poate se va scăpa în pantaloni. Citizen fugarul, Citizen Rebelul, învins de o colică! Îi veni să râdă cu răutate. *Citizen Rebelul, doborât de nevoia de face caca!* Superb, nu?

Auzi vocea lui Marylin, care îl striga mirată, şi deschise ochii. Marylin era o fantomă care se rotea, dansa acolo, foarte departe... apoi se întorcea spre el - *şling tic şling tic şling tic...* zgomotul paşilor săi şi, din doi în doi, cel al patului armei care lovea şina.

— Ce ai? Cit? Ce, ai?

Se aplecase asupra lui şi îl scutura de umăr. El ridică ochii plini de lacrimi.

— Mă doare..., mă doare burta... Nu ştiu ce...

— Vino, zise Marylin. Acolo e o trapă. Ne vom putea odihni puţin... Vino, Cit.

El dădu din cap, dar în acelaşi timp se întreba dacă trebuia să se odihnească. Când va trece următoarea ramă?

Dădu din cap şi se întrebă dacă odihna nu îi va face, până la urmă, şi mai vulnerabili: se puteau odihni acolo, apoi puteau pleca mai departe ca să fie măturaţi de ramă... sau, dimpotrivă, să-şi continue drumul până la altă trapă, în care să se adăpostească la trecerea ramei...

A cincea trapă... în starea în care se afla, nu se simţea în stare să străbată rapid distanţa până la a şasea trapă.

— Da, da... aşteaptă puţin...

Se lăsă în jos alături de el, apoi se lăsă să alunece cu spatele de şină, cu picioarele întinse în faţă.

— Du-te, zise el. Du-te până la trapă... aşteaptă-mă... Lasă-mă singur un moment...

— Nici vorbă. Nu-i departe, Cit. La cel mult treizeci de metri.

— Bine, bine... O voi face singur, te asigur... Lasă-mă un moment...

Cum să-i spui, Citizen, că n-ai nevoie de ea ca să-ţi dai pantalonii jos ca să-ţi faci treaba? - Cum să-i mărturiseşti că nu faci mai mult, în acel moment decât un copil ruşinat, un bolnav care...

— *Cit!* Zgomotul! şopti Marylin.

Pe nesimţite. Un huruit slab.

Marylin era foarte palidă. Ochii aveau cearcăne adânci.

Zgomotul.

Sporea în intensitate. Venea de acolo, de acolo, de foarte departe, din umbra culoarului.

În picioare, Citizen!

— Repede, Cit! strigă Marylin.

Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic. Semăna puţin cu vacarmul maşinilor unei ventilaţii care producea vânt la turnarea unui film. Asta era, un suflu, un strigăt, un tunet-urlet.

Vocea lui Marylin urcă cu un ton.

— Avem o şansă, Cit! Trapa! Fă un efort, Dumnezeule!

Un efort... Citizen avea gâtul blocat, gura plină de nisip. Bâigui:

— O să fíe bine... Du-te. Du-te tu... aleargă, vin după tine... Nu vreau să te... Du-te, grăbeşte-te!

Ea înjură. Se aplecă brusc spre Citizen şi îl apucă de umeri. Dând dovadă de o forţă fizică nebănuită, îşi ridică

însoţitorul în picioare şi îi petrecu un braţ după umerii ei. Citizen gemu. Patul armei tinerei femei îi intra cu duritate în stomac. Se lăsă tras, târât, fără să se poată opune. Era o greutate moartă, plină de durere, ajutându-se cât putea de bine, încercând să facă din când în când un pas. Un corp de gheaţă şi de foc.

Zgomotul se schimbase în şuierat grav, a cărui intensitate creştea.

Nu va reuşi, Cit! Nu va reuşi...

Vru să vorbească, să-i spună că se terminase, se terminase pentru el. Să-i spună că renunţa, că se săturase, că îl durea prea tare stomacul şi că era greu, mult prea greu de ruşine, să-i spună că era obosit, atâta tot, că preda armele, că voia...

— Repede! bombăni Marylin.

Şi monstrul sosi.

Nu-l vedeau prea bine. Se apropia în mare viteză, fruntea lui metalică umplând tot cilindrul. Era ca şi cum extremitatea culoarului îşi făcuse brusc apariţia, ca şi cum culoarul s-ar fi strâns pe lungime.

Marylin alerga cât de repede îi permiteau solul curbat şi povara pe care o purta. Trapa era... Nu! Trapa se afla acolo, la câţiva metri, nu mai mult! Şansa, Citizen! Cum să numească asta altfel decât ŞANSĂ!!! Un elan de energie disperată izbucni în el, ştergând brusc durerea. O fracţiune de secundă, îşi redobândi toate capacităţile, auzind huruitul infernal care umplea acum întreg tunelul. Corpul lui nu mai exista: împinse masa aceea de vid înainte, sprijinin- du-se pe picioare insensibile.

Extremitatea tunelului se apropiase atât de mult! O cursă nebună între nasul ogival al ramei care aluneca pe şină şi cei doi fugari, care alergau şontâc-şontâc în sens invers, ca şi cum s-ar fi avântat la întâlnirea cu monstrul metalic: o cursă nebună între cei doi adversari, ca să afle cine dintre ei va sosi primul la ţintă: enclava trapei.

— La pământ! strigă Marylin.

Cu un ţipăt, se debarasă de povara sa umană şi îl aruncă pe Citizen în cavitatea circulară. Se sfârşise. Monstrul era acolo.

Citizen căzu pe spate şi se lovi cu capul de marginea găurii. Ateriză cu spatele pe puşca-rad. Durere. Ţipă de durere. Într-o străfulgerare, avu viziunea botului ramei: o ogivă perfect netedă, pe care dansau reflexele luminilor.

Marylin căzu peste el exact în momentul în care rama trecea peste trapă. O auzi ţipând şi pe ea, după care nu mai auzi nimic decât zgomotul ramei, care aluneca deasupra lui.

Ai reuşit, Citizen! Monstrul a pierdut cursa... Monstrul urlă şi alunecă, acolo, urlă, urlă în capul tău. Marylin e lipită de tine iar tu...

Lumina albastră izbucni din nou: monstrul trecuse. Şuieratul feroce mai dură un timp, iar valul de aer, care biciuia faţa lui Citizen şi răvăşea părul lui Marylin, scăzu treptat, apoi dispăru. Zgomotul se stingea.

— Marylin! o strigă Citizen.

Îi simţea apăsarea, devenind treptat conştient de corpul ei - dar nu era grea. Era lipită de torsul lui, cu nasul în umărul său, şi nu mişca.

— Marylin...

Începu să simtă iar durerea provocată de şocul suferit de capul care se izbise de marginea trapei. Cu siguranţă că avea un ditamai cucuiul...

— Auzi, am câştigat!

Marylin nu mişca. Braţele ei atârnau de o parte şi de alta a toracelui lui Citizen. Uşoare... Un rest de curent de aer plutea peste părul ei ud de transpiraţie. Pe o şuviţă, Citizen zări o pată mică de sânge.

Marylin!

Se ridică, zguduit de oroare. Abia atunci, în fundul acelei mase enorme de ceaţă care îl împresura, deveni conştient

de putoarea care domnea în jurul lui, de călduţa mângâiere vâscoasă de pe fese şi picioare, în pantalonii uzi de valul de rahat lichid care ţâşnise din intestinele sale chinuite de durere.

Marylin!

Nu se mişca doar în materii fecale, ci şi în sânge, care ieşea, aburind, din corpul tinerei femei.

MARYLIN

Cuprins de o repulsie insuportabilă, Citizen ieşi cu greu din cloaca aceea, care, acum, umplea o treime din enclava trapei. Stomacul se crispă brusc. Vomă zgomotos, sporind mirosul îngrozitor şi acel amestec respingător.

Sughiţuri, strigăte, gemete amestecate. Balele, amare şi reci, i se scurgeau pe bărbie. Se târî, scuturat de noi spasme, afara din trapă. Se târî.

MARYLIN MARYLIN MARYLIN

Nu se aruncase destul de repede în micul adăpost. *Doamne, Cit, s-a ocupat mai întâi de tine, de tine! S-a întors din drum, te-a tras după ea, şi-a epuizat forţele ca să te ferească de pericol, înţelegi, Citizen?*

S-a aruncat peste tine, dar prea târziu: rama era acolo, obuzul, monstrul, glonţul din ţeavă, poansonul! Poansonul!

A plonjat prea târziu; cuţitul cilindric trecuse şi o tăiase în dreptul taliei.

Marylin era acolo, un tors ciopârţit, doar un tors, poate cu o parte de şolduri. Un tors, două braţe, un cap, nasul înainte, care se scălda în împuţiciune de viscere sparte, de rahat şi de sânge.

Îi venea să urle, să urle, să urle!

Citizen rămase un timp nesfârşit pe marginea găurii, total şocat.

Dacă ar fi trecut altă ramă, nu s-ar fi mişcat. Ar fi stat acolo, aşteptând explozia şi şocul. Împrăştierea. Timp de câteva secunde (sau poate minute), chiar dori din tot sufletul sosirea unei noi rame, care l-ar fi salvat.

Apoi se calmă.

Burta, eliberată, nu-l mai durea chiar atât de tare - acum îl jena însă migrena, ciocănindu-i cu ferocitate ţeasta, începând de la crestătura din pielea capului, deasupra cefei.

— S-a sfârşit, murmură el.

Îşi şterse buzele, cu dosul mâinii pline de sânge uscat. Se ridică şi se uită în jur.

Era un culoar cu pereţi netezi - cu peretele neted -, cu o şină înălţata drept, care se ridica din sol. Cu un şir de spoturi luminoase încastrate în tavan - acolo sus.

— S-a sfârşit.

Da, sfârşit. Citizen, renunţa. Citizen era scos din joc, definitiv. Adio, generic. O umbră.

Nu va merge mai departe. Se terminase. Va reintra în rând. Învins.

* * *

Se ridică în picioare. Era puţin ameţit. Îşi trecu, cu gesturi greoaie, cureaua puştii-rad pe deasupra capului.

Cu puşca la şold, Citizen trase. Cu ochii închişi.

Trase în cavitatea trapei, trase în ce mai rămăsese din Marylin. Trase, trase, cu degetul agăţat de trăgaci. Şi jetul de căldură calcină porţiunea de cadavru, şterse totul, înainte de a ajunge la trapă.

Şi apoi, mai târziu, sistemul de închidere cedă. Trapa se deschise.

Se deschise spre un val de lumină. Spre ALTUNDEVA.

În capul chinuit de durere al lui Citizen, spectru duhnitor, o voce striga: mă doare-n cot, înţelegi? S-a sfârşit! Vreau să mă reîntorc în Nucleu! Vreau să mă întorc în decorul meu!

Dar altă voce zicea: *Imposibil, Cit. Prea departe. N-ai să mai găseşti niciodată Nucleul şi decorul tău. N-ai să-l mai regăseşti niciodată pe Citizen! Tu ai vrut-o, nu?*

Da, era ALTUNDEVA. Trecuse dincolo de Centură.

Câştigase. Auzi, Cit? AI CÂŞTIGAT!

Fu scuturat de o tresărire nervoasă, care semăna mult cu un râset. *Totul merge bine, Citizen*! Aruncă puşca pe umăr şi intră în deschizătura trapei.

26

Gutrrit era, permanent, genul „linişte-se-filmează”. În cursul deplasării de la vila lui Bross Chaplin până la Bula building-urilor PR (Producţiile Reunite), micul Charboll nu se arătă deloc mai vorbăreţ decât colegul său.

La drept vorbind, mutismul celor doi bărbaţi nu-l stingherea deloc pe Bross - la drept vorbind, nici nu-i păsa... Se simţea foarte bine, vibrând de o importanţă de care se delecta singur, în afara sferei de tăcere în care se retrăseseră ceilalţi.

Drumul până la Bula building-urilor PR dură puţin peste două ore. După care, mai pierdură cam o jumătate de oră, bătând şoselele interne, până la blocul PR central - creierul PR.

Bross punea piciorul - pentru prima dată în viaţa lui - în unul dintre building-urile Producţiei - şi nu în unul oarecare, ci în buildingul central.

— Am ajuns, zise Charboll, când vehiculul condus de colegul său se opri în faţa clădirii.

Strada era lată şi aproape pustie. Câteva maşini veneau şi plecau în tăcere. Şiruri de copaci cu frunzişul verde - Bross avea certitudinea că erau copaci adevăraţi - mărgineau trotuarele. Era plăcut.

Holul era foarte mare cu tavanul foarte înalt. Pereţii erau acoperiţi de un material artificial, care avea aspectul unei catifele lucitoare, de nuanţa prunei. În centrul holului, se afla un birou de recepţie circular, arenă minusculă unde se agitau vreo douăzeci de recepţionere-centraliste. În hol se găseau şi câteva persoane, care discutau între ele sau stăteau, tăcute, în fotoliile de aşteptare. Bross nu recunoscu pe nimeni.

Îi urmă pe Charboll şi Guttrit până la biroul de recepţie.

Charboll puse pe birou placheta înregistrată cu conversaţia lor, în vilă. Zise:

— Postul 43, pentru Bross Chaplin. Agenţii Charboll şi Guttrit.

Secretara dădu din cap, aruncă o privire neutră spre Bross, şi atât. Se aşează iar pe scaun şi apăsă pe câteva taste ale tabloului de comunicaţii din faţa ei.

Nu aşteptară mai mult de un minut.

— Puteţi să mergeţi, zise recepţionera.

Charboll mulţumi cu o mişcare a capului. („De ce reprezentanţii Producţiilor purtau căşti?” se întrebă distrat Bross.) Guttrit o pomi spre fundul sălii, fără o vorbă. Bross se pregătea să-l urmeze, dar Charboll îi zise:

— Te rog să mă însoţeşti, domnule Chaplin.

— Natural, răspunse Bross.

Urmară o direcţie diametral opusă celei în care pornise Guttrit, aşteptară puţin în faţa uneia dintre nenumăratele cabine de ascensor, apoi urcară. Uşa se închise. Charboll comandă etajul 43. Bancheta, care se întindea pe trei sferturi din cabină, era situată prea sus pentru ca bărbatul mic de statură să se poată aşeza normal. Rămaseră în picioare.

Uşa culisantă a ascensorului se deschise direct spre un local cubic, puternic luminat, practic pustiu.

— Te rog să aştepţi aici, domnule Bross Chaplin, zise Charboll. O clipă.

Salută cu o mică mişcare a capului - la care Bross răspunse politicos - şi dispăru pe uşa din stânga. Bross se cufundă în contemplarea petelor colorate ale tabloului, încercând să pună o anumită ordine personală adaptată înţelegerii sale. Nu avu suficient timp. Uşa pe care intrase Charboll se deschise, lăsând să apară o fată superbă, purtând doar un şort mic, cocoţată pe nişte tocuri incredibil de înalte. Zâmbetul fetei era o adevărată agresiune. Avea

părul foarte scurt, albastru, coafat în şuviţe lipite ca o cască. Avea sânii mici şi rotunzi. Mamelonul, era colorat în negru şi presărat cu paiete lucitoare. Avea în mâini o tavă pe care se aflau câteva sticle, un pahar şi farfuriuţe pline cu antreuri.

— Domnule Bross Chaplin, zise ea. Poate doriţi să gustaţi ceva aşteptând câteva minute... Înaltul-Comisar Cenzor vă va primi imediat. Vă felicit, domnule Chaplin.

Aşează tava pe o masă şi se întoarse imediat de unde venise, cu un mers foarte suplu. Închise uşa în urma ei şi, preţ de câteva secunde, puţin năucit, Bross păstră în minte imaginea funduleţului ei, care se mişca în vârful coapselor interminabile. Îşi zise: „Să fiu al naibii, copii!”

Simţise un şoc, când o auzise pronunţând „înaltul-Comisar Cenzor”. Dar fata cu sfârcuri negre adăugase: vă felicit... Deci, nici o problemă!

Tava cu aperitive era un lucru bun. Bross îşi dădu seama că avea gura cam uscată. Alese o sticlă cu o băutură spumoasă nealcoolizată - Dan Gilbert's: un lichid mai curând fad, insipid, în ciuda gustului său acidulat. Un flash. Culorile dansară. O bulă de ceva se sparse în capul lui Bross. Îşi zise că era obosit, cu adevărat obosit - preaplinul satisfacţiei şterse oarecum oboseala un moment. Luă hotărârea ca, după întrevedere, să se întoarcă acasă şi să se odihnească total, ca să fie cât mai în formă când se va apuca de lucru la decuparea scenariului.

Când uşa din dreapta se deschise, Bross avu impresia ciudată că pereţii holului de aşteptare deveneau mai luminoşi, acoperiţi de o spoială scânteietoare. N-ar fi băgat mâna în foc, evident, dar se întreabă dacă nu cumva volumul încăperii crescuse... Ce tâmpenie!

Era tot fata cu mameloane negre şi zâmbet pofticios.

— Domnul Chaplin, vă rog să poftiţi.

— Natural, răspunse Bross.

Urmă funduleţul zglobiu din şortul albastru-deschis (culoare asortată cu părul fetei). Alt fel de hol, altă uşă culisantă - apoi fata se trase într-o parte şi îl invită pe Bross să intre.

Bross intră.

— Bun venit, dragă prietene! strigă un personaj enorm. Sunt Nat Callotin, al treizeci şi patrulea Înalt-Comisar Cenzor al PR-urilor.

Omul spusese totul pe nerăsuflate, ridicându-se şi părăsindu-şi biroul, ca să vină în întâmpinarea lui Bross. Această întâlnire avu loc în centrul sălii.

Încăperea era imensă, construită într-o perspectivă care nu semăna cu nimic cunoscut şi părea că dejoacă toate legile, toate poncifele obişnuite ale geometriei. Era un fel de caleidoscop... în care se mişca enormul Nat Callotin, al treizeci şi patrulea înalt-Comisar-Cenzor-al-PR-urilor, cu o uşurinţă remarcabilă. Enorm, dar liniştitor, protector. O faţă rotundă şi un cap chel; nişte urechi mici şi şifonate, hazlii, nişte ochi vioi şi blânzi: o privire care difuza o căldură de netăgăduit. Pe buzele sale plutea un zâmbet aproape permanent, făcând să apară două gropiţe exact în centrul fiecărui obraz. Purta un veşmânt lung şi drept, cu ceaprazuri, cu mâneci largi, care îi acoperea abdomenul impresionant.

Mai întâi, strânse viguros mâna lui Bross, apoi îşi petrecu un braţ pe după umerii lui şi îl conduse în sarabanda de linii de fugă în direcţia celor două fotolii.

— Decorul te impresionează, nu-i aşa, dragă prietene?

— Trebuie să mărturisesc că...

— E făcut de cei mai buni arhitecţi decoratori. Ceva cu totul smintit. Îmi place la nebunie. E minunat, dragă prietene. E un spectacol permanent. Stai jos, fa-te comod.

Bross căzu în unul dintre fotolii, care parcă îl înghiţi. Decorul se stabiliză cât de cât, sub aparenţa unui cer în formă de dom prismatic. Fotoliul era deosebit de

confortabil. Bross se aşează cât mai comod. Se simţea în stare să ridice pe umeri întreg universul.

În faţa lui, Nat Callotin (Ce nume comic, nu-i aşa, Bross?) se tolănise şi el în al doilea fotoliu: corpul lui enorm umplea până la refuz spaţiul dintre braţele fotoliului. Se aşează picior peste picior. Avea picioarele goale. Nat Callotin zise direct: +

— Felicitări, Chaplin. Am luat cunoştinţă de schema ta. OMUL CARE VOIA SĂ UCIDĂ ZEUL PUBLIC, nu-i aşa?

— Exact! strigă el.

De ce striga? Coborî tonul.

— Mi se pare un titlu bun.

— Şi ai dreptate, dragul meu prieten. Un titlu bun. Un titlu excelent! De altfel, totul este excelent în acest proiect. Te felicit.

— Sunteţi prea amabil. Totuşi, mai este încă mult de muncit... O recompunere a schemei...

— Evident, evident, dragă prietene! îl întrerupse Nat Callotin, deschizând mâinile lui late, ca să le încrucişeze apoi imediat pe burdihanul mare. (Doamne, cât e de simpatic!) Evident, mai e de muncă... Dar acceptăm proiectul. Eşti un Maestru, dragul meu prieten. Mărturisesc că am fost surprins foarte plăcut. Ceea ce ne oferiseşi până acum nu depăşea clasicul mediu, de calitate, fireşte, dar mediu.

— Asta mi-am spus şi eu, replică Bross. Mă simţeam blocat în această mediocritate, vă asigur. Zorro Nap mă plictisea! Am vrut să încerc ceva nou, TOTAL nou.

— Şi ai reuşit, dragă prietene. Să te bazezi în felul ăsta pe realitate, ca să scrii un scenariu, ce-ar putea să fie mai nou? Ce-ar putea să fie mai neaşteptat? Bravo şi iar bravo, dragă prietene!

— Mulţumesc, gânguri Bross.

Universul, copii, e uşor ca un fulg, e un balon de săpun care sare şi dansează dacă sufli puţin: pe cuvântul meu!

— Aveţi veşti despre Citizen?

— Nu mă ocup de lucrurile astea, răspunse Nat Callotin. Mi se pare că a fost reperat în Centură, atâta tot. Să vorbim mai bine de scenariul tău. Aş fi curios să aflu de unde ai luat această idee de Bulă Centrală în care s-ar afla Publicul. Zău, este o capodoperă de imaginaţie!

— Le-am spus celor doi care au venit la mine, răspunse zâmbind Bross. Asta se datorează doar imaginaţiei mele. E ciudat, căci, acum, încep să mă întreb unde se află Publicul? Încep să-mi spun că poate imaginaţia mea a intuit adevărul!

— Foarte hazliu, zise Nat Callotin.

Faţa i se încruntă brusc şi se aplecă spre Bross, spunând confidenţial:

— Nu pronunţa niciodată această supoziţie în prezenţa oricui, dragă prietene. Cu mine, nu rişti nimic, pentru că am un spirit deschis. Alţii, însă, ar putea să creadă că ţi-ai pierdut Credinţa şi că scenariul tău se poate dovedi subversiv!

— Poate că şi este, cine ştie! exclamă vesel Bross.

Simţi că e gata să izbucnească în hohote de râs. Dar se strădui să se abţină.

— Trebuie să credem în Public, zise Nat Callotin. El este peste tot, conduce şi ne permite să trăim. Suntem în mâinile lui. Scenariul tău arată în ce măsură este o adevărată nebunie să te îndoieşti de el.

— Exact! exclamă Bross. Exact!

Prisma verzuie a decorului începuse să se rotească lent, schimbându-şi nuanţa - coloraţia generală bătea acum în roz.

— Totuşi, continuă Nat Callotin, ai încălcat unele reguli foarte precise, respingând datele propriului tău computer-concept, respingând şi grilele selective ale haremurilor de morală.

— Da! M-am lipsit de toate astea! Era o piedică pentru talentul meu creator! O imbecilitate peste care trebuia să sar. Trebuia să fac singur totul! Înainte!

— Înainte! repetă Nat Callotin. Şi i-ai dat bătaie... Te-ai iacut vinovat de nesupunere! Ai respins concepţiile Publicului, de care trebuia să asculţi, totuşi, orbeşte. Este un simptom de deviaţie psihică, dragă prietene.

— Într-adevăr, zise Bross, chicotind. Mi se pare că am fost puţin nebun... dar nu cum credeţi. Înainte trebuia să fi fost nebun. Acum...

Toate luminile explodară dintr-o dată. Întuneric total.

Nu, nu total. În centrul întunericului se afla Nat Callotin, aşezat în fotoliul său plutitor, luminat din interior - o picătură fluorescentă, pe fond negru.

Timpul încremeni.

— Acum-sunt-normal, zise Bross Chaplin.

— Acum-sunt-Eu, zise Bross Chaplin.

Ştia ce înseamnă acest EU.

Timpul era un bloc negru suspendat nu se ştie unde.

Ştia ce însemna EU...

Ştia ce...

Nu mai ştia ce...

Nu mai ştia.

Nu ştia.

Nu.

* * *

Nat Callotin, omul enorm, se ridică din fotoliu şi oftă. Făcu câţiva paşi în direcţia biroului de metal rece, în cămăruţa pătrată cu pereţii vopsiţi în albastru. Rampa luminoasă, care străbătea tavanul gălbui şi scorojit, începu să clipească, făcând un mic zgomot neplăcut. Nat Callotin se opri, zicându-şi că va trebui să semnaleze iar echipelor de întreţinere acest defect.

Găsi trabucul căutat în buzunar. Puse între dinţi sulul de tutun şi îl aprinse.

Se întoarse şi se opri la doi metri de fotoliul unde se prăbuşise inconştient Bross Chaplin. Nat Callotin contemplă îndelung acea marionetă. Avea ochii reci şi faţa dură.

Intră Charboll. Lângă Callotin, chiar că era minuscul.

— Am terminat, zise tăios Callotin, din spatele unui nor de fum. Bun pentru încuşcare. Imediat.

— Bine, zise Charboll.

Apăsă pe câteva clape ale tabloului prins în perete şi, după trei minute, intrară doi oameni cu feţe inexpresive. Duceau o targă tubulară, pe care îl întinseră pe Bross Chaplin, după ce îl dezbrăcară în întregime. Unul dintre ei îi făcu o injecţie în antebraţ, apoi închiseră targa. Era un tub de metal alb. În interior se afla Bross Chaplin. Cei doi oameni se depărtară şi părăsiră încăperea, împingând targa în faţa lor. Charboll îi urmă. Când să iasă pe uşă, Nat Callotin îl întrebă, fără să-l privească:

— Şi proiectul de scenariu al acestui smintit?

— A fost distrus, răspunse Charboll. Computerul lui este deconectat. Banca de corecturi şi schiţe, neutilizată, a fost ştearsă.

— Perfect.

Charboll ieşi.

Nat Callotin îşi zise că făcuse destul de data asta. Îşi va fuma trabucul, apoi se va reîntoarce printre ai săi, pe *Insulă,* undeva în Nucleu. Se întrebă cât timp îşi va mai păstra Insula secretul. *Acel smintit de Citizen, care acum rătăcea probabil în afara Centurii* în câmpul de sertare!

Şi dacă începeau şi Scenariştii!...

Într-un fel, nu putea să nu-l admire pe Bross Chaplin.

* * *

DEL 3000 se prezintă sub formă de capsule sau pudră. Este absorbit, în general, amestecat cu o băutură plată, al cărei gust nu riscă să fie alterat: ideal este să dizolvi DEL 3000 în Dan Gilbert's.

DEL 3000 este un drog foarte eficace, ale cărui efecte se fac simţite la câteva minute după absorbire. Aceste efecte, în prima fază, sunt halucinogene (distorsiunea mediului înconjurător în sensul unei percepţii plăcute şi fericite) şi euforizante: subiectul se simte foarte sigur pe el, incitat, în stare de orice, invulnerabil, incapabil să mintă, să fie calculat - într-un cuvânt, se arată aşa cum este. În faza a doua, ireversibilă, în funcţie de doza luată, DEL 3000 provoacă o degradare rapidă a capacităţilor mnemotehnice, arzând interconectările neuronice afectate acestui domeniu al gândirii.

Se poate spune, în consecinţă, că la o oră după ce a absorbit o doză medie de DEL 3000, un subiect uman responsabil este transformat într-o legumă.

27

O dată, un eveniment ciudat marcase viaţa lui Dorris - căruia prietenii îi spuneau din când în când domnişoara Dorris, ca să-l înfurie şi să-l audă lăudându-şi cei „douăzeci de centimetri”...

Pe moment, fusese profund tulburat, dar uitase, natural, cu trecerea timpului.

Iată care fusese evenimentul.

Dorris, împreună cu ceilalţi, lucra la banda rulantă. La un moment dat, se ivise prin sas un nou tub-container şi intrase pe bandă. În timp ce flancurile containerului se deschideau, Dorris remarcă un lucru.

La baza nasului ogival turtit al containerului, aplatizat de sulul subţire de perne lubrefiante, se afla o fâşie de carne.

— Veniţi să vedeţi, băieţi! strigase Dorris.

Veniseră. Se miraseră. Mulţi se strâmbaseră de dezgust, când Dorris şi alţii dezlipiseră acele fâşii informe. Da, era carne, aproape arsă. Răsunaseră exclamaţii, înjurături sau sughiţuri îngreţoşate. Ghirlanda de carne făcută grămadă ar fi putut să cântărească unu-două kilograme. Era tot ce mai rămăsese dintr-o fiinţă omenească: singurul lucru identificabil era extremitatea unui picior drept.

— La dracu'! exclamă Dorris. Un tip a fost strivit de tub, acolo undeva.

Semnalaseră evenimentul, apoi descărcaseră lăzile din tubul-container. Lăzi cu praz şi cartofi, care soseau din sectorul agricol hidroponic - sectorul 43B-75-20. Era marcat pe lăzi.

Acesta a fost evenimentul bizar care a marcat, pentru un timp, viaţa lui Dorris.

28

Zab Ruskie zâmbi în felul cuiva care îţi rezervă o poveste grozavă, de genul celor care te fac să-ţi clocotească creierul. Cot se pregătea să susţină asaltul. Ţinea în rezervă un frumos „ho!”, gata să ţâşnească la momentul potrivit. Poate chiar îl va asorta cu un „Nu! serios?” admirativ. Se simţea bine dispus, iar Zab Ruskie stătuse cuminte un moment.

— Ştii ceva? zise Zab Ruskie.

Targa sosi pe planul de încuşcare, în faţa lor. Stăteau flecare de o parte şi de alta a planului; Zeb se ocupa cu deschiderea, pentru o ultimă verificare de rutină - această verificare fiind făcută de Cot Danton.

Lucrau amândoi dintotdeauna în acea sală de transfer pentru încuşcare.

— Nu, zise Cot. Nu ştiu.

Natural, Zab se arătă încântat. Deschise capacul culisant al tărgii. În tub se afla un bărbat gol, cu faţa palidă şi pătrată, cu burta puţin cam umflată. Cot aştepta gluma clasică, pe care colegul lui o facea totdeauna în legătură cu organele genitale ale pacientului. Dar, de data asta, Zab Ruskie nu se lăsa deloc abătut de la prima lui idee. Încrucişă braţele şi se sprijini cu un umăr de zidul de „chiulase”.

— O ştii, zise el, pe fata aia de la laboratorul de preselecţie.

— Care fată? întrebă neglijent Cot, luând, din spatele capului bărbatului întins, fişa pe care erau trecute coordonatele de direcţie.

— Fata *aia*! exclamă Zab Ruskie. O cheamă Natalia. Deşelata aia mare, cu sânii să-ţi...

— ... să-ţi spargi capul în ei, continuă Cot.

Când Zab spunea despre o fată că avea „sânii să-ţi spargi capul în ei”, era semnul clar că avea o slăbiciune pentru ea. Cot zâmbi şi citi fişa:

E-B.C. 40023.

„E” corespundea categoriei de „imaginativi” - obsedaţi de persecuţie, paranoici, maniaco-depresivi, ciclotimici etc. Majoritatea: cremă! Literele „B” şi „C” corespundeau iniţialelor pacientului. Cifra de la sfârşit corespundea, probabil, sectorului din Bula de încuşcare, spre care era dirijat pacientul. *Probabil*, căci Cot nu primise niciodată precizări în această privinţă şi nici nu cerea.

Repetă de câteva ori în minte: E-B.C. 40023..., în timp ce Zab Ruskie se extazia:

— Natalia, amice! Ei bine, cred că i-a căzut cu tronc drăguţul de Zeb! Există zâmbete, amice, care nu înşală! Nu mai spun de felul în care îşi mişcă fundul când drăguţul de Zeb e prin preajmă...

Cot se întreba de ce fetele care se găsesc în colimatorul lui Zeb Ruskie încep imediat să „mişte din fund” într-un anumit fel? Zise cu voce tare:

— E-B.C. 40023.

Zab desfăcu braţele. Aşteptă ca amicul său să pună la loc fişa în locaşul ei, apoi închise targa.

— Şi are un fund simpatic foc, îţi spun eu! zise el, acţionând mecanismul de închidere. Mă întreb ce caută fata asta aici?

— Lucrează la preselecţia bolnavilor, răspunse Cot.

Scrise E-B.C. 40023 pe tabelul de direcţie, deasupra chiulasei propulsorului.

— Ce mai glumă! zise Zab Ruskie.

Ridică planul până la nivelul chiulasei şi acţionă deschiderea acesteia: un tub perfect negru.

>- -Voiam să spun că aş vedea-o mai curând pe un Platou de filmare, cu fizicul ei... Incultule!

În timp ce targa închisă aluneca în tub, Cot răspunse:

— E nevoie şi în afara Platourilor de unele care să nu fie nişte nasoale, amice Zab. Altfel, imaginează-ţi starea noastră, a tuturor. Am fi poate tot la încuşcare... dar ca pacienţi. Nu?

Zab chicoti.

Acţionă dispozitivul de închidere a chiulasei şi acţionă plecarea târgii. Urmă, ca de fiecare dată, un mic zgomot înăbuşit.

„Călătorie sprâncenată, E.B.C. 40023”, îşi zise Cot Danton.

— Îţi spun că e potrivită pentru mine! reluă Zab, în timp ce o nouă targă se apropia de bandă. Poate că noaptea asta...

— Serios! zise Cot Danton.

29

Dinţii strânşi scrâşneau; zgomotul ăsta îngrozitor îi spărgea timpanele. Închise ochii ca să reziste vertijului şi începu să coboare lent scara, treaptă după treaptă. De fiecare dată când punea piciorul pe o bară - o bară lată, aproape o treaptă: nici o legătură cu celelalte scări pe care le escaladase, împreună cu Marylin - pantoful facea un zgomot dezagreabil.

Apoi piciorul se sprijini pe o suprafaţă mult mai lată. Un tremur nervos incontrolabil îi scutură piciorul. Puse jos şi celălalt picior. Un timp, rămase în această poziţie, cu mâinile prinse puternic de cadrul scării care se ducea în jos, dinspre rampă, lipită de zid. Aşteptă să i se domolească bătăile inimii.

Atunci deschise ochii.

Şi înţelese că se afla pe una dintre acele pasarele zărite de sus. Dădu drumul scării. Cadrul îi lăsase urme roşiatice în palme.

Aici e ALTUNDEVA, Citizen! Totul merge bine!

Mârâi, exprimându-şi uimirea, neîncrederea, suspiciunea... şi iritarea provocată de această afurisită de frază care se repeta mereu: *Totul merge bine, Citizen!* Ce bătaie de joc!

Încercă să se calmeze, îşi trecu, încă o dată, cureaua armei peste cap şi luă în mână puşca-rad. Inima îi bătea la fel de tare. Din când în când, simţea mici spasme, care îi crispau stomacul, ca apoi să dispară repede. Îi era sete, îi era foame. Dar asta nu era nimic. Avea o sete mult mai importantă: dorinţa de a şti.

Lucrurile cele mai neplăcute erau migrena şi senzaţia că avea un cap de patru-cinci ori mai greu, plin de foc.

Ai reuşit, Citizen!

Dar *ce* reuşise?

Făcu câţiva paşi, se dezlipi de zid, ca să-şi facă o idee despre decorul în care se afla.

Ideea pe care şi-o făcu fu ca o palmă uriaşă peste faţă, care îl ţintui locului la momentul potrivit, încremenit, în timp ce valurile migrenei se înteţeau.

Se afla acolo, hirsut, palid, faţă de spectru, în hainele pline de mizerie. Avea o puşcă în mână.

Decor: o falie.

O falie care semăna oarecum cu cele din Centură, cel puţin prin dimensiuni. Un canion înalt de câteva sute de metri. Două ziduri verticale, unul de fiecare parte. Nimic altceva. Două ziduri pe care le despărţeau vreo douăzeci de metri - nu mai mulţi, acoperiţi de pasarele orizontale, rectilinii, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Pasarelele erau late de doi metri, lipite de zid şi protejate, spre sol, de o balustradă tubulară. Din loc în loc, se afla o gaură deschisă în pasarelă, şi de la ele porneau scări, vertical, ca să se ajurjgă de la una la alta, de la un nivel la altul.

Deasupra era un tavan cenuşiu, traversat în lăţime, de la o margine la alta a faliei, de o canalizare. Într-un loc precis, pe ultima pasarelă, cea mai înaltă, cea care se uflu direct sub canalizare, stătea Citizen încremenit.

Şi era, pur şi simplu, singura fiinţă vie din acea lume a tăcerii.

Un gând îi trecu fulgerător prin minte: „Sunt singura fiinţă care a venit vreodată până aici: e uluitor, dar ADEVĂRAT.

Când fu din nou în stare să se mişte, se apropie de balustrada pasarelei şi se aplecă uşor în afară. Ţeava armei lovi tubul balustradei: se produse un vacarm infernal.

Se uită în jos. Cădere liberă. Exista o deosebire faţă de faliile din Centură - în afara faptului că acelea erau goale, netede şi acestea pline de pasarele şi de scări -, o diferenţă

importantă: lumina. Aici totul era scăldat în lumină, lumina de la o mulţime de spoturi încastrate în porţi.

Se dădu înapoi şi lovi din nou cu arma balustrada. Nou vacarm.

Se sprijini cu spatele de una dintre porţi. Acum simţea un fel de fier încins până la roşu, care îi străbătea pieptul. O senzaţie urâtă.

Din cauză că se tot uita fix la înşiruirea de porţi şi de pasarele, la cadrilajul de scări de pe peretele din faţă, privirea i se împăienjeni. Stătu un moment cu ochii închişi. Apoi deschise pleoapele. Se dezlipi de zid şi se puse în mişcare.

Nu ştia încotro merge. Dar nu putea să rămână acolo.

Merse, la început cu paşi mici, apoi din ce în ce mai repezi. Ecoul era infernal.

Cronometrul de la mână indica 6:10. Citizen luă hotărârea să meargă o oră. Apoi va vedea. Nu fu nevoit să-şi pună întrebări despre direcţia înaintării: un eveniment avu loc cu mult înainte de expirarea răgazului acordat.

Înainta de vreo zece minute şi înţelese că nu va putea să menţină ritmul. Inima îi bătea cu putere, capul îi huruia, picioarele erau incredibil de grele. Tălpile îi alunecau în încălţările ude.

Se opri, gâfâind şi cu privirea tulbure, şi se sprijini de perete, între două uşi şi sub un spot luminos. Un moment, încă mai răsună ecoul ultimilor săi paşi. Dar continuă... continuă, continuă mult prea mult *ca să fie doar ecoul paşilor săi.*

Undeva, mai era cineva care mergea. Care se apropia.

Citizen îşi îndreptă spatele, cu simţurile în alertă.

Şap, şap, şap...

Venea cineva, era clar. Un zgomot de încălţări uşoare sau de picioare goale pe o pasarelă.

Unde?

Era extrem de greu să te orientezi şi să găseşti provenienţa acelor paşi. Nu puteai spune la ce nivel, nici pe ce margine a faliei avea loc acel mers. Şi nu se vedea nimic.

Cât vedeai cu ochii, pasarelele erau pustii.

Citizen se înfioră. Se întrebă dacă trebuia să aştepte acolo, nemişcat, sau să meargă mai departe. În secunda următoare, îl zări pe cel care mergea.

Drept în faţa lui, la câteva sute de metri.

Omul (trebuia să fie un om) se ivise ca prin farmec din zidul de uşi. Citizen nu era în stare să spună dacă una dintre acele uşi se deschisese sau fusese aşa dintotdeauna.

Ridică arma.

Omul se apropia, calm. Braţele i se bălăbăneau. Nu era înarmat.

Şap... şap... şap..., zgomotul, picioarelor goale pe metalul pasarelei.

Şi apoi omul se află la mai puţin de zece paşi de Citizen. Se opri.

Era un individ, aparent un mascul, gol-puşcă - după toate aparenţele, mascul, căci organele sale genitale erau ciudat de reduse, aproape inexistente: un penis mic în formă de mugure întărit. Dacă era vorba de un bărbat, probabil că suportase o serie de operaţii chirurgicale la acel nivel. După ce examină personajul timp de câteva secunde, Citizen îşi zise că era probabil vorba de ceva artificial.

Umanoidul era, deci, complet gol, fără nici un firişor de păr pe pielea albă. Foarte albă. Avea aproximativ un metru şi şaizeci de centimetri. Avea capul neted, deşi deformat de o calotă circulară de mărimea unei jumătăţi de măr în creştetul frunţii. Avea o faţă lipsită de expresie şi nişte ochi de sticlă care se uitau ţintă la Citizen.

La brâu avea o centură neagră; o centură de care era prinsă, pe buric, un fel de cutie dreptunghiulară. Umanoidul duse mâna spre cutie şi, în tăcere, răsunară câteva note

cristaline. Umanoidul aşteptă - ca şi cum acele note ar fi trebuit să producă un efect asupra lui Citizen.

Citizen îşi păstra nemişcarea, cu puşca-rad îndreptată în faţă.

Pe faţa umanoidului apăru, o fracţiune de secundă, umbra unei expresii descumpănite.

Pronunţă cu o voce atonă:

— Eşti o eroare. *Trezeşte-te.*

Cuvintele dansară în capul lui Citizen timp de câteva secunde.

— Eşti o eroare, repetă celălalt. Trezeşte-te. Întoar- ce-te în mediul tău personal.

Ultima frază îi provocă lui Citizen un hohot de râs nervos.

— Nu te înţeleg, zise mecanic umanoidul. Explică-te. Spune-ţi codul. Te voi ghida.

— Eu nu înţeleg nimic, zise Citizen. Poţi să-mi spui unde mă aflu?

Umanoidul păru încă o dată dezorientat. Reuşea să-şi fabrice o atitudine aproape cu adevărat umană.

— Eşti o eroare. Spune-ţi codul, te voi ghida.

Făcu un pas în direcţia lui Citizen - care se trase înapoi, ca să menţină o distanţă egală între el şi robot.

— Eşti o eroare. Spune-ţi codul. Te voi ghida.

Umanoidul înainta.

Citizen se dădea înapoi. Duse din nou mâna la cutia de la centură. O armă?

Citizen trase.

Un singur jet. O linie fină de foc, care îl lovi pe umanoid drept în piept, trecând prin el dintr-o parte în alta.

Pe pielea albă avu loc o explozie sângeroasă şi *omul* se prăbuşi pe pasarelă.

Omul.

Preţ de câteva clipe, Citizen contemplă cadavrul care sângera, scuturat de câteva ultime spasme nervoase. Apoi cadavrul deveni cadavru, inert. Citizen se apropie de el cu

mare grijă. Ochii mortului erau larg deschişi şi fixau tavanul, la câţiva zeci de metri mai sus.

Citizen se simţi cuprins de o teroare inexplicabilă, incontrolabilă. Păşi peste mort şi o porni la fugă pe pasarelă. Dar se linişti la fel de repede pe cât intrase în panică, când ajunse în locul de unde se ivise individul din perete... Nu ieşise din perete... acolo începea un culoar.

Citizen intră pe culoar şi se opri curând, după ce străbătu vreo zece metri, cu privirea atrasă de o pată de culoare, care contrasta cu cenuşiul uniform al zidului. O pată dreptunghiulară, uşor gălbuie. Citizen se apropie.

Ceea ce avea acolo sub ochi, încrustat în placa translucidă de plasto, era un grafic, un plan - nu numai un plan al locului în care se afla, ci un plan global al universului în care pătrunsese.

Un plan al lumii exterioare Centurii.

Citizen mârâi incitat şi se aplecă asupra graficului. În cap îi răsuna vocea omului ucis: „Eşti o eroare, trezeşte- te...” (O să mă trezesc mai târziu, fir-ar să fie!)

Graficul reprezenta un fel de roată cu zbaturi, formată de o succesiune de dreptunghiuri culcate unele peste altele, puţin oblic faţă de linia de direcţie a razelor invizibile ale acestei roţi. O roată cu zbaturi... o roată dantelată.

Centrul era gol de orice figurare geometrică, dar era plin de cifre şi de simboluri pe care Citizen nu fu în stare să le descifreze. Fiecare dintre dreptunghiurile care formau aureola crenelată avea pe grafic o lungime de treizeci de centimetri şi o lăţime de cincisprezece. La prima vedere, erau vreo sută.

Figurile dreptunghiulare erau ele însele decupate în figuri mai mici, împărţite în dreptunghiuri, traversate dintr- o parte în alta, după axele mediatoare, de linii roşii. Citizen înţelese că acele decupaje din interiorul dreptunghiurilor roţii cu zbaturi reprezentau divizarea de faleze-blocuri, cu uşi. Dreptunghiurile erau legate între ele de o reţea extrem

de strânsă de linii punctate şi de linii de culori diferite - care nu puteau să fie decât trasee de comunicare. Cifrele şi simbolurile grafice, din abundenţă pe grafic, erau de neînţeles.

Studie planul mult timp, în căutarea unui indiciu precis. Singurul lucru probant, pe care reuşi să-l descopere, fu o cruce încercuită cu roşu, care probabil că reprezenta locul unde se afla. Asta corespundea cu ceea ce putuse să remarce în jurul lui. Indiciul era de-a dreptul neînsemnat, derizoriu, dar mintea înfierbântată a lui Citizen ştiu să îl transforme în trambulină, o trambulină de o importanţă suficient de mare ca să-i permită să-şi facă o idee relativ precisă despre ceea ce el numise „universul roţii cu zbaturi”.

Îşi îndreptă spatele şi se uită câteva secunde în jur, spre şirul de uşi.

„Eşti o eroare, trezeşte-te...”

Iată cum arăta lumea dincolo de Centură. O altă Centură, făcută din blocuri paralelipipedice lipite unele de altele, legate printr-o încâlceală infernală de tuburi de comunicaţie. Dincolo de acest dincolo, nu mai era nimic. Dar dincoace însă, erau vizibile urmele unei reţele de comunicaţie, deşi fuseseră şterse dinadins, ca să lase loc cifrelor şi simbolurilor. Se citea cu claritate punctul de plecare (sau de sosire) al unui număr incalculabil de „teci”, care puteau să fie de genul acelui tunel prin care sosise Citizen.

„Citizen!”

Era Nivelul şi Bulele Spectacolului. Era Centura şi bloc-maşinile interne, consumatorii de video sălbatici. Era Roata cu Zbaturi şi ale sale pale-cupe gigantice, care conţineau alte blocuri cu pereţi acoperiţi de scări şi pasarele şi uşi.

„Eşti o eroare. Trezeşte-te.”

Păi, sunt cum nu se poate mai treaz! Am descoperit ultima Centură circulară a lumii! Şi nu visez!

Din ce este făcut exteriorul acestei Ultime Centuri, Citizen? Ce se află deasupra, dincolo de acele blocuri care conţin blocuri. Ce se află în spatele uşilor închise? Ce voia să spună acel-om-robot, cu cutia lui muzicală, cu cucuiul în frunte, ce voia să spună cu cuvintele: *trezeşte-te...*

Citizen privi în lungul culoarului: distanţa era prea mare ca să-i zărească în vreun fel capătul. După grafic, alte culoare ar fi trebuit să traverseze perpendicular culoarul pe care se afla el.

Doamne, Cit! Spaginate (cum să numească astea?), blocuri care trebuie să fi avut o lungime de câteva sute de kilometri, şi o lăţime de câteva zeci de kilometri, şi poate că tot atât de înalte?

De ce, Cit?

Se puse în mişcare. Simţea o înflăcărare nouă, care ştiuse să alunge epuizarea şi teama. De ce?

* * *

Şi Citizen merse mult timp, mult timp... foarte mult timp. Nu părăsi nivelul pasarelei pe care se afla. Merse de-a lungul unor culoare interminabile şi intră pe alte culoare care le intersectau pe primele în unghi drept. Era totuşi acelaşi decor de uşi. Avea impresia că rătăceşte pe flancul unor dulapuri gigantice, ale căror faţade ar fi fost pline de sertare.

Merse.

La un moment dat, îşi scoase încălţările. Le aruncă în gol; dispărură învârtindu-se.

Întâlni şi alte planuri prinse în perete şi se opri în faţa lor, de fiecare dată, ca să le studieze îndelung. Toate acele planuri confirmau prima lui idee.

Din când în când, ridica capul şi se uita deasupra lui. Acolo, sus, decorul se schimba: când volumele emisferice ale conductelor lipite nu astupau tavanul, se puteau zări

împletiturile infrastructurilor care tăiau „cerul” şi se pierdeau treptat în umbra vagă.

Citizen merse îndelung. Nu mai întâlni nici un alt individ-robot.

Şi apoi, pe când oboseala prea mare îi împiedică din nou mersul, se opri. Se sprijini cu coatele de balustradă ca să-şi tragă sufletul.

Stătea acolo, frânt de oboseală, când, brusc, toate uşile culoarului, pe flancul falezei, se deschiseră în acelaşi timp.

30

Îl cheamă Do-re-fa şi are totdeauna acelaşi vis. Ştie că visul este necesar somnului, garantându-i echilibrul psihic. Ştie că este plăcut să visezi.

În acest vis, este totdeauna gol. Dar asta nu-l stinghereşte - de ce aţi vrea să fie stingherit de nuditatea lui? Toată lumea este goală în vise.

Îl cheamă Do-re-fa şi are mereu acelaşi vis. Iată care este visul lui.

Mai întâi decorul: o sală imensă şi albă. Un bloc operator de neurochirurgie. (Dar sunt şi alte decoruri, precum sălile de mese comune, sălile de cultură fizică, dormitoarele comunitare de de fulare sexuală... Să zicem că îşi petrece cea mai mare parte a timpului în blocul operator - dacă timpul înseamnă ceva, într-un vis!)

Do-re-fa nu-i niciodată singur. Are însoţitori şi însoţitoare. Ei şi ele sunt toţi goi, ca el. Cu capul ras, ca el, cu sexul epilat, ca el. Femeile care îi procură atâta bucurie şi excitare în dormitoarele comunitare nu au aici asupra lui nici cel mai mic efect. Do-re-fa ştie că fiecare lucru vine la timpul lui.

Însoţitorii săi cei mai intimi (adică cei şi cele care lucrează cu el la masa nr. 12) se numesc Re-mi-do, Sol-şi-si, Şi-la-mi şi Do-sol-şi.

În visul său, Do-re-fa pluteşte într-o junglă de circumvoluţiuni cervicale. Pe masă este un pacient. Ca regulă generală, este un copil, mascul sau femelă, care a fost deja pregătit şi are releul implantat. Trebuie atunci doar să fie schimbate circuitele acestui releu. Simplu. Do-re-fa ştie la perfecţie ce trebuie să facă. Nu se înşală niciodată. Trebuie

spus că nu poate să se înşele: primul său releu îi dictează gesturile.

Uneori, pacientul este un adult. Un monstru care trebuie adaptat. Ca în visul lui actual.

Cele trei note răsună în capul său, semnalându-i că trebuie să intre în joc. Se supune. Do-re-fa...

Pacientul este un adult, un bărbat. Poartă prematricula pe un colier metalic prins la gât: E-B.C. 40023. Este palid sub coca translucidă. Prima mişcare a lui Do-re-fa constă în a da un nume, o personalitate, acelui bărbat. Acţionează cu precizie braţele telescopice ale bisturielor-laser. Gata: două înţepături infinitezimale în cutia cranianã a lui E-B.C. 40023, care a devenit pe loc La-şi-fa. Mai departe se trece la includerea personalităţii-program de La-şi-fa şi a circuitelor de coduri de care va trebui să asculte. Această parte a operaţiunii este efectuată de o mulţime de pensete, dirijate de Do-re-fa şi asistenţii săi. Gesturile lor sunt precise şi eficace. Ascultă ei înşişi de propriile lor circuite- directive, grefate în creştetul cutiei craniene.

Do-re-fa are totdeauna acelaşi vis. Singura schimbare o constituie pacienţii, care sunt mereu alţii.

În schimb, viaţa sa reală este prodigioasă, plină de felurite aventuri. El este cel mai puternic, e în stare de orice. Da, a trăit mii de aventuri, atât de multe, încât nu este în stare să aibă o amintire globală. Doar frânturi... A străbătut ţări fantastice, a văzut zeci de lumi, ba chiar a fost pe un număr mare de planete.

Viaţa lui Do-re-fa - care poartă atunci multe alte nume, după cum îi place - este cu adevărat o viaţă pasionantă, teribil de pasionantă.

* * *

De la un timp, La-şi-fa are mereu acelaşi vis.

Cunoaşte marea importanţă a viselor conştiente, în timpul somnului. Ele constituie garanţia echilibrului său psihic.

Nu are niciodată coşmaruri.

În acest vis, este totdeauna gol. Dar asta nu-l jenează - ar trebui să fie jenat? Toată lumea e goală, în visele sale. Numele său este La-şi-fa, şi iată ce se întâmplă.

Îşi părăseşte mediul personal şi se îndreaptă spre centrul de cultură. Centrul de cultură este un spaţiu vast, unde sunt aliniate serele şi cuvele. Aici creşte o varietate infinită de plante, fructe şi legume.

La-şi-fa se ocupă în special de sparanghel şi de salsifí. Dar se poate atinge de orice, ştie asta. Totuşi, nu a aliat niciodată - sau poate că nu-şi mai aminteşte: trecutul nu există în vise. De altfel, nici viitorul.

La-şi-fa are prieteni. Prietenii se numesc Do-do-re, Re-do-la, Do-la-la şi Fa-fa-şi. Şi alţii. Au conversaţii lungi şi muzicale, în timp ce supraveghează creşterea plantelor, recoltarea şi expedierea lor spre... Expedierea lor.

Do-la-la exercită asupra lui La-şi-fa o anumită atracţie sexuală, din când în când. Asta nu-i o problemă. La-şi-fa ştie că va veni timpul.

31

Toate uşile se deschiseră, strângându-se ca nişte acordeoane, fiecare lăsând să treacă un bărbat sau o femeie - în pielea goală. Aceste zeci de apariţii simultane, de-a lungul pasarelei, provocară un fior de stupefacţie pe pielea lui Citizen.

„Eşti o eroare! Trezeşte-te!”

Preţ de câteva secunde, se întrebă dacă nu chiar visa! Era atât de... inimaginabil! Niciodată, în nici unul dintre filmele făcute, nu trăise o situaţie asemănătoare! Inimaginabilă, Citizen...

Era crispat, încordat, cu tot corpul ţeapăn ca un buştean. Ţinea degetul pe trăgaciul puştii-rad...

În spatele lui, pe cealaltă pasarelă, dincolo de falie, era la fel; nu era nevoie să privească: auzea.

Bărbaţi şi femei. De toate vârstele, între cincisprezece şi cincizeci de ani BT, la prima vedere. Teribil de goi, cu capul ras până la sprâncene - singurele fire de păr de pe corp erau genele. Bărbaţii nu erau castraţi, ca primul întâlnit în cale - acela trebuie să fi fost un fel de gardian. Organele lor genitale erau cât se poate de normale. Femeile aveau şolduri mai mult sau mai puţin late, abdomenul mai mult sau mai puţin rotund, sâni, mai mult sau mai puţin grei. Masculii sau femelele, nici unul dintre ei nu purta acea centură cu cutie, remarcată la acela pe care îl omorâse. Toţi aveau o mică excrescenţă în formă de jumătate de măr în creştetul frunţii.

La naiba, Cit!... Să tragi în grămadă?

De ce să tragă?

Fantomele goale păreau vesele - sau, mai exact, feţele lor exprimau o fericire delirantă, cel puţin o beatitudine

absolută. Ieşiseră din perete şi uşile se închiseseră imediat în urma lor - mai puţin una, deasupra căreia, în interior, pâlpâia o lumină roşie, la mai puţin de zece paşi de locul unde se afla Citizen. Apariţiile fantomatice se amestecară între ele, schimbând un fel de gângurituri modulate, care umplură curând spaţiul faliei cu o flecăreală formidabilă, formată din mii de piuituri.

„Eşti o eroare!”

Şi chiar se simţea o eroare, murdar şi puţind în hainele lamentabile, cu tot părul de pe corp, cu părul de pe cap năclăit, răvăşit, nebărbierit, cu arma în mână. O eroare fantastică, în mijlocul unei trupe curate şi în pielea goală, trupă ce se pusese în mişcare, curgând parcă molcom de-a lungul pasarelei, care intra în deschizătura uşii cu tocul pâlpâitor.

Întâlni multe priviri, dar parcă l-ar fi remarcat o secundă, nu mai mult; ca şi cum ar fi fost invizibil în mijlocul acelei trupe. Privirile lor calme treceau prin el fără cea mai mică greutate. Curând, foarte repede, ultimii se perindară prin faţa lui Citizen. Zgomotul se domolea deja la toate nivelurile. Se dezlipi de balustrada pasarelei, se repezi în după ultimei siluete din grup - o femeie destul de tânără, cu urechile dezlipite de fiecare parte a capului ras, cu fese mari, care se mişcau, una după alta, la fiecare pas - şi se luă după ea. Uşa-acordeon se închise în urma lui.

Încă un culoar, dar de mărime redusă: nu mai înalt de trei metri, lung de vreo zece metri şi lat de patru-cinci metri. El dădea într-o sală mai mare, un volum paralelipipedic a cărui bază, după estimările lui Citizen, putea să aibă o suprafaţă în jur de două sute de metri pătraţi şi o înălţime de cincisprezece-douăzeci de metri. În acest spaţiu se aflau mai multe mese, precum şi o bandă rulantă centrală, supraînălţată, care traversa sala dintr-o parte în alta, ivindu-se dintr-un sas aflat la unul dintre capete, dispărând apoi în alt sas de la celălalt capăt - în această parte zidul nu

era închis, de fiecare parte a sasului deschizându-se mici arcade, ca să permită accesul în altă sală. Citizen remarcă imediat arcadele. Mesele erau dispuse câte cinci de fiecare parte a bandei rulante; deasupra fiecăreia dintre ele se aflau suspendate maşinării enorme cu carcase grele, ermetice, din care atârnau o mulţime de braţe articulate şi diferite tubulaturi.

Un moment, Citizen rămase în prag. Văzu fantomele goale şi piuitoare ocupându-şi locul la mese, după o ordine foarte precisă, obişnuită. (Nimeni nu-i acorda vreo atenţie: era mai departe invizibil...) Apoi banda rulantă se puse în mişcare, aducând până la mese serii de piese metalice. Fantomele apucaseră braţele articulate care atârnau din carcasele maşinăriilor. Unii trăseseră în faţa ochilor tije extensibile terminate cu ecrane protectoare din sticlă fumurie. Citizen îşi părăsi punctul de observaţie şi se apropie de mese.

Unele categorii de piese metalice erau basculate automat pe unele mese. Acolo, alt mecanism, comandat de fantomele care manipulau braţele articulate, asambla într-un anumit mod piesele selectate. Atunci, cei care aveau faţa protejată de ecrane acţionau şi ei dispozitivele pe care le comandau. De sub carcasele metalice ţâşneau linii de foc, care cădeau, în mijlocul unui val de scântei, în trei-patru puncte precise ale asamblării pieselor. Aceste asamblări, acum sudate, îşi continuau drumul pe banda rulantă şi erau basculate pe altă masă, unde li se adăugau alte elemente, care erau şi ele imediat sudate între ele şi pe corpul iniţial. Apoi porneau iar la drum, ajungeau pe masa următoare, unde erau adăugate alte elemente.

Citizen urmări astfel înaintarea acelui „lucru”, care era astfel construit. La capăt, înainte de a fi înghiţite de sas, piesa semăna cu un fel de carcasă imprecisă, căreia Citizen nu fii în stare să-i confere vreo identitate. Şi era foarte evident că toate fantomele, care participaseră la

confecţionarea ei, erau la fel de neştiutoare în această privinţă.

Citizen se plimbă prin sală. Acel fel de invizibilitate, pe care păreau că i-o acordă toţi, făcea să se nască în el două sentimente contradictorii: stinghereală şi iritabilitate, pe de o parte, siguranţă şi relaxare, pe de altă parte.

Se plimbă de colo-colo, urmări de câteva ori traseul pieselor pe bandă, de la plecare şi până la asamblarea finală. Totul era identic.

Citizen încercă, de câteva ori, să atragă atenţia fantomelor. Făcu gesturi în faţa ochilor lor, le atinse, dar nu provocă nici o reacţie, în afara unui vag clipit. Apoi le vorbi, răcni la ele, în duduitul maşinilor şi sfârâitul sudurii şi al clinchetului pieselor care se ciocneau. O dată, pe când răcnea insulte la urechea unei tinere fete, obţinu o reacţie - în sfârşit. Fata se întoarse spre el şi îl privi repede (ca să nu fie distrasă de la treabă.) Se uită la el, dar fără mirare. Îl vedea - nu era, deci, invizibil. Ea zise:

— Destul. Aş vrea altceva. Nu interferenţă.

Sensul acestor vorbe sibilice era necunoscut lui Citizen, care amuţi uluit.

Prin urmare, *îl vedeau.* Îl vedeau, dar nu-l băgau în seamă.

Atunci, Citizen luă hotărârea să treacă în sala următoare.

Decise să se plimbe, să afle cât mai multe despre acea societate de fantome care popula Roata cu Zbaturi. Cât mai mult, pentru simpla plăcere şi ca să-şi satisfacă nevoia de a şti, până nu se întâmpla ceva care să-l oprească. Trecu în sala următoare, pe sub micile arcade, şi urmări înaintarea primului asamblaj, la care erau adăugate multe piese suplimentare. Traversă acea sală şi alta, şi încă una.

În sfârşit, înţelese că era vorba de carcasa unor vehicule electrice deosebite, de acelaşi tip cu cele folosite pe Platourile din Nucleu.

Transpirând abundent, Citizen îşi continuă plimbarea stranie. Era conştient de mirosul groaznic pe care îl degaja şi care, uneori, facea să freamăte nările fantomelor în pielea goală, când stătea prea aproape de ele. Luă hotărârea să suprime, în parte, sursa acelei adevărate poluări, sfâşiindu-şi crăcii pantalonilor cu o unealtă ascuţită, luată de pe o masă, dintr-o sală de înşurubare manuală. Aruncă cele două bucăţi de pânză urât mirositoare într-o pubelă prinsă în zid.

În acelaşi moment, activitatea din săli încetă. Văzu fantomele îndreptându-se spre zidurile din acel loc, apăsând fiecare pe rând pe o serie de clape, aliniate pe un panou încastrat. La baza panoului, se afla o cupă mică, în care cădeau tablete nutritive, la două secunde după apăsarea clapelor.

Bărbaţii şi femeile se serviră, fără să se înghesuie. Îşi reluaseră piuiturile muzicale, într-o gamă foarte restrânsă de patru sau cinci note. Aveau nişte feţe oribil de tâmpe şi satisfăcute - placide - şi îşi mestecau tabletele cu un aer inspirat, adunaţi în grupuri mici de doi sau trei - nu mai mulţi de trei, dar nici singuri.

Acest spectacol trezi foamea lui Citizen - precum şi o nouă senzaţie de oboseală. Se strecură printre grupuri (care, în timp ce mestecau şi piuiau, îi aruncau priviri distrate), până la tabloul prins în perete. Ce se va întâmpla, dacă va opera o selectare personală? Avea dreptul? Oare distribuţia era programată după un număr prestabilit de cereri? Acele grefe emisferice, purtate de fantome pe frunte, jucau un rol important în reglementarea nutriţională? Nu exista decât un singur mijloc de a afla răspunsul la aceste întrebări...

Citizen memorase cu grijă ordinea de selectare a clapelor: roşu, roşu, galben, verde. Apăsă de două ori la rând pe clapa roşie, apoi pe cea galbenă şi pe cea verde. Cele două tablete căzură imediat în cupă. *Ai reuşit, Citizen!*

Apucă tabletele, le desfăcu şi muşcă din ele. Erau la fel cu cele găsite în distribuitoarele din Centură şi cele din

Bulele Nucleului. Probabil că aici era hrana de bază, meniul zilnic, planificat ca să asigure hrănirea fanto- melor-muncitori.

Această pauză de masă dură ceva mai puţin de zece minute, după care, „goii” se întoarseră la mesele de lucru. Banda rulantă se puse din nou în mişcare.

Citizen mâncă tabletele fără grabă. Rămase cu o senzaţie de saţietate şi nu simţi nevoia să bea apă. Ca măsură de precauţie, mai păstră puţin dintr-o tabletă, înfăşurând rămăşiţa în celofanul protector, şi puse totul în buzunar.

* * *

Citizen merse mai departe, din sală în sală. Ajunse, de câteva ori, la capătul unuia dintre acele culoare, în faţa unei uşi închise, care probabil că dădea spre pasarela exterioară.

O mare parte dintre blocuri era, deci, ocupată de locuri de muncă, unde se construiau vehiculele electrice individuale. Şi nu numai vehicule, ci şi o mulţime de alte lucruri şi de alte produse - TOTUL - necesare vieţii în Nucleu.

Sălile vizitate de Citizen era echipate doar pentru construirea de vehicule.

La un moment dat, Citizen se pomeni în faţa unui individ castrat şi cu centură neagră, asemenea celui omorât. Vizita o sală, ai cărei ocupanţi lucrau la pulverizarea vopselei pe caroseria vehiculelor. Toţi purtau măşti de protecţie. Mirosul era foarte puternic. Citizen se pregătea să părăsească acel loc, mergând spre un culoar ce dădea spre o altă sală.

Acel om se afla pe culoar. Citizen îşi zise că era un gardian, un supraveghetor oarecare.

— Eşti o eroare, zise Gardianul, pe un ton monocord, exprimându-se cu greu. Eşti o eroare, urmează-mă.

— Să crezi tu! replică Citizen.

Îşi zise: „Să te urmez? Ce faceţi, cu *erorile*? Le *corectaţi?*

Gardianul ridică o mână, pe care o puse în partea de sus a cutiei de la centură. Un zgomot scurt răsună în capul lui Citizen. Un şir de note grave.

— Cu asta controlaţi turma? zise el. Dar eu nu fac parte din turmă, iar muzica ta nu mă deranjează.

Drept la ţintă, Citizen...

Gardianul păru foarte uimit, preţ de o secundă. Lăsă ochii spre mâna care apăsa cutia neagră, iar Citizen profită ca să-i expedieze o lovitură cu patul armei drept în cucuiul frontal. Gardianul se prăbuşi fără un strigăt, scos din circuit. Un moment, Citizen se uită la marioneta prăbuşită. Îşi zise că viaţa, pentru el, în acel univers, putea să nu fie prea complicată, cel puţin un anumit timp. Putea să fie un parazit fără probleme notorii. Nu. Nu va fi agasat, va găsi cu ce să se hrănească, iar gardienii care se vor încăpăţâna să spună că era o eroare, vor fi eliminaţi unii după alţii. Armele lor nu aveau nici un efect asupra lui şi nu păreau antrenaţi să se apere.

Citizen trecu în altă sală.

* * *

Traversă poate vreo cincizeci sau şaizeci de astfel de locuri de muncă. Asistă la crearea unor vehicule personale, precum şi la cea a unor rame de metrotub. Văzu cum erau mulate unele grinzi metalice, destinate structurilor de construcţie. Văzu cum erau ţesute suprafeţe importante de pânză, cum valurile lor erau tăiate în fâşii regulate şi apoi retăiate în bucăţi care aveau toate şansele să devină haine...

În mod cu totul întâmplător, pe la sfârşitul periplului, se pomeni într-un loc cel puţin... ciudat. Lăsase în urmă sălile şi, de la o vreme, înaintând la întâmplare, urma labirintul de culoare goale, scăldate în lumina violentă a rampelor luminoase. Deodată, auzi zvonuri de muzică. Grăbi pasul. După vreo sută de metri, se pomeni, uluit, într-o sală infinit de lungă şi lată doar de patru-cinci metri. Acolo erau o mulţime de separeuri, aliniate unul lângă altul, pe lungimea sălii. Erau lungi de doi metri, late de doi metri şi erau închise pe trei laturi.

În fiecare separeu se afla un pat - o cuşetă. Pe saltea, un cuplu facea amor.

Muzică domoală. Gâfâituri. Fredonări modulate, care exprimau, probabil, diferitele grade de excitare.

O sută, două sute (dacă nu mai mult)... Erau două sute de cupluri, în acel bordel organizat, unde se agitau frenetic. Unii părăseau separeurile, alţii intrau. Oricum, nu erau cupluri decât în interior şi în aşternut: înainte şi după aceea, erau doar indivizi închişi în beatitudinea lor obişnuită.

„La naiba!” îşi zise Citizen. Şi, preţ de o secundă, fără să vrea, simţi stârnindu-se în el o dorinţă ambiguă, provocată de acel spectacol fascinant şi oribil.

Întoarse spatele şi ieşi pe culoar. Păstră mult timp în minte imaginea celui mai apropiat cuplu, cel pe care îl văzuse primul. Fata avea un abdomen deja rotund (sarcină în luna a treia sau a patra), iar grimasa de pe faţa ei se potrivea mai mult cu durerea decât cu plăcerea... Ochii fetei, care îl priveau fără să-l vadă (sau nu-l băga în seamă, respingându-l instinctiv în afara schemelor programate de percepţia sa), peste umărul celui care o poseda...

Citizen intră brusc într-o sală, exact în clipa în care banda rulantă se oprea. Urmă turma spre şi pe culoarul de ieşire şi se pomeni în mijlocul fantomelor, pe pasarela exterioară - cu adevărata senzaţie că era *afară.* Valul uman era peste

tot, pe toate pasarelele, dedesubt, precum şi de cealaltă parte a faliei gigantice. Piuiau pe patru note, în grupuri mici... Uşa care se închise în urma grupului lui Citizen nu era cea prin care intrase, cu multe ore înainte. Totuşi, nimic nu se schimbase: aceeaşi pasarelă, acelaşi decor de pereţi abrupţi şi aceleaşi uşi deschise, spre care se îndreptau fantomele.

Citizen se alătură unui bărbat destul de tânăr. Şi intră, cu el, în una dintre celule.

Cu un şuierat prelung, toate uşile se închiseră ca la comandă.

Şi Citizen simţi confuz că era pe punctul de a înţelege totul. Era o problemă de minute. Urma să înţeleagă *totul* despre mecanismul misterios care guverna viaţa acelei lumi.

Totul merge bine, Citizen, iar tu veifi singurul, unicul, primul.

32

Când nu visează, La-şi-fa duce o viaţă foarte interesantă.

Realmente.

Totul este perfect, totul îi este permis. *Poate* ceea ce îi place. Nu are nimic de criticat.

Dorinţele sale sunt îndeplinite chiar mai înainte să se fi gândit să le rostească.

* * *

În realitate, nu-l cheamă La-si-fa.

Adevăratul său nume este Zorro Nap - unul dintre numele sale adevărate, căci, bineînţeles, poate să aibă zeci ce nume, sute de alte nume, dacă doreşte.

În realitate, totul este posibil.

33

Cabina era foarte îngustă şi despărţită în două. Dimensiunile nu le depăşeau cu mult pe cele ale separeuri lor de copulare văzute de Citizen.

Se lipi cu spatele de uşa închisă, se uită în jur şi aşteptă.

Locul nu era luminat puternic: în tavanul jos era încastrată o simplă lampă, care revărsa o lumină roşiatică, blândă, făcând să dispară colţurile lucrurilor. „Mobilierul" era redus la minimum: un taburet metalic şi o cuşetă. Dar o cuşetă specială, arcuită astfel încât să se potrivească cu curburile corpului întins, cu saltea şi prevăzută cu braţe plate. Deasupra cuşetei se afla suspendat un aparat cu forme confuze, acoperit de un înveliş plastifîat opac, a cărui înfăţişare generală te putea duce cu gândul la o pâlnie enormă, cu vârf evazat, probabil articulat, care se termina cu un fel de muştiuc sferic la nivelul căpătâiului cuşetei.

Pe peretele din faţa cuşetei se afla un panou-distribuitor. Personajul în pielea goală, pe care Citizen îl urmase în cămăruţa lui. se opri în faţa panoului, selectă câteva clape şi primi două tablete nutritive. Se aşeză pe taburet şi mâncă.

Citizen nu se mişcă. Stătea cu faţa la tânăr iar privirea vagă a acestuia era îndreptată spre el; tipul s-ar fi uitat în acelaşi fel şi la un perete gol. Citizen nu făcu nici un gest, tot timpul cât celălalt îşi mâncă tabletele. Apoi tânărul se ridică, se duse în a doua parte a încăperii: o chicinetă unde se aflau un duş şi o cuvetă pentru făcut nevoile. Omul se aşeză pe cuvetă, cu coatele pe genunchi, şi îşi făcu nevoile. Apoi, se apropie de cuşetă şi se întinse pe ea.

Inima bătu mai tare în pieptul lui Citizen.

Tânărul se instală confortabil pe cuşetă.

Apucă vârful articulat al „maşinii-pâlnie” suspendată deasupra lui şi îl trase spre faţă; acesta dispăru aproape total sub acel fel de cască. Îşi aşează mâinile pe braţele cuşetei, şi apăsarea o făcu să basculeze cu câţiva centimetri. Simultan, în creştetul căştii se aprinse o lumină roşie.

Corpul tânărului deveni rigid.

Citizen se uita. Simţea un nod în gât.

După trei secunde, într-o tăcere extraordinar de apăsătoare, tânărul începu să vorbească. Să vorbească normal, şi în mod foarte *audibil*, fără cea mai mică greutate de articulare a cuvintelor, după cum observase Citizen la cei întâlniţi mai înainte.

Vorbea.

În capul lui Citizen se produse o adevărată ruptură. Înjură înăbuşit Se apropie de cuşetă, cu arma îndreptată în jos.

— Trebuie să atacăm, să atacăm mereu! zicea tânărul cu o voce fermă.

Urmă o tăcere lungă, apoi:

— Nu sunteţi pregătiţi, totuşi, trebuie să atacăm. E singura noastră şansă...

„Singura noastră şansă de victorie, rosti o voce în capul lui Citizen. Singura noastră şansă să salvăm planeta...”.

— ... Singura noastră şansă de victorie, continuă tânărul întins pe cuşetă. Singura noastră şansă de a salva planeta...

Frânturi de dialog umpleau mintea clocotitoare a lui Citizen. Le-ar fi putut recita cuvânt cu cuvânt, împreună cu acel tip întins sub cască. Ba chiar ar fi putut să-i dea replica. Era un dialog pe care îl rostise deja, cu mult timp în urmă... aproape în altă lume.

La naiba, Citizen! Ar fi posibil!

Nu se mai putu controla mult timp. Cu o oarecare brutalitate, ridică imediat casca, îl apucă cu o mână pe tânăr şi îl trase podea, fără să ia în seamă faţa lui şocată. Se uită la el cu coada ochiului, înţelese cu nu va reacţiona

imediat şi se întinse pe cuşetă. Trase în jos casca peste ochi, cu nervozitate, şi se pomeni încercuit de un fel de ecran semicircular. Apăsă pe braţele cuşetei, aşa cum îl văzuse făcând pe tânăr. Ecranul căştii se lumină imediat şi...

— Sunt mai organizaţi ca noi. La asta vă gândiţi, nu-i aşa? întrebă Zorro Nap.

Se simţea plin de forţă şi totodată enervat de lipsa de curaj de care dădeau dovadă generalii de la Apărare. Sala de Consiliu i se părea sufocantă. Dacă ar fi fost după el, i-ar fi lăsat acolo şi ar fi pornit imediat spre ultimii lui susţinători. Cu ei, ar fi luat conducerea Invadatorilor din Betelcity.

Dar trebuia...

Casca se ridică deasupra lui Citizen. Tânărul era în picioare, lângă cuşetă. Îşi pusese mâinile pe braţele lui Citizen şi trăgea, dar nu prea puternic.

— Incident, zise el. Incident.

Pe un ton plat. Pe faţa sa se putea vedea, totuşi, o anumită expresie de mirare, de agasare.

— Bine, bine..., şopti Citizen.

Coborî de pe cuşetă şi se uită la tânăr cum îşi relua locul şi repeta aceleaşi gesturi. Luminiţa portocalie se aprinse din nou. Omul reîncepu să vorbească...

Iar Citizen merse clătinându-se până la taburet. Era profund tulburat. Patul puştii-rad lovi podeaua.

Aşa, deci.

Descoperise Publicul.

„Eşti o eroare - trezeşte-te - incident...”

Descoperise Publicul. Sute de mii de roboţi umani programaţi, poate (cu siguranţă) mai mulţi. Trăiau acolo în Roata cu Zbaturi, în exteriorul Centurii şi al Nucleului. Erau puşi să îndeplinească tot felul de sarcini, pe care le executau fără greş.

Trezeşte-te...

Satisfăceau toate nevoile celor din Nucleu. Ei erau Superproducţia... Fără măcar să ştie, *într-un vis...*

Pentru ei, asta era realitatea: maşina de proiecţie, sub care se întindeau, după cum le recomanda programarea lor genetică sau corticală.

Dumnezeule, Citizen! CITIZEN!

În ciuda căldurii grele care domnea în acea încăpere, se simţea îngheţat. Tremura din ce în ce mai tare. Dinţii îi clănţăneau şi nu putea să-şi ia privirea de la corpul întins, care trăia o aventură a lui Zorro Nap, *care era Zorro Nap!*

Publicul, Citizen! Totdeauna la ordinele Publicului! Evident! Să faci totul ca să mulţumeşti Publicul - ca să-l menţii în rolul lui de Public suveran, ca să-l menţii în starea lui de dependenţă şi de sclavie!

CITIZEN! CITIZEN!

Şi asta este viaţa lor, Citizen: un şir de filme concepute astfel încât să ofere un evantai maxim de emoţii diverse, ca să se imagineze vii, puternici, mari, *eroi.*

Unde este Marele Dirijor, Citizen? Unde se ascunde? Doamne, măcar există?

O sută, două sute, opt sute, o mie, milioane de Zorro Nap sau alţi eroi trăiau, în acel moment, în cuştile acelui univers smintit. Probabil după o alegere definită, care corespundea cel mai bine aspiraţiei lor de moment - şi aceste aspiraţii, aceste nevoi psihice, care probabil că erau controlate cu mare grijă, cu siguranţă că jucau un rol precis în stabilitatea Box-Office-ului!

Se ridică brusc şi se năpusti iar spre cuşetă, de pe care îl smulse cu brutalitate pe tânăr.

— Lasă asta! Auzi? Nimic nu-i adevărat în ceea ce îţi imaginezi! Uită-te la mine, fir-ar să fie, uită-te la mine! Sunt Zorro Nap! Uită-te la mine!

Năucit preţ de câteva secunde, tânărul stătea pe podea şi se uita la Citizen; faţa lui tresărea de ticuri nervoase.

— Incident, zise el.

— Rahat, incident! răcni Citizen. Nu vrei să înţelegi? Nu înţelegi că totul e fals! Te fac să joci un rol, pe tine, pe voi toţi! Dar poţi să alegi, poţi să alegi! Mă auzi? Eu am ales!

— Incident, repetă tânărul.

Se ridică în picioare şi urcă iar pe cuşetă.

— NU! răcni Citizen.

Ridică arma şi trase furios în proiectorul suspendat. Carcasa se umflă şi se topi în câteva locuri. Zgomote răguşite în rafale, ca nişte gâlgâieli metalice, se succedară brusc, în timp ce rămăşiţe negricioase căzeau pe pielea tânărului. Acesta repeta, pe un ton din ce în ce mai strident:

— Incident! Incident! Incident!

Citizen răcnea şi el, strigăte nearticulate, de furie şi de nebunie. Trase în uşă, care se deschise imediat. Se năpusti afară, pe pasarelă, şi înţelese că mecanismul de deschidere a unei uşi comanda probabil multe altele: toate erau deschise.

Se repezi cu furia disperării în fiecare cămăruţă, strigând:

— Sunteţi prizonieri, vă eliberez... Auziţi? AM VENIT SĂ VĂ ELIBEREZ! Nu daţi ascultare proiecţiilor! Mint, toată lumea minte! Există doar roluri precise, distribuite o dată pentru toţi: nimeni nu poate să aleagă! NIMENI NU ALEGE, NICIODATĂ! NICIODATĂ!

Trase în proiectoare. Subiecţii întinşi pe cuşete - bărbaţi şi femei - se ridicau şi strigau:

— Incident! Incident!

Ca un dement, Citizen intra din cămăruţă în cămăruţă, trăgând în maşini, răcnind în acel vacarm:

— AM VENIT SĂ VĂ ELIBEREZ! ASCULTAŢI-MĂ! URMAŢI-MĂ!

... Şi chiar îl urmau... Erau pe pasarelă, în spatele lui... dar nu-l auzeau. Erau doar nişte fantome dezorientate, care se roteau psalmodiind: „Incident-incident-incident...”

Curând, îşi făcură apariţia primii Gardieni cu centuri. Aceştia răcneau: TREZEŞTE-TE... EŞTI O EROARE...

Şi mânuiau cutiile. În capul lui Citizen, o sută de mii de zbârnâituri amestecate cântau din ce în ce mai tare.

Trase în Gardieni; doborî câţiva.

Alerga pe pasarelă, trăgând, mai mult sau mai puţin, în urma lui un val de halucinaţi.

Apoi, se pomeni prins între două mase mişcătoare şi se agăţă de prima scară verticală întâlnită în cale. Urcă. Urcă.

Nu mai striga.

* * *

Citizen urcă cât putu de sus şi se pomeni astfel în suprastructura superioară. La un moment dat, făcuse o pauză, ca să arunce o privire în jos; văzuse valul de oameni, pe pasarelă, şi uşile deschise, pe cealaltă pasarelă, de cealaltă parte a faliei. Gardienii nu încercaseră să se ţină după el: nu erau programaţi pentru acest gen de iniţiativă. Furnici cuprinse de panică!

Ce spui de asta, Citizen? Să-i ajuţi?... Ai reuşit doar să-i distrugi de tot. Le-ai furat *viaţa*, Citizen...

Urcă mai departe. Nu ştia ce altceva să facă. Să urce.

Şi apoi, cum se mai întâmplase o dată, cu mult timp înainte, se pomeni sub o trapă conturată în tavan. Trase fără ezitare în sistemul de închidere.

Ajunse din nou *altundeva.*

34

Ce se spune despre Citizen?

Se spune că şi-a pierdut minţile, se spune că rătăceşte prin Centură. Se spune că e mort. Se spune că va fi găsit. Se spune că va fi încuşcat.

Se spune că gloria era prea grea pentru el.. Se spune: bietul de el!

* * *

Clydan este un bun Suprahipno. Cariera lui nu poate fi zdruncinată. Evident, îl regretă pe Citizen. Lucrau de mult timp împreună. Devenise foarte uşor. Şi apoi, pentru Clydan, a avea în palmares o Vedetă precum Citizen, însemna o cotă bună. O cotă foarte bună. Păcat.

Totuşi, nu trebuie să ne facem prea multe griji pentru Clydan. Lucrează la un scenariu fabulos, împreună cu un Actor cu o cotă în creştere. Un anume Stewart Vad. În sfârşit, totul merge bine pentru Clydan.

* * *

Ce se spune despre Bross Chaplin? Se spune că şi-a pierdut minţile, ca şi Citizen. Se spune că este încuşcat - irecuperabil şi la adăpost.

O mulţime de Scenarişti, în plină ascensiune, se bucură de asta.

Totul merge bine pentru Bross Chaplin.

* * *

Ce se spune despre Marylin Gold?

Nimic. Nimeni nu se interesează de Marylin Gold.

* * *

Kate More şi-a atins, în sfârşit, scopul. S-a culcat cu frumosul Asistent. După care, a început să-l urască.

În ultimul film pe care l-a montat, există o secvenţă de masacru superbă. Ceva fantastic. Este atât de bună, încât a păstrat numele unui Nimican pe generic: Spartacus. Păcat că individul şi-a lăsat acolo oasele, căci era foarte bun. Ei, totul merge bine pentru Kate More! Şi-a găsit o nouă ţintă: un tip de la Producţie.

* * *

Bineînţeles, Callotin nu este singur pe INSULĂ.

A aruncat o privire pe schema propusă de Bross Chaplin. Acum, crede că acest exces de zel nu era prea înţelept.

Cum oare, un tip banal ca Bross Chaplin a putut... Dacă schema lui a fost considerată „Periculoasă", asta nu s-a datorat doar faptului că a trecut peste selecţiile normale ale computerului-concept, ci mai ales din cauza conţinutului.

Evident.

Callotin bea încet conţinutul unui pahar cu suc rece de fructe.

Ce altceva ar putea să facă, dacă nu să mulţumească providenţei că l-a făcut să se nască în INSULĂ?

Cum numise Bross Chaplin nucleul său central, în planul de scenariu? Nu-i spusese chiar INSULA? „Nu. Nu, vorbesc prostii, îşi zise Callotin.

Ştie că el însuşi are tot interesul să uite.

Va uita: totul merge bine.

HAPPY END

Citizen a mers mult timp, la întâmplare, pe culme.

Acum, se odihneşte. Stă cu spatele lipit de stâlpii metalici care susţin nişte structuri impresionante - seamănă cu acei captatori de energie stelară pe care îi poţi vedea în unele filme de la Arhivă.

Citizen ridică ochii.

Acolo sus, peste tot, e un cer parcă din metal negru. (S-ar putea crede că Roata cu Zbaturi este ea însăşi închisă într-o enormă bulă metalică plină de negreală.)

Totuşi, la zenit, umbra este mai puţin feroce, mai puţin densă. Acolo e ca un fel de hublou gigantic - prin el se zăreşte pulberea stelelor.

Ca nişte stele adevărate. Adică, ca şi cum filmele din Arhivă nu ar fi fost turnate în spaginate speciale, ci într-o *realitate adevărată!*

Când spuneau că universul este format din planete, din sisteme solare, din constelaţii... dacă era adevărat, Citizen...

Este epuizat.

Se odihneşte.

Cu puşca pe genunchi, Citizen tremură. Aici e tare frig.

Citizen aşteaptă. Aşteaptă, poate, ca acolo sus să se facă cu adevărat ziuă. Se tot uită la nesfârşit cum clipesc stelele. E atât de frumos!

Se gândeşte. Cum să arunce o privire mai de aproape? Pentru asta, ar trebui ca acele maşini zburătoare, acele avioane, acele rachete false, folosite în filme, să fie altceva decât nişte simple machete.

Nu se poate să nu existe un mijloc, Citizen. Nu-i aşa?

Sigur că da.

Se întreabă cât timp va mai rezista nebuniei. Se întreabă dacă nu cumva, din nenorocire, a cedat de mult timp, fără să-şi fi dat seama.

Ba nu!

Totul merge bine, Citizen.

Trebuie doar să te gândeşti, atât. Să te gândeşti.

„Totul merge bine, Citizen.”

Contents

1.....7
2.....22
3.....31
4.....44
5.....57
6.....67
7.....72
8.....80
9.....95
10.....103
11.....111
12.....114
13.....121
14.....129
15.....138
16.....139
17.....147
18.....158
19.....163
20.....174
21.....182
22.....193

23.....196
24.....197
25.....205
26.....216
27.....225
28.....226
29.....229
30.....237
31.....240
32.....248
33.....249
34.....255
HAPPY END.....257